

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 486 / Hezîran 2022

“ZAP’A SEFER OLUR AMA ZAFER OLMAZ” SAVAŞ GERİLLANIN İNİSİYATİFİNDE

**2022 Yılı, Devrimci Halk Savaşı
Stratejisinin Zafer Yılı Olacaktır**

Hêlin Ümit

✓ Bu savaşta TC'nin dayandığı en önemli güç KDP'dir. KDP'yi TC ile bir araya getiren ise ABD-İsrail yönetimidir. Başur Kürdistan'a yönelik Türkiye işgalinin önünü açan da yine NATO'dur. 17 Nisan gecesi Zap'a işgal hareketi yürütürken diğer yandan Şengal'e Irak güçlerinin saldırısını bu minvalde değerlendirmek gerekir. Şu açıktır KDP'ye gerillaya karşı savaşta işbirlikçilik rolü verilmiştir. Yani KDP'nin varlığı PKK karşıtlığına dayanmaktadır. Fakat bu öyle bir durumdur ki PKK'nin olmadığı bir zeminde varlık kazanamayacak kadar teslim olmuşlardır. TC ile içine girdikleri işbirlikçi-ihanetçi pozisyonun gerekçesi 'PKK nedeni ile zarar görüyoruz, PKK Başur kazanımlarını tehlikeye atıyor' minvalindeki söylemlerdir. Kürt halkının varlık ve özgürlüğüne, kazanımlarına saldırı yürütenlere tek bir söz söylemiyorlar.

Sayfa: 2

**Erdoğan'ın Özel Gladyo
Sisteminin Sonuna Doğru**

Xebat Andok

Bugün TC nerede faaliyet yürütüyorsa, nerede etkili olmak istiyorsa, SADAT da oradadır. Örneğin SADAT Libya'dadır, Irak'tadır, Azerbaycan'dadır, Suriye'dedir. Mevcut durumda yirmi iki Müslüman ülkede faaliyet gösterdiği belirtilmektedir. BOP ile dizayn edilmek istenen ülkelerle SADAT'ın faaliyet gösterdiği söz konusu yirmi iki ülkenin karşılaştırılması, Erdoğan'ın paramilitar örgütlenmelerinden biri olan SADAT'ın BOP planlamalarıyla ne kadar uyumlu hareket ettiğini, çalıştığını çarpıcı bir şekilde ortaya koyacaktır. Erdoğan'ın Yeni Osmanlıcılık olarak adlandırılan işgal saldırılarının, yayılcı politikalarının gerçekte kapitalist modernite güçleri adına yapıldığı da daha iyi görülecektir.

Sayfa: 18

Küresel Kapitalist Sistemin Yaşadığı Çıkmaz ve Özgür Kürdistan Çözümü

Duran Kalkan

✓ Zap'ta başarısız kalan, aradığı çıkışı yapamayan AKP-MHP faşizmi saldırılarını farklı alanlara yapmaya çalıştı, çalışıyor. Maxmur, Süleymaniye, Şengal'e ve durmadan Rojava Kurdistan'ına, Şehba'ya, Kobanê'ye, Til Rıfat'a saldırıyor. Rojava halklarını, oradaki siyasi güçleri tehdit ediyor. Oradan da istediği sonucu elde edemedi. Ne ABD ne de Rusya'dan tam istediği desteği alamayınca bu sefer NATO şantajını yapmaya kalktı. İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğine karşılık olarak ABD ve NATO'dan tamamen Rojava'ya saldırılabilmek için destek vermelerini istedi. Orada da işleri iyi gitmemiş olacak ki bu sefer Yunanistan çelişki ve çatışmasını gündeme getirdi.

AKP-MHP faşizmi bir yandan bütün bunlarla Türkiye gündemini elinde tutmaya çalışıyor, gündem belirliyor. Gerçek yüzü açığa çıkmasın, toplumlar gerçeği görmesin, dolayısıyla yenilgisi tartışılmasın, maskesi düşmesin diye sürekli çıkış arıyor. Gerçekten de Ukrayna Savaşı'nın sonuçlarından aldığı kısmi destekle Zap ve Avaşin'de kolay bir başarı kazanıp zafer ilan ederek kendisini yeni bir fatih haline getireceğini sanırken Zap'ta gerçek bir bataklıkla saplandı, bir çıkmaza girdi ve kilitleti. Kendisi kilit vuracağını sanırken, Zap kilidine düştü.

Sayfa: 6

NATO'nun Genişleme Arzusu ve Yarattığı Krizler

Nedim Seven

✓ Türkiye, ABD ve Rusya arasında bir denge rolü oynamaya çalışarak her iki güçten de nemalanmak istiyor. NATO içerisinde Türkiye'ye bekçilik rolü verildi. Nitekim 15 Ağustos 1984 atılımından sonra gelişen süreçten günümüze kadar da bu madde kapsamında NATO eliyle Türkiye'ye her türlü taviz veriliyor. Uluslararası bağlayıcı yasalar Türkiye'ye karşı uygulanmıyor ve askeri, siyasi ve ekonomik her türlü destek sonuna kadar bu ülkeye veriliyor

Sayfa: 25

İlkel Milliyetçiliğin Kronolojisi-2

Kuruluşundan bu yana ihanet bataklığından kurtulamayan ve ihanetin tarihini yazan KDP ve ilkel milliyetçiliğin kronolojisi başlıklı yazımın bu bölümünde daha çok Güney Kürdistan yönetiminin kendi aralarındaki savaş, Kerkük başta olmak üzere statüsü netleştirilmeyen, tartışmalı bölgeler, Kerkük referandumu DAİŞ saldırısı ile KDP'nin PKK'ye yönelik saldırılarını ele alacağız.

Sayfa: 12

**Zilan, Büyük Bir Davanın
Manifestosudur**

Rêber Apo

✓ Zilan arkadaşın bu eylemi öyle sanıldığı gibi “bir intihar eylemi” değil. Tamamen dönemsel, tarihi, planlı, oldukça örgütlü, çok cesur ve fedakarca, soğukkanlı yapılmış bir eylemdir. Ancak bir gerilla bölüğünün veya taburunun yapabileceği saldırıyı tek başına gerçekleştirme gibi bir anlama sahiptir. Unutmayalım ki yüzleri aşan gerilla birliklerinin, en elverişli koşullarda bile kendilerini bu biçimde örgütleyip düşmanın üzerine yürümediği, sağlıklı bir saldırı eylemini bu düzeyde planlı bir eylemi pek gerçekleştirilemediği göz önüne getirildiğinde, PKK'nin silahlı savaşım çizgisinde de bu eylemin yeri son derece belirgindir. Belki de en gelişkin ve PKK'nin hak ettiği bir eylem biçimi olarak da değerlendirilebilir. “İntihar eylemi” denilecek bir olay varsa, o da bu eylem değil, diğer eylemlerimizdir. İntihar kişilikleri denilen kişilikler, eğer kimde var denilecekse, daha çok yine sizlerin yaşadığınız kişiliklerinizdedir

Sayfa: 16

**İşgal ve soykırım yöntemi olarak
demografik yapının değiştirilmesi**

Firaz Garzan

✓ Türk devleti başından beri Suriyeli mültecilere insani yardım çerçevesinde yaklaşmamıştır. Mültecileri Türkiye'de ucuz işgücünün bir nesnesi haline getirerek, en ağır ve tortu işlerde ucuza çalıştırarak, ciddi bir emek sömürsüne tabi tutmuştur. Katlanılması zor yaşam koşullarında tutarak onları bir yedek işsizler ordusu olarak elinde tutup, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının başında Demoklesin kılıcı gibi bir tehdit aracı gibi kullanmıştır. Mültecileri Kürt kentlerine yerleştirerek buralarda Kürtler aleyhine bir nüfus dengeleme politikası gütmüştür. İkonik olarak sıkıştığında her defasında “açarım kapıları ha” diyerek Avrupa'ya karşı onları bir şantaj ve tehdit aracı gibi kullanıp, onların sırtından Avrupa Birliği'nden milyarlarca Euro kazanmıştır.

Sayfa: 21

İÇİNDEKİLER

Önderlikle 50 Yıllık Özgürlük
Yürüyüşü
Sayfa: 27'de

Lehengêki Berdêla Artêşekê;
Ahmet KESİP-CEMŞİD
Rehevalê wî yê tekoşînê Cemşid Serhed
Sayfa: 30'da

Hakikat Savaşının Genç Arayışçısı
Azad Botan
Anı Yazısı
İşkan Amed
Sayfa: 32'de

2022 YILI, DEVRİMCİ HALK SAVAŞI STRATEJİSİNİN ZAFER YILI OLACAKTIR

Her şeyden önce uygarlık tarihinin son dört yüz yılında etkili olan kapitalist modernitenin yaşadığı yapısal bunalımdır. Dikkat edelim geçici bir bunalımdan, krizden bahsetmiyoruz. Tam tersine kapitalist modernitenin dayattığı sömürü gerçekliği başından sonuna kadar krizlidir ve savaşıla geçmeyen süreci neredeyse yok gibidir. Geçmişte kendisine yeni sömürge alanları açabiliyordu. Bunu elbette ki savaşıla, kanla gerçekleştiriyordu! Gerçi bunu ne kadar demokrasi ve ilerilik adına yaptığını söylese de ve gerçekleştirdiği sömürgecilğe farklı sıfatlar yüklesse de özünde halkları kırımdan geçire geçire el değmemiş bir coğrafya, zarar vermediği etnik yapı, özüne saldırmadığı toplumsal hiçbir kesim bırakmayarak günümüze kadar gelmiştir. Ancak günümüz dünyasında artık bunun da sonuna gelindi. Sömürgeleştirilecek, talan edilecek, ele geçirilecek yeni coğrafyalar kalmadı. Sonuçta üzerinde yaşadığımız dünyanın da bir sınırı olduğu her geçen gün daha fazla anlaşılır hale gelmiş bulunuyor.

Hêlîn Ümit

Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak çok hassas ve kritik bir süreçten geçmekteyiz. Bu tarihsel dönemeç, yürüttüğümüz mücadelenin açığa çıkardığı sonuçlar ve olası gelişmeleri değerlendirmeye geçmeden önce Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplonun, 1996'daki saldırısına PKK'nin fedai çizgisini kişiliğinde zafer tarzında oluşturarak cevap veren, büyük şehidimiz Zeynep Kınacı yoldaşımızı anıyor, anısı önünde saygı ile eğiliyor ve bağlılığımızı belirtiyoruz. Zilan arkadaşın düşmanın beyininde ve yüreğinde patlayan görkemli vuruş tarzı güncelde YJA-Star ve HPG gerillacılığında binlere dönüşmüş bulunuyor. 'Anamlı bir yaşamın, büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum' diyen Zilan arkadaşın açığa çıkardığı anlam gücü Kürt kadınlarının özgürlük çizgisine, eylem çizgisi gerillacılığın merkezine yerleşerek ölümsüzleşmiş, halkımızın varlık ve özgürlük mücadelesinin garantisi olmayı başarmıştır. Bu çizgiyi eksiksiz tarzda uygulayan HPG ve YJA-Star gerillalarını, yoldaşlarımızı bu vesileyle bir kez daha kutluyor, selamlıyoruz. Varlık ve

özgürlük mücadelesinde PKK'nin duruşuna gölge düşmesine izin vermeyen, özgür ve anlamlı yaşamın, kişilikte ölümsüzleşmenin, yücelmenin esası olarak gören gerilla gücümüzün Kürt halkını hak ettiği özgür ve onurlu yaşama ulaştıracağından hiç kimse şüphe duymasın.

Özel savaş propagandalarından uzak durmalıyız

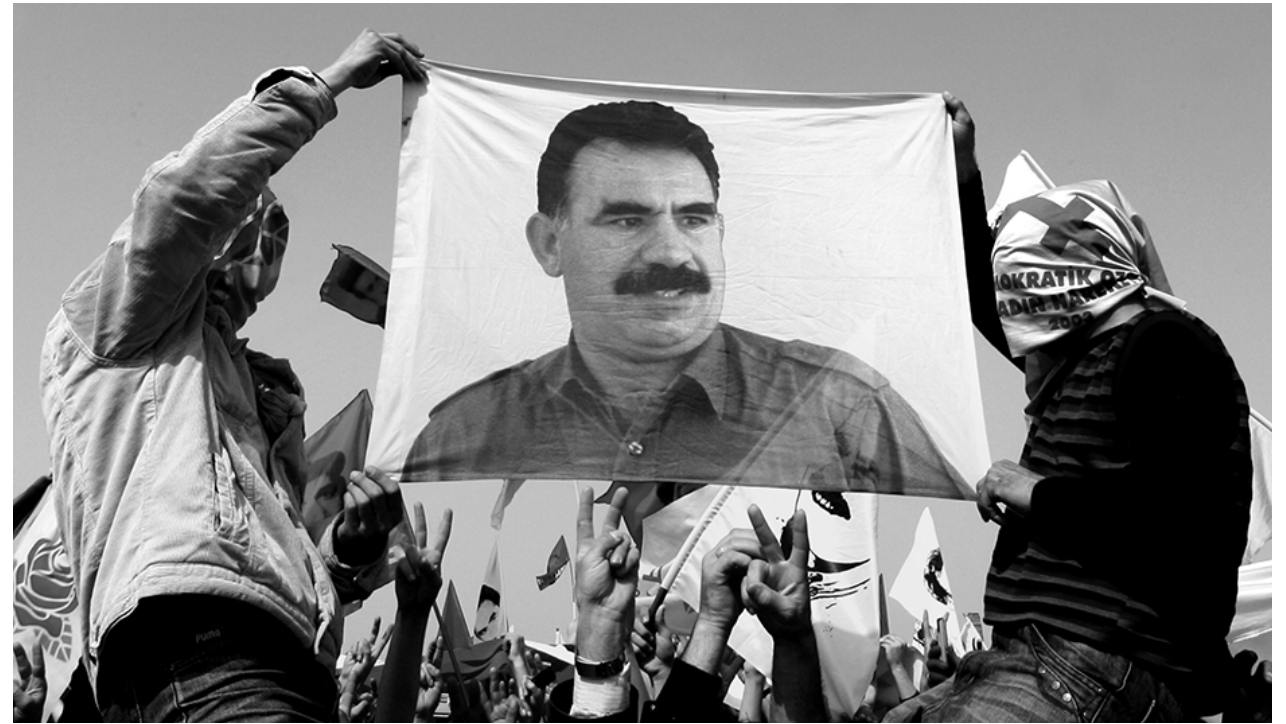
PKK olarak bu yılın başında gerçekleştirmiş olduğumuz toplantılarımızda 2022 yılının büyük bir savaş yılı olarak gelişeceğini tespit etmiş ve tüm planlarımızı da buna göre yapmıştık. Haziran ayı itibarıyla yılın ilk yarısını, Devrimci Halk Savaşı çizgisi temelinde yürüttüğümüz mücadele ile tamamlamış bulunuyoruz. Gelişmeler, yürüttüğümüz tartışmaların ne kadar isabetli olduğunu ortaya koyduğu gibi Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin öncülüğünü yürüten Partimiz hakkında gerçekçi olmayan tüm değerlendirmeleri de boşa çıkarmış bulunuyoruz. PKK'nin ve önderlik ettiği DEVRİMCİ HALK SAVAŞI çizgisini kavrayamayan,

sığ, kapitalist modernite ve soykırımcı sömürgeciliğin özel savaş saldırılarının etkisi altında kalan tüm yaklaşımlar mahkum edilmiştir. Bu yaklaşım sahiplerine göre içinde bulunduğumuz dünya kapitalist modernite güçleri ve onun bölgedeki temsilcileri tarafından kuşatılmıştır. Onlarla ilişkide olmadan politika belirlenemez, mücadele yürütülemez, tek bir adım atılamaz. Kimi iyi kimi kötü niyetli bu propagandanın etkisi altında kalmakta ve bu

Her şeyden önce uygarlık tarihinin son dört yüz yılında etkili olan kapitalist modernitenin yaşadığı yapısal bunalımdır. Dikkat edelim konjektürel, geçici bir bunalımdan, krizden bahsetmiyoruz. Tam tersine kapitalist modernitenin dayattığı sömürü gerçekliği başından sonuna kadar krizlidir ve savaşıla geçmeyen süreci neredeyse yok gibidir. Geçmişte kendisine yeni sömürge alanları açabiliyordu. Ve bunu elbette ki savaşıla, kanla gerçekleştiriyordu!

altı enerji kaynaklarını paylaşmak, diğer yandan kendisine alternatif olacak yeni sistemsel çıkışların önünü alacak denetim sistemleri geliştirmek istiyorlar.

Birçok kesim ısrarla uluslararası siyasette sağ-milliyetçi yapıların güçlendiğini, öne çıktığını belirtiyorlar. Bu, Kapitalizmin yaşadığı yapısal bunalım gerçekliği nedeniyle zorunluluktur. Bu sistem kaba hatlarıyla dile getirdiğimiz bu politikaları nedeniyle faşizm dışında yönetemez.

propagandayı yürütmektedir. Hatta Kürt halkı adına varlık göstermeye çalıştıklarını iddia eden KDP gibi yapılar, içine girmiş oldukları işbirlikçiliği, ihanet duruşunu, dünyanın konjektürel durumuna bağlayarak özü kabahatinden beter gerekçeler üretmeye gayret etmektedir. Bu tutumlarıyla her türlü teslimiyetin bahanesini üretiyorlar. İnsan olmakta ısrar eden, destansı bir mücadele yürüten ve Kürdistan'da ışık saçan PKK'yi karalayabileceklerine, suçlayabileceklerine inanıyorlar. Soykırımcı sömürgeci saldırılara ortak oluyorlar.

İçinde yaşadığımız coğrafyada gerçekten gerçeklik böyle midir? İçinde bulunduğumuz dünya insanlığı gerçekten kapitalist moderniteyi kabullenmiş midir? Onunla barışık mıdır? Artık savunulacak hiçbir değer kalmamış mıdır? Doğru bir siyasal değerlendirme yapacaksa bu sorulara doğru yanıtlar verebilmeliyiz. Vereceğimiz yanıtlar nerede nasıl konumlanacağımıza, tutumumuzun ne olacağına yön verecek, ışık tutacaktır. O zaman dikkatli olmalı, durduğumuz yeri iyi bilmeli, özel savaş yaklaşımlarından, propagandalarına hizmet eden yorumlardan kesinlikle uzak durmalıyız. Pratikte açığa çıkan zorlanmalar, soykırımcı sömürgeci TC'ye uluslararası güçlerin NATO üzerinden sunduğu desteğe bakarak değerlendirme yapmalıyız. Açık ki Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin çok özgün bir aşamasını yaşıyoruz. Özgünlüğü içinden geçtiğimiz tarihsel süreç ile ilgilidir. Peki bu tarihsel süreci bu kadar özel kılan özellikler nelerdir?

Gerçi bunu ne kadar demokrasi ve ilerilik adına yaptığını söylese de gerçekleştirdiği sömürgecilğe farklı sıfatlar yüklesse de özünde halkları kırımdan geçire geçire el değmemiş bir coğrafya, zarar vermediği etnik yapı, özüne saldırmadığı toplumsal hiçbir kesim bırakmayarak günümüze kadar geldi. Ancak günümüz dünyasında artık bunun da sonuna gelindi. Sömürgeleştirilecek, talan edilecek, ele geçirilecek yeni coğrafyalar kalmadı. Sonuçta üzerinde yaşadığımız dünyanın da bir sınırı olduğu her geçen gün daha fazla anlaşılır hale gelmiş bulunuyor. Bu durumda Kapitalist sömürü sistemi adeta kendi içinde bölüştüğünü, ele geçirdiğini var olanlar üzerinden yeniden paylaşım yapmak zorundadır. 3. Dünya savaşı böyle bir gerçeklikte karşımıza çıkıyor.

Bu savaşları halklar, ezilenler, kadınlar, gençler değil kapitalist modernitenin tanrıları ihtiyaç duyuyor. Tanrıların doğduğu ve birbirini boğazladığı bir coğrafyanın insanları olarak Sümer çağını bir de günümüzdeki benzerlikleri üzerinden okunmalıdır. Görülecek ki kapitalist dönemdeki tanrılar bir değil binler haline gelmiştir. Artık bununla insanlar büyümüyor, küçülüyor, anlamsızlaşıyor. En azından ilk çağ tanrılarının kutsallıkları vardı. Şimdiki tüm kutsallıkları yok ede ede teslimiyeti dayatıyorlar. Yaşama anlam verme amacıyla insanlığın ulaştığı iflas, her yönüyle Kapitalist sistemi kuşatmıştır. Bu gerçeklikten kaynaklı hegemonik sistemin sahipleri bir yandan yeniden dünya üzerindeki toplumsal kaynakları ile yer-

Faşizm ve her şeye karşı savaş, sermayenin kanında var, genlerinde var. Ele geçirme ve sahip olma istemi, maddi zenginliklerin tamamını yutma refleksleri ile hareket eden bir canavarlaşmadan bahsediyoruz ki, tüm gücüyle buna kılıf geçirmek isteyen akademi ve medya dünyası bile bu gerçekliği gizleyememektedir. Yaşanan durum 'mızrağın çuvala sığmadığı' bir düzeye gelmiştir. Dünya halkları ve özelde evrensel çapta kadınlar bu durumu gördüler ve bunun için 1. ve 2. dünya savaşlarının çizmiş olduğu sınırları aşan bir anti-faşist, anti-kapitalist kadın hareketliliğini geliştirdiler. Dünya halkları birbirinden kopuk, parçalı ve çoğu zaman hedeflerden yoksun olsa da direniş geliştirdi.

Yaşanabilir bir çevrenin, ekosistemin sonuna doğru geldiğimiz gerçekliği, insan türünün tek mekanı olan gezegenimizin bu sistemi artık kaldıramadığını ortaya koyuyor ve belki de küresel çapta, cins, ırk, inanç farklılıklarını ortadan kaldırarak ortak bir mücadele cephesi açıyor. Bu durum kapitalist sistem açısından kontrol mekanizmalarını, baskıyı ve savaşın yaygınlaştırılmasını zorunlu hale getiriyor. Tüm bu nedenlerden ötürü dünya savaşı yaygınlaştırılarak sürdürülüyor.

Geçen süre içerisinde kapitalist modernitenin yaşadığı kriz, bu sistemi ayakta tutmak için strateji geliştiren liderler tarafından itiraf edildi. Başta ABD ve AB olmak üzere mevcut durumdan çıkış için içine girdikleri arayışlara tanıklık ettik. Sonuç kendilerini bir savaş cephesi olarak örgütlemek ve bu şekilde da-

ğılmanın önüne geçmek oldu. NATO'nun genişleme stratejisi denilen husus biraz da dağılmanın önüne geçmek için açılım yapma olarak okunabilir. Tekrar ifade etmek gerekirse, ne kadar baskı, zor ve savaş yöntemleriyle güçlü olduğunu göstermeye çalışsa da Kapitalist sistem en kırılğan, hassas ve sürdürülemez süreçten geçiyor. 3. Dünya Savaşı sistem krizinin bir sonucu olduğu gibi, çözüm üretme kabiliyetinin olmadığına da göstergesi oluyor.

2. Dünya Savaşı sonrası oluşan soğuk savaş süreci çok kutuplu dünya sistemi açısından bir nevi denge aşaması olurken, Sovyet devriminin sessiz sedasız yıkılışı yani 90'lı yıllar sonrası tek kutuplu bir dünya sisteminin yaşandığını belirtebiliriz. Kapitalist modernitenin yürüttüğü bu tek kutuplu sistem aynı zamanda 3. Dünya Savaşı olarak tanımladığımız bir süreçte oluyor.

Bu sürecin ikinci aşaması ise Uluslararası Komplo ile birlikte startı verilen Ortadoğu'ya müdahale sürecidir. 2001, 11 Eylül İkiz Kule saldırıları bu aşamanın içindedir. Ortadoğu'ya müdahale ile kapitalist sistem bir nevi tamamlayamadığı hegemonik inşasını tamamlama savaşı yürütmektedir. Uluslararası Komplo ile Kürdistan'a, PKK'nin yürüttüğü mücadeleye ve temsil ettiği ideolojinin yayılmasına müdahale etmek hedeflenmiştir. Irak'a yapılan müdahale ardından sistem açısından sorunlu görülen Suriye, Libya, Afganistan'a dönük geliştirilen savaş bu gerçekliği doğruluyor. Sırada İran var.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarını biliyoruz. Karşımıza koyulan sınırlar ve siyasi ilişkilerin tamamı bu savaşın sonucunda inşa edilmişti. 2. Dünya Savaşı, ağırlıkta Avrupa kıtasında geçmiş ve aslında sistemin kendi iç çelişkilerini, çatışma ve çıkar yapılarını düzenlemişti. 3. Dünya Savaşı ile özellikle Ortadoğu'da kapitalist modernitenin tamamlanamayan, yarım kalmış inşası tamamlanmak isteniyor. Bu şekilde kapitalist sistemin yapısal krizine cevap aranıyor. Bu değerlendirmeleri içinde bulunduğumuz dünya savaşının neresinde olduğumuza işaret etmek ve dikkat çekmek istediğimiz özgünlüğünü ortaya koymak için belirtiyoruz. Daha bütünlüklü ve çeşitli yönleriyle anlamak isteyenler Önder Apo'nun savunmalarını tekrar tekrar incelemeli ve yeniden okumalıdır.

Körfez Savaşı'nı 3. Dünya Savaşı'nın işaret fişeği olarak ele alırsak, 30 yıldır yürüyen bu savaş gerçekliğinin sonucunda çok önemli sonuçlar çıkmıştır. Kürdistan özgürlük hareketi olarak böyle bir savaş gerçekliği içerisinde mücadele ederek ulaştığımız sonuçlar gerçekten çarpıcıdır. Kapsamı derin, süresi uzun olan bu savaş gerçekliğini böyle bir bütünlük içinde görmek gerekir. 3. Dünya Savaşı gerçekliğini görmeden, içinde bulunduğumuz siyasal-askeri durumu değerlendiremeyiz. Çünkü bu savaşın tam merkezinde bulunuyoruz. Dikkat edilirse savaşın Ortadoğu'da yarattığı yıkım, parçalanma, insan ölümleri ve demografik değişim ortadadır. Her iki dünya savaşındaki bilançoyu aşan bir tablo karşımızdadır. Irak, Afganistan, Lübnan, Pakistan, Türkiye, Yemen, Somali ve Mısır başta olmak üzere

Ortadoğu'da bir türlü sular durulmuyor. 3. Dünya Savaşı'nın yürütülüş şekli de diğer savaş dönemlerinden farklılıklar taşımaktadır. Özellikle nükleer silahların varlığı, savaşın daha kontrollü yürütülmesini, parçalı ve uzun süreye yayılmış biçimlerde devreye girmesini getirmektedir.

Dünya'da diplomasi trafiği hiçbir dönem olmadığı kadar yoğunlaşmıştır. Ki, savaşın bir argümanı olarak diplomasi yürütülmektedir. Yani sıcak savaş operasyonları, diplomasi savaşlarının temel aracına indirgenmiştir. Küresel sermayenin krizi devam ederken, ekonomik krizler de savaşın diğer bir silahı haline getirilerek müdahaleler yapılmaktadır. Bu kapsamda bakıldığında Ortadoğu'da tüm bu araçlar aktif olarak devrededir. Kapitalist sistem yaşamın tüm boyutlarını

tersine bu kurumlar aktif destek verilmekte, planlamayı birlikte yapmaktadırlar. Birleşmiş Milletler'i, devletli milletler olarak isimlendirmek daha uygundur. Çünkü başta Kürt halkı olmak üzere devletleşmemiş halkları asla tanımak istemekte, tam tersine Kapitalist sisteminin oluşturmuş olduğu ulus devletler bu halkların parçalamasına, yok olmasına, yutulmasına hizmet etmektedir.

İlk hedef Önderliğimiz, Partimiz ve halkımız olmuştur

Şimdiye kadar bu savaşın birçok sonucu ortaya çıkmıştır. Komplo günümüze adeta komplo içinde komplo saldırıları gerçekleşmiş, sayısız askeri operasyonlar yapılmış,

da kriz ve kaosu, sonuç olarak da savaşı geliştirdiği için ideolojik boyutu da oldukça öndedir. Medya, basın-yayın araçları özellikle internet teknolojisi ile iletişim alanı en yoğun operasyonların geliştiği bir alan konumundadır.

BM ve NATO dünyada yaşanan savaflara hem meşruluk sağlamak hem de planlamasını yapmaktadır

BM ve NATO, ulus devlet sisteminin çatı yapıları olarak dünyada yaşanan savaflara hem meşruluk sağlamak hem de planlamasını yapmaktadır. Bununla birlikte son on yıllık NATO planlamasının sonuna geldiğimizi belirtebiliriz. Savaşın özgün aşaması derken esas olarak belirtmek istediğimiz bu husus oluyor. Ancak bu tespitimiz savaşların biteceği anlamına da gelmiyor.

Bir yandan tehlikeli görülen ve tam olarak kontrol edilemeyen ulus devletler parçalanıp etkisizleştirilirken diğer yandan Ortadoğu'da yeni bir sistem alternatifinin çıkışını önlemek üzere Kürdistan halkının varlık ve özgürlük mücadelesine yönelik aralıksız saldırılar yürütülüyor. Bölge halklarına demokratik ulus inşası temelinde çözüm sunan PKK'nin varlığı baş tehdit olarak görülerek, TC'nin tüm saldırılarına yeşil ışık yakılmakta. Dikkat edilirse canını dişine takmış bir şekilde AKP-MHP faşizmi PKK'nin tasfiyesi için saldırı yürütüyor. Söz konusu olan BM vb kurumların sessizliği değildir; tam

suikast, her türlü teknolojik silah kullanılmış, dünya çapında arkasına istihbarat desteği alınmış asimetrik savaşla sonuç alınmak istenmiştir. Bu listeye halk ve dostlar üzerindeki yıldırma saldırıları ile özel-psikolojik savaş kapsamında yürütülen çöktürme politikalarını eklemiyoruz. Fakat tüm bu saldırılar sonuç almaktan oldukça uzaktır.

Bu dönem içinde başta Rojava devrimi olmak üzere halk mücadelemiz, Demokratik Ulus sistemini geliştirerek varlığını kalıcılaştırmayı sürdürmektedir. Bakurê Kurdistan'da halk direnişçiliği örgütlenme ve öncülükte yaşanan zayıflıklarına rağmen varlığını korumuştur. Her men her alanda halkımız PKK öncülüğünde mücadele mevzilerini korumuş ve etkinliğini sürdüren bir düzeyi yakalamıştır. Yani Uluslararası Komplanın Kürdistan Özgürlük Hareketini etkisizleştirme planları başarısız kalmıştır.

Bu coğrafyada hiç kimse bu savaş gerçekliğinden kaçamaz. Herkes doğrudan ya da dolaylı olarak bu savaşın etkisi altındadır. Kaçmaya çalışanların hali ise kalanlardan daha beter bir pozisyondadır. O zaman bu savaşın içinde nasıl kalınacağı, varlık ve özgürlük iradesi gösterileceği oldukça anlamlı bir sorudur. Başta PKK kadroları olmak üzere aklı başında olan her bireyin bu soru çerçevesinde konumlanması, çalışması ve sonuç alması gerekir.

Vurgulanması gereken diğer önemli bir konu ise dengelerin değiştiği bu tür dönemleri -ne kadar

trajedisi bol olsa da- bir kayıp olarak görmememiz gerektiğidir. İnsanlık, soykırım ve sömürüye dayalı saldırıları kabul edemeyecek kadar çok değer biriktirmiştir. Bu nedenle de zaten kapitalist sistem ne kadar çok iktidar ağlarını yaygınlaştırırsa yaygınlaştırsın, ne kadar çok şiddet uygularsa uygulasin yine de dikış tutturamıyor. Eğer her şey teslim alınmış olsaydı bu düzeyde şiddetli savaflara gerek kalmazdı. Demek ki biçimleri ne kadar farklı olursa olsun direniş de dünya çapında yaygın ve çok güçlüdür. Sistem karşıtı güçlerin mücadelesi zeminleri kadar sistemin içinde ama sisteme karşı olanların bilinçli ya da bilinçsiz karşı duruşları da o kadar fazladır. Bunlar gün geldiğinde bir araya geliyor ve birleşik bir direniş ortaya çıkarmayı

Savaşa göre örgütlenen halkların kazanacağı bir dönemden geçiyoruz

Lozan anlaşmasının 100. yılına yaklaşık bir yıl kalmışken Kürdistan merkezli, Ortadoğu'da yoğunlaşmış olan 3. Dünya Savaşı, bölge dengelerini alt üst etmiştir. Son yüzyıl, Kürt halkı ve bölge halkları açısından trajedilerle dolu, soykırım ve sömürü politikalarının en katı tarzda uygulandığı bir dönem olmuştur. Bu nedenle dengelerin yıkılması ve bu mevcut bedbaht durumun değişimi için bir fırsattır. Ürkmemek, korkmamak, çekinmemek gerekir. Önemli olan, ne istediğini bilmek ve buna göre üzerine düşen görevleri yerine getirmektir. Henüz savaşın sonucuna dair söz söylemek için çok erken olsa da kendisini savaşa göre örgütleyen halkların kazanacağı kesindir. Kürt halkının öncüleri olarak biz Devrimci Halk Savaşı stratejisini bu nedenle tek doğru mücadele stratejisi olarak görüyoruz. Bu kadar kıyıcı kıyımın koparılmasının temel nedeni, Kürt varlığının artık inkar edilememesi ve kimliğini özgürce inşa etmek başta olmak üzere yaşadığı tüm toplumsal sorunlara kapitalist sistemin çözümsüzlüğüne karşı kendi çözümünü dayatması ile ilgili olduğunu biliyoruz. Yani PKK, bir çözüm iradesi olarak kendisini dayatmaktadır. Dikkat edilirse bazıları hep birilerinin kulağına 'aman PKK demeden kendinizi savunun' diyor. PKK, Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini en meşru temelde yürütüp örgütlerken, toplumda en küçük bilinç bile bu mücadelenin sonucu olarak açığa çıkarılırken, PKK üzerinde uygulanan baskı, tutuklama, hiçbir norm tanımayan her türlü saldırıyı yürütmenin tüm kapıları açık tutuluyor. Peki bu neden böyledir? PKK'den duyulan bu korkunun nedeni nedir? PKK'nin bu kadar dengesiz, insanın aklına gelmeyecek her türlü işkence ve zulme karşı savaşı kontrollü yürüttüğünü, meşru savunma çizgisinde ısrar ettiğini herkes biliyor. En çok da PKK'ye karşı savaşı örgütleyen güçler biliyor. Örneğin ABD biliyor, İsrail biliyor. PKK, bir halkın inkarına karşı insan olmada ısrar ediyor. 24 saat tecavüz kültürü altında, ölümden beter bir yaşama mahkum edilen kadın gerçekliğinin yeniden toplum ve tarih sahnesine çıkmasını, sömürsüz, kulun kula kulluk etmesini reddettiği onurlu bir yaşam için mücadele ediyor.

Peki, PKK'den duyulan bu korkunun nedeni ne? Açıktır ki sahip olduğu silahlar değildir. Çünkü PKK gerillasının elinde bulunan ferdi silahtır. Kalesnikof vb silahları herkes her yerde edinebilir ki, isteyenler bulmakta zorluk çekmiyorlar zaten. Demek ki korkulan silah değildir. PKK'yi ağzınıza almadan, mücadeleyi yürüten diyenler bilmeli ki bununla ister bilinçli ister bilinçsiz amaçtan kopmayı dayatıyorlar. Çünkü, PKK bilinçli iradenin amaca yürümesi gerçekliğidir. Bunun için belki de en fazla günümüzde PKK'yi açıktan sahiplenmek gerekir. Gizli, saklı, çekingen, örtülü PKK'yi savunmak muğlaklık yaratıyor. Bu, PKK'nin temsil ettiği ölçülerini zayıflatıyor ve ABD'nin 'elimine' etme projesine su taşıyor. Bu vesileyle başta halkımız olmak üzere tüm dostları

PKK gerçekliliğini doğru tanımaya ve temsil etmeye çağırıyoruz. PKK sadece savaş gücü değildir. PKK'yi savaştıran bir düşünce, bilinç, duyguyu yoğunluğu ve kararlılık vardır. Türk devleti ve dayandığı uluslararası güçler ısrarla PKK'yi sadece bir savaş gücü olarak tartışıyor, ele alıyor. Savunduğu ideoloji, yaşam anlayışı, özgürlük ölçüleri, dünya insanlığına vaat ettiği demokratik kadının özgürlüğüne dayalı ekolojik toplum perdeleniyor. Başta yoldaşlarımız olmak üzere herkesin bu gerçekliliği görerek Önderlik, şehitler ve Parti çizgisine sahip çıkması önemlidir. PKK çizgisine sahip çıkmak, içinde bulunduğumuz savaş gerçekliliğinin, Kürt halkı, kadınları ve bölge insanlığı lehine sonuçlanması açısından gereklidir.

Kapitalist modernite, kendi sorunlarına çare olarak savaşları yaygınlaştırmak istiyor

Yaşanan güncel gelişmelere baktığımızda kapitalist modernite kendi sorunlarına çare olarak savaş devrede tuttuğunu ve yaygın olarak savaşları sürdürdüğünü biliyoruz. Gündemde bulunan Ukrayna-Rusya savaşı da bu çerçevede yaratılan bir savaş oluyor. Halkların ve hatta aynı halktan olan insan toplulukları bile bıçakla kesilir gibi parçalara bölündüğünü herkes görüyor. Öyle bir dünya yaratıldı ki her yerde çelişki ve çatışma üretme potansiyeli mevcuttur. Küresel-sermaye güçleri bunu çıkarları gereği rahatlıkla yapıyor, milliyetçilik silahı ile oynayarak masum milyonlarca insanın ölümüne yol açabiliyor.

Rusya-Ukrayna savaşının, NATO'nun genişleme stratejisine uygun olarak geliştirildiği de biliniyor. Bu bir sır değil. Küresel sermaye sisteme dahil olmayan tüm güçleri savaşta taraflaştırarak kendi sermaye akışının güvenliğini sağlamaya çalışıyor. Yine NATO'nun genişleme stratejisi; Ortadoğu'da Rusya'nın özellikle Suriye'de elde ettiği pozisyon, ABD ve AB'nin zayıflatılmasından kaynaklanmaktadır. Adepta hegemonik sistem içerisinde iki güç açısından bölgede denge durumu ortaya çıkmıştır. Rusya'nın, İran başta olmak üzere Çin, Suriye ile ilişkileri, Ortadoğu'daki politikaların belirlenmesinde kazanmış olduğu inisiyatif, küresel sistem açısından bir tehdit olarak görülmektedir. Rusya, tarih boyunca aradığı fakat bulamadığı sıcak denizlere ulaşma hedefine ilk kez Suriye'deki savaş ile elde etmiş oldu. Bu, Rusya'nın bölgede enerji kaynakları ve siyasi ilişkiler üzerinden etkili olmasını getirdi. Ukrayna savaşı ile Rusya dünyada teşhir edildiği gibi başta AB olmak üzere hegemonik güçler, kendi kamuoylarını Rusya karşıtlığı üzerinden konsolide etti. Ekonomik krizini perdeledi ve savaş hazırlıklarına yöneldiler. Dünya ekonomisinde önemli bir yere sahip olan Rus ekonomisi ise ciddi darbe aldı. Bu şekilde Rusya'nın kendi iç çelişkilerini de öne çıkaracak politik bir adım atılmış oldu.

2011 yılından beri Suriye'yi kasıp kavuran savaş gerçekliliği içinde Esad rejiminin hamiliğini üstlenen Rusya, bu şekilde savaşın içine çe-

kilerek Ortadoğu'daki inisiyatifi zayıflatılıyor. Bu şekilde bir yandan Esad rejimi başta olmak üzere Suriye'ye baskı kuruluyor diğer yandan İran kuşatmasına hazırlık yapılıyor. Yani esas olarak savaşın yönü yine Ortadoğu'dur. Elbette Ukrayna'daki savaştan çıkarılacak birçok sonuç vardır. Rusya, Ukrayna halkını karşısına alarak yanlış yapmıştır. Fakat buna rağmen kontrollü bir savaş yürütmeye çalışmaktadır. Oysa Kürdistan'da yürütülen savaş Ukrayna'ya göre kat be kat üstündür. Kürdistan dağlarına her gün tonlarca bomba yağdırılmakta, kimyasal silah başta olmak üzere her türlü

Bu savaşta TC'nin dayandığı en önemli güç KDP'dir. KDP'yi TC ile bir araya getiren ise ABD-İsrail yönetimi oluyor.

Bu anlamda Başûrê Kurdistan'a yönelik Türkiye işgalinin önünü açan da yine NATO'dur. 17 Nisan gecesi Zap'a işgal hareketi yürütürken diğer yandan Şengal'e Irak güçlerinin saldırısını bu minvalde değerlendirmek gerekir. KDP-Irak ve TC'yi bir araya getirerek planlama yapabilecek ABD dışında başka bir güç yoktur. Irak ve KDP, üzerinde egemenlik iddia ettikleri toprakları, Türkiye'nin işgaline açmışlardır. Şu açıktır KDP'ye hakim olan Barzani çizgisi, PKK'ye karşı savaşta işbirlikçilik rolünü oynayarak güç kazanmıştır. Yani varlıkları PKK karşıtlığına dayanmaktadır. Fakat bu öyle bir durumdur ki PKK'nin olmadığı bir zeminde varlık kazanamayacak kadar teslim olmuşlardır.

silah kullanılmaktadır. Savaş suçu işlenmekte, grup grup insanları sadece Kürt olmaktan vazgeçmedikleri için esir alınmaktadır. Birer suikast silahı haline getirilmiş olan SİHA'lar ile sadece Kürt gerillaları değil sivil, savunmasız Kürt halkı da katledilmektedir. Kürdistan'da yürütülen bu soykırıma tam destek veren, silahları ile donatan NATO ülkeleri, AB ve ABD olmaktadır. Türkiye'nin işgaline sesini çıkarmayan bu ülkeler Ukrayna işgaline karşı kıyameti koparmaktalar. Ve her türlü desteği Ukrayna halkına yapmaktalar. Halk içerisinde 'sermayenin dini imanı yoktur' diye bir söz vardır.

Eğer çıkarı olmazsa bu güçlerin hiçbir adım atmayacağını biliyoruz.

Ortadoğu merkezli yaşanan gelişmeler ve ortaya çıkan sonuçlar

İsrarla gelişmelerin merkezini Ortadoğu olduğunu vurguluyoruz. Kürdistan'daki savaş ve açığa çıkardığı gelişmelere geçmeden önce bölgedeki birkaç gelişmeye de değinmek istiyoruz. Bu ayın sonunda gerçekleşecek olan NATO zirvesi yaklaşırken, bölgedeki tüm aktörlerin daha fazla sonuç almak için hareket ettiğini biliyoruz. Bu bağlamda bir gelişme Irak'ta yaşanıyor. Irak'a müdahalenin üzerinden 20 yıl gibi bir süre geçmiş olmasına rağmen, bünyesinde barındırdığı farklılıklarla halkların bir arada yaşayabileceği bir düzene kavuşmuş değildir. Hatta Irak devletinin olup olmadığı bile bir muammadır. Irak'ın bu durumundan etnik ve mezhepsel çelişkileri kullanarak bu alanı müdahalenin mekanı haline dönüştüren güçler sorumludurlar. Kazimi'nin ABD'nin çıkarlarına göre hareket eden bir siyasi figür olduğu açığa çıkmış bulunuyor. Irak yönetiminin de bir bütünlüğü açığa çıkaramayacağı da anlaşılmıştır. Irak sınırları içerisinde bulunan birçok alanda Irak yönetimi değil İran ve Türkiye gibi bölge devletlerinin etkisi artmış bulunuyor. ABD, demokratik bir Irak sistemini geliştirmekten çok, kendi etkinliğini artırma hesabı içerisinde. Anlaşıldığı kadarıyla Irak, İsrail'in güvenliğini sağlayacak bir pozisyon ortaya çıkarmayana kadar mevcut krizli halini sürdürecektir.

Suriye devleti mevcut durumda yaşadığı parçalanmayı giderecek bir pozisyonu yakalamaya çalışıyor. Fakat bunu gerçekleştirebilecek durumda değil. Suriye yönetimi yaşanan tüm gelişmeleri, savaşı, toplumsal parçalanmışlığı ve yaşanan kaosu başta ABD olmak üzere uluslararası güçlerin müdahalesine bağlıyor. Bu ele alış biçimi sorunları çözmekten ziyade, güçlendikçe tüm toplumsal kesimleri yeniden kontrol altına almayı planlayan otoriter, merkezi bir yönetim anlayışından vazgeçmediğini gösteriyor. Yani demokratikleşme, farklılıkların iradesini tanıma, özgürlükçü, eşitlikçi gibi bir politikası yok. Bu nedenle Rojava devrimini tanımıyor,

onunla birlik içinde Suriye'nin demokratik temelde inşa edilmesine hiç şans vermiyor. Fakat başta Kürt halkı olmak üzere Suriye'de yaşayan halkların kimliklerinin tanınması, demokratik temelde örgütlenmeleri ve söz sahibi olmaları, bu toplulukların hem hakları hem de tek varlık gerekçeleri olmaktadır. Suriye kimliği altında dayatılan Araplaşma kabul edilemez. Bu, asimilasyon ve soykırım yolunun açık tutulması demek olur ki mevcut durumda Suriye'deki çeşitli inanç ve etnik topluluklar bunu kabul edemezler. Bu nedenle geline aşamada Suriye'nin konumu da Irak'ın konumunu aşacak düzeyde değil.

İran açısından durum daha da karışıktır. Çünkü mevcut sistem, özellikle de İsrail, İran'ı kendisi açısından en ciddi tehdit olarak görüyor ve İran'a müdahale etmek istiyor. Bunun bir nedeni ideolojik olarak İran'ın sistemle bütünleşmemesi oluyor. Bu ideolojik farklılığı tümenden kapitalizm karşıtlığı olarak değerlendiremesek de, Batı hegemonyasına kapalı olan zihniyet yapısı, iktidar biçimi, Sünni İslam dünyasına karşı şekillenmiş Şii İslam'ının getirdiği muhalif karakteri nedeniyle farklı bir moderniteyi yaşadığı görülmek durumundadır. Bu durum Kapitalist sistemin parçası olmasını engellediği gibi maddi zeminde ekonomik olarak kapalılığı, kendisini bir bölgesel güç olarak yapılandırmasını, Ortadoğu'da yaygın olan Şiilik inancına dayalı olarak politika geliştirmesini ve sisteme muhalefet olma gücünü ortaya çıkarıyor. Dünya hegemonyasını kurmuş olan kapitalist modernite güçleri açısından İran'ın küresel sermayenin müdahalesi ile şekillendirilmesi ve sahip olduğu zenginliklere el koyulması ciddi bir konu olarak gündemde tutuluyor. Nükleer silaha sahip olma olasılığı ile bu durum birleştiğinde gelecekte bir engel olarak görüldüğü açıktır. Mevcut durumda İran Şii Hilali denilen bölgede yani Irak'tan Yemen'e kadar olan bölgede, savaşı kendi ülke sınırları dışında yürütmeyi başardı. Suriye'de ciddi bir etkinlik kazandı. Yani savunmasını dışarda yürüttü. Fakat başta Afganistan, Azerbaycan ve Irak olmak üzere kapitalist güçler geliştirdikleri yeni işbirlikçi yapılarla İran'ı kuşatma altına almayı sürdürüyorlar.

İmralı'daki savaş, bölgedeki savaşların merkezi oluyor

Belirttiğimiz tüm bu başlıklardan çıkan bir sonuç, içinde bulunduğumuz bu yakıcı sürecin Önder Apo'ya yönelik Uluslararası Komplote ile başlatıldığıdır. Yani 3. Dünya Savaşı ve onun Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) olarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesine yönelik müdahale ile geliştirilmek istenmiştir. Buradan baktığımızda İmralı soykırım sistemini, onun ulaştığı düzeyi, neden bu kadar ağır bir işkence ve tecrit uygulamalarının devrede olduğunu anlıyoruz. İmralı'daki savaş, bu savaşın merkezi oluyor. Savaşın biçimini, yoğunluğunu, derinliğini, şiddetini İmralı gerçekliliğinden çıkarmak mümkündür. Bu anlamda siyasi-askeri gelişmeler İmralı soykırım sistemini etkilediği gibi İmralı'da Önder Apo'nun ortaya koyduğu mücadele duruşu da siyasi-askeri gelişmelere yön veriyor, şekillendiriyor. Soykırımcı-sömürgeci TC'nin, AKP-MHP faşist iktidarının İmralı politikalarını bir de 3. Dünya Savaşı, uluslararası komplocu güçlerin hedefleri ve Türkiye'ye verilen rol bağlamında değerlendirmek çok önemli. Soykırımcı sömürgeci TC'ye biçilen rolü Önder Apo 'gardiyanlık' olarak tanımladı. Demek ki kendisi birilerinin çıkarlarının bekçiliğini yapıyor.

AKP-MHP faşizminin İttihat Terakki zihniyetiyle harmanlanmış neo-Osmanlıcılık planları olduğunu hareket olarak fazlasıyla değerlendirdik. Bu tespitler geçerliliğini koruyor. Fakat bu planlar, Ortadoğu'da yürütülen 3. Dünya Savaşı planları ile çelişmiyor tam tersine örtüşüyor. Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki Türkiye, AKP iktidara bu savaşta etkili bir argüman olsun diye hazırlanarak görevlendirilmiş bir projedir.

Yine Türkiye ve AKP-MHP iktidar gerçeğine baktığımızda aslında DAİŞ'in köklerini Afganistan ve Irak'ta değil Türkiye'de aramak daha sonuç alıcı olacaktır. Bu anlamıyla Suriye'ye yönelik savaşın esas örgütleyip yöneticisi konumunda olan Erdoğan ve çetesi oluyor. Bunu Azerbaycan'da 'tek millet iki devlet' sloganı ile daha açıkta yürüttü. Libya'da da benzer bir pozisyonda bulunduğunu, örgütlediği paramiliter güçler eliyle Libya savaşında rol oynadığını, hak iddia ettiğini biliyoruz. Bu örnekleri TC'nin savaş içerisindeki po-

zasyonu anlaşılsın diye verdik. Koç başı diyebileceğimiz bir rolden bahsediyoruz. Yani girdiği tüm alanları dış müdahaleye açık hale getiriyor. Bunun karşılığında ise Kürt halkının soykırımına onay verilmesini istiyor ki, uluslararası güçler bu onayı şimdiye kadar vermemiştir. Kürt kapını denilen olgu da biraz budur. Kürtlere kaç, Türklere tut denilerek, Türkiye teslim alınarak küresel sistemin politikalarında araçsallaştırılırken Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin gelişmesi ve sonuç alması'nın da önüne geçilmiş oluyor.

Türkiye'deki tüm gelişmeleri belirleyen Kürdistan'daki savaşır

Soykırımcı sömürgeci TC, AKP-MHP liderliğinde Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini tasfiye etmek istemektedir. Cumhuriyetin yüzüncü yıl dönemine Kürt halkının tüm kazanımlarını ortadan kaldırarak girmek istedikleri, 2022 yılını bu hedef çerçevesinde planladıklarını

mokratik ulusal mücadelesini yürüten gerillayı tasfiye etme temelinde yürütüyorlar. PKK'yi tasfiye etmek, gerilla gücünü Sri Lanka modeli ile toplu katliamdan geçirmek için uluslararası güçlerden tam destek aldığı biliniyor. Küresel güçler, bölge gerici devletler, işbirlikçi ihanetçi çeteler de bu konuda Türkiye'ye verdiği desteği gizlemiyorlar. NATO'nun en gelişkin silahlarıyla donatılmış ve kimyasal silahlarla Kürdistan gerillasını etkisizleştirilmesini onaylatmıştır. Şunu rahatlıkla belirtebiliriz. Hangi ülke bu kadar teknik saldırı altında kalsaydı çökerdi. Ermenistan ve Ukrayna gerçekliği ortadadır, yine Suriye bırakalım devletler arası açık saldırıları, paramiliter güçler eliyle paramparça edildi. Ancak Kürdistan'daki gerillacılık bu saldırılar karşısında sadece varlığını sürdürmekle kalmıyor, Demokratik Modernite gerillacılığını geliştirerek 21. yüz yılda dünyanın birçok yerinde gerilla hareketlerinin tasfiye edildiği bir zaman diliminde, dünya ezilenlerine, halklara umut ışığı oluyor. Soykırım-

gürlüğüne, kazanımlarına saldırı yürütenlere tek bir söz söylemeyi bir tarafa bırakalım, ortaklık ederek Kürt savaşçıların kanına girmeyi meslek edinmiş oluyorlar. Bununla birlikte hareketimizin yürüttüğü savaşın meşruluğu, haklılığı o kadar açık ki çok istekli olsalar da açıktan savaşın içerisine giremiyor, doğrudan silah çekemiyorlar. Bunu Başûrê Kurdistan'daki halkımızın gerillaya duyduğu bağlılık ve sevgisi engelliyor. Geline aşamada Barzani ailesi teşhir olmuş ve siyaseten aslında bitmiştir. Onu ayakta tutan dış destek ve üzerine konmuş olduğu petrol kaynakları oluyor. Bu savaş son bulduğunda ve işgalciler yenildiğinde kendisini nasıl affettireceği gerçekten merak konusudur. Tüm kredilerini yitirmiş olarak tarihin çöp sepetine atılacaktır. Kürt halkı, Kürdistan tarihinin bu kritik süreçte Barzani'nin oynadığı bu kötü rolü unutmayacak, hesabını mutlaka soracaktır. Bu konuya bağlı olarak son günlerde gündeme getirilen Irak hükümeti ile gelişmeler dikkat çekicidir. Irak yönetimi ile KDP ara-

gulayıp kendini aklamak onların uzmanlık alanıdır.

AKP-MHP, özel savaş yöntemleri ile ayakta durmaktadır

Tüm bunlara rağmen TC'nin Kürt halkının 4. Stratejik Dönemini ifade eden 'varlığını kazanma ve özgürlüğünü sağlama' mücadelesini engellemeye gücü yoktur. PKK'ye karşı yürüttüğü soykırımcı sömürgeci savaş, Türkiye'deki siyasal atmosferi faşizmin en koyu renkleri ile kuşatmıştır. Kürtleri soykırım kışkıracı teslim alma stratejisi olan Çöktürme Planı, Türkiye'de oturmuş siyasal ve toplumsal tüm ölçüler yerle bir etmiştir. AKP-MHP yönetimi artık Türkiye'nin tüm değerlerinin üzerine çöreklenmiş bela olarak görülmekte, toplum kurtulmak için gün saymaktadır. AKP-MHP, özel savaş yöntemleri ve çeteleşme ile ayakta. Baskı ve yasaklamanın geldiği düzey, demokratikleşmede zaten özür-lü olan cumhuriyete yapılan komplo düzeyindedir. Kürt toplumuna yönelik saldırılar, halk direnişinin çeşitli biçimlerde sürmesini getirirken, refleks olarak daha sıkı bir toplum olmaya itmekte, iktidar ve devletten kopuş hızlanmaktadır. Kürt halkının tüm değerlerine yapılan saygısızlık, siyaset alanının kapatılması, özel savaş yöntemleri ile topluma dayatılan yozlaşma, Kürt gençlerinin fuhuş ve uyuşturucu tuzaklarına çekilmesi, ekonomik olarak yoksullaştırma, zindanlara yönelik katliam politikaları sonuç almadığı gibi Türkiye Cumhuriyetinin demokratikleşeceğine olan inancı zayıflatarak daha radikal mücadelenin koşullarını yaratmaktadır. Kürt halkı PKK ile kazandığı öz irade ve güveni kimlik haline getirmiştir. Kürt halkının politikleşme düzeyi dünya halklarının çok üstünde bir seviyededir. Bu nedenle AKP-MHP faşist yönetimi Kürdistan'dan asla beklediğini bulamayacak, tarihi dersini alacaktır. Ekonomik kriz, savaşın bir sonucu olarak tüm Türkiye halklarını ciddi bir dar boğazın eşiğine getirmiştir.

Dünya'da da yaşanan bir ekonomik kriz olduğu doğrudur. Fakat Türkiye'de yaşanan ekonomik krizin ötesinde bir çöküş durumudur. Önderliğimiz bir değerlendirmede 'Kürtsüz Türk olamaz' demişti. Kürt halkı ile savaş halinde olan bir Türkiye gerçekliği asla güçlü bir Türkiye olamayacaktır. Bunun için Kürt halkının varlığını tanımak, özgürlüğü için gerekli tüm adımları atması gerekmektedir. Bunun için ise AKP-MHP faşizminin yıkılması şarttır. AKP-MHP yönetiminin demokratikleşme yeteneği kalmamıştır. Bunun için Türkiye'de anti-faşist cephenin geliştirilmesi, büyütülmesi, faşizmden zarar gören tüm kesimlerin birlikte hareket eder hale gelmesi şarttır. Açık ki AKP-MHP faşizmi kendisi için varlık-yokluk savaşına girmiştir; kazanması sadece Kürtlerin kaybetmesi anlamına gelmeyecektir ki Kürt halkı tek bir onurlu evladı kalana kadar özgürlüğü, kimliği ve elbette tüm bunların birleşmesi olan Önderliği için her koşulda mücadele etmeyi sürdürecektir, bunun yollarını yaratacaktır. Esas olarak kaybeden Türkiye halkları ile birlikte bölge halkları olacaktır.

AKP-MHP iktidarı, şimdi varlık-yokluk savaşlarını Rojava'nın işgali-

ne bağlamış gibiler. Medya Savunma Alanlarından istedikleri zaferi çıkaramayacaklarını anladılar. Elbette Medya Savunma Alanlarına seçim için saldırmıyorlar. Böyle bakmak karşıımızdaki gücü hiç anlamamak olur. Medya Savunma Alanlarının ortadan kaldırılması ve gerillanın tasfiyesine dayalı olarak PKK'yi etkisizleştirmek, stratejik hedeflerinin başında geliyor. Çünkü PKK ve gerilla oldukça, Kürdistan'da varlığını sürdürdükçe, dağlarında, ovalarında, şehirlerinde mücadele ettikçe, her koşulda kaybeden işgalciler olacaktır. PKK olmaz olur kılan, mezardaki bir halkı ayaklandıran bir hareketidir. Umut varsa her zaman gelişme olur. Bu anlamda gerillaya ve Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal ve saldırılar taktik değildir, kısa süreli operasyonlar değildir. Fakat stratejik olarak darbeleyeceğim derken can alıcı darbeler yemeleri daha fazla gündemdedir. Tüm bu riskler bilindiği ve gelişmeler de bu yönlü olduğu için Rojava'yı işgal saldırısı yeniden gündeme getirilmiştir. NATO'nun büyüme stratejisi çerçevesinde İsveç ve Finlandiya'nın üyeliği gündeme gelir gelmez, TC'nin soykırımcı-sömürgeci üst akıl hocaları emellerini gerçekleştirmek için devreye girdi. Rojava'yı tümenden işgal etme, Kürtleri vatansızlaştıracak şekilde bu coğrafyadan sürme ve örgütlediği mültecileri buraya yerleştirerek kendisine bağlı yeni alanlar oluşturma planlamasına gitti. Bu şekilde 2023'e Türkiye'yi misak-ı milli sınırlarına ulaştırmış bir savaş komutanı olarak hem iktidarını kalıcılaştırmak istiyor hem de Türkiye'de Erdoğan'ın damgasını vurduğu, tarihin yeniden yazılarak cumhuriyetin soykırım ve sömürgecilik temelinde güncellendiği yeni dönemini inşa etmek istiyor. Ancak şimdiden söyleyelim, bu plan çok risklidir. Önder Apo uyarıyordu, tekrar etmek görevimizdir. Türkiye'nin Suriye bataklığına çekilmek istendiğini, bunun Türkiye açısından bir komplo olduğunu vurgulamıştı. Ne olacağını yaşayacak ve göreceğiz.

Yüksek yoğunlukta bir savaş gerçekliğinin içindeyiz. Halk Savunma Güçleri, komutası ve savaşçı yapısı Apocu ruh ve kararlılıkla 2022 yılının bu ilk yarısında savaşta inisiyatifi elinde tutan konumdadır. Bilançolar, görüntüleriyle birlikte yayınlanıyor. Bu anlamda Devrimci Halk Savaşı'nın gerilla cephesinde ciddi bir yetersizlik yoktur. Tam tersine insan iradesinin, yeteneklerinin, zekasının ayaklandığı muhteşem bir gerillacılık Zap vadisinden doğuş yapmıştır. Belki eleştirilecekse duygusal tutumlarla zamanında geri çekilme yapmayan, gerillacılıkta alan tutma gerçekliğine gerçekçi yaklaşmayan, düşmana öfke ve kinini ortaya çıkarırken kendisini korumayan duruşlar eleştirilebilir. Bunun dışında örgütlenmiş ve eyleme geçmiş hakikatin kendisi olan Önderlikle yoldaş olmanın en kararlı duruşunu görüyoruz. Kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle bir kez daha anıyoruz. Parti olarak yoldaşlarımıza bağlılığımızı pratiğimizde temsil edeceğimizi belirtiyoruz. Halkımızı, her yerde Devrimci Halk Savaşı temelinde örgütlenmeye ve savaşın sonucunu belirlemeye çağırıyoruz.

biliyoruz. Ortadoğu'daki 3. Dünya Savaşı koşullarının ortaya çıkardığı boşlukları bu açıdan sonuna kadar değerlendirmek istiyorlar. Suriye'nin parçalanmasını, Irak'taki yönetim boşluğunu, İran üzerindeki baskıları Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesinin ortadan kaldırılmasında birer manivela olarak kullanmaya dayalı politika üretiyorlar. Tüm bu nedenlerden ötürü bu ülkelere, var olan çeşitli kesimleri tahrik ederek sorunların devam etmesini sağlıyorlar. Bu coğrafyada eğer sorunların kaynağı aranacaksa bunun TC devleti olduğu açıktır, nettir.

Şu anda Türkiye'deki tüm gelişmeleri belirleyen savaş oluyor. Zaten Erdoğan-Bahçeli yönetiminde soykırımcı-sömürgeci politikalarını mevcut konjonktürde pratikleştirebileceğine inanarak tüm alanlarda Kürt varlığına yönelik saldırılarını sürdürüyor. Savaş hükümeti olarak şekillendiler ve Türkiye'nin tüm değerlerini bu savaşa sürdüler. Geline aşamada ulaşıkları sonuç işgalciliğidir. Türkiye'de varlık ve özgürlük sorunu yaşayan Kürt halkının mücadelesi karşısında buldukları çözüm işgal ve soykırımdır. Fakat bunun önünde tek engel PKK'nin öncülük ettiği, varlık ve özgürlük savaşımı olmaktadır. Medya Savunma Alanlarına, özelde ise Zap, Metîna, Avaşîn ve Xakurkê hattına yönelik işgal saldırılarını Kürt halkının de-

cı TC'nin paralı askerlik temelinde geliştirdiği katiller ordusuna darbe vuruyor, cezalandırıyor.

Bu savaşta TC'nin dayandığı en önemli güç ise KDP'dir. KDP'yi TC ile bir araya getiren ise ABD-İsrail yönetimi oluyor. Bu anlamda Başûrê Kurdistan'a yönelik Türkiye işgalinin önünü açan da yine NATO'dur. 17 Nisan gecesi Zap'a işgal hareketi yürütürken diğer yandan Şengal'e Irak güçlerinin saldırısını bu minvalde değerlendirmek gerekir. KDP-Irak ve TC'yi bir araya getirerek planlama yapabilecek ABD dışında başka bir güç yoktur. Irak ve KDP, üzerinde egemenlik iddia ettikleri toprakları, Türkiye'nin işgaline açmışlardır. Gerillanın bu alanlarda üzerine gidilmediği hiçbir güç için tehdit oluşturmadığı bilindiği halde, Kürt halkının ulusal kazanımlarını cansiperane bir şekilde savunduğunun farkında olarak bu yapılmaktadır. Şu açıktır KDP'ye hakim olan Barzani çizgisi, PKK'ye karşı savaşta işbirlikçilik rolünü oynayarak güç kazanmıştır. Yani varlıkları PKK karşıtlığına dayanmaktadır. Fakat bu öyle bir durumdur ki PKK'nin olmadığı bir zeminde varlık kazanamayacak kadar teslim olmuşlardır. TC ile içine girdikleri işbirlikçi-ihanetçi pozisyonun gerekçesi 'PKK nedeni ile zarar görüyoruz, PKK Başur kazanımlarını tehlikeye atıyor' minvalindeki söylemlerdir. Kürt halkının varlık ve öz-

sında çelişkiler olduğu biliniyor. Irak yönetimi bölgesel yönetimin kendi başına hareket etmesinden ve özellikle de TC soykırımcı sömürgeciliğine bu derecede angaje olmasından, uydulaşmasından fazlasıyla rahatsızdır. Başûrê Kurdistan, Türkiye'nin bir eyaleti konumuna getirilmiş durumdadır. Ekonomik olarak kaynakları Türkiye pazarına akarken, Türk ekonomisine nefes aldırarak bir yer konumuna gelmiştir. Başûrê Kurdistan Türk şirketlerinin ve elbette bununla birlikte başta MİT olmak üzere devlet çalışmalarının günden güne hakimiyetini kurduğu bir yer olmuştur. Irak açısından tehlike gerçekten büyüktür. Başûrê Kurdistan üzerinde Türkiye'nin işgal temelinde sömürgeleştirme ve kendine bağlama planları olduğu gibi esas hedefinin Musul-Kerkük olduğu da biliniyor. Zaten Zap savaşını kazanır ve sınır bölgesinde 30 km'lik Kürtsüzleştirilmiş bir bölge yaratıp çetelerini yerleştirirse, buralardan Irak'ın her yerine operasyon yapabilecek bir pozisyona gelecektir. Barzani ailesinin şimdi Irak ile yaşanan bu çelişkileri kullanarak halk nezdinde kendisini temize çekmeye çalışacağı anlaşıyor. 'Teslim olmayız' demesi TC'ye teslim olmuş siyasal duruşun üstünü örtmek için öne çıkarılıyor. Belli ki bu taktikleri AKP'nin özel savaş uzmanlarından alıyorlar. Çünkü her türlü kirli, özel savaş saldırılarını uy-

KÜRESEL KAPİTALİST SİSTEMİN YAŞADIĞI ÇIKMAZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN ÇÖZÜMÜ

İnsanlık kapitalist modernite karşısında çözümsüz değildir. Halklar, kadınlar çözümsüz değildir. Çözümsüz olan, tıkanan, çıkmaza giren küresel kapitalist güçlerdir, iktidar ve devlet güçleridir, faşist-sömürgeci-soykırımcı güçlerdir. Ağalardır, beylerdir, feodallerdir, burjuvalardır. Kendi çıkarları, azami kârları için doğayı ve toplumu yakmaktan çekinmeyen zalimlerdir. Onların geliştirdiği iktidar ve devlet sistemidir. Tekelci uygarlık düzenidir. Her şeyi kâra bağlayan, insanlık onurunu, ahlakını, kültürünü yok eden kapitalist modernite düzenidir. Bunların da çözümsüz olduğu açıktır. Çünkü insanlık, toplum, doğa ve tarih karşıtıdır. Aslında bir sapma olarak ortaya çıkmışlardır. Bu sapmayı ortadan kaldırmak, tarihi düzeltmek, insanlığı sahip olduğu doğru, demokratik toplum yürüyüşüne kavuşturma zamanı gelmiştir.

Duran Kalkan

Rusya yönetiminin bir günde sonuç almayı umut ettiği Ukrayna saldırısı aylara yayıldı ve bir Ukrayna Savaşı olarak devam ediyor. İlerleyen zamanda savaşın askeri boyutu azaltılsa ve dönem dönem yapılan görüşmelerle ulaşılmaya çalışılan ateşkes durumu sağlansa bile, belli ki Ukrayna krizi yıllarca devam edecek ve birçok çevre böyle bir kriz durumundan ekonomik, siyasi ve askeri çıkar sağlamaya çalışacak. İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya girme çabası bu gerçeği açıkça göstermektedir. Her nedense 75 yıldır yani başlarında kurulmuş olan NATO sistemine katılmayan İsveç ve Finlandiya, şimdi Ukrayna Savaşı'na dayanarak, NATO üyesi olmaya çalışıyor. ABD, NATO üzerindeki etkinliğini bu temelde daha çok güçlendirmek isterken, NATO'ya üye diğer devletlerin de çeşitli biçimlerde bu durumdan yararlanma çabası içerisinde olduğu gözleniyor. Öyle anlaşıyor ki ay sonundaki NATO toplantısında en çok tartışılacak konular bunlar olacak. AKP-MHP faşizminin Ukrayna Savaşı'na dayanarak, Kürt soykırımı saldırılarını daha çok geliştirmesi, yine KDP işbirlikçiliğinin Ukrayna Savaşı'nın ortaya çıkardığı enerji krizinden yararlanarak daha fazla vurgun vurma çabası gibi birçok güç Ukrayna Savaşı'na dayanarak, NATO içinde ve dışında kendi çıkarını daha da geliştirmeye çalışacak.

Her ne kadar Ukrayna Savaşı, Rusya ve Ukrayna yönetimleri arasındaki bir savaş gibi görünse de gerçekte NATO ile Rusya arasındaki bir hegemonya savaşı biçiminde sürüp gidiyor. Hemen herkes savaşın bu boyutunda hemfikir. Buna dayanarak NATO'nun kendini yeniden yapılandıracağını ve egemenliğini güçlendireceğini söyleyenler var. Rusya'nın böyle bir savaşı göze alan güç olarak ileriki süreçte etkinliğini geliştireceği değerlendirilmesini yapanlar bulunuyor. Güncel planda aylardır süren bombardıman sonucunda Ukrayna'nın ağır bir tahribat yaşadığı gözle görülüyor. Yine Rusya yönetiminin planladığı gibi Ukrayna Savaşı'nı sürdüremediği ve sonuca götüremediği, dolayısıyla ciddi bir zorlanma içinde olup önemli zararlar gördüğü de bir gerçek.

Kuşkusuz günümüz dünyasında her şey Ukrayna Savaşı değil. Onun dışında da çatışma alanları var ve buralarda da şiddetli çıkar mücadeleleri sürüyor. Fakat son aylarda siyasi-askeri durumu en çok belirleyen çatışma alanının Ukrayna olduğu da tartışma götürmüyor. Öyle ki NATO ve Rusya arasındaki Ukrayna Savaşı, neredeyse aylardır küresel siyaseti belirler bir özellik taşıyor. Dünyanın farklı alanlarında süren siyasi-askeri mücadelelerin hemen hepsi bir düzeyde Ukrayna Savaşı ve krizinden

etkenleniyor. Böylece Ukrayna Savaşı'nın küresel bir savaş olduğu, dolayısıyla 1990'dan beri devam eden 3. Dünya Savaşı'nın son halkası olarak gündeme geldiği tartışma götürmüyor. Bu nedenle de son halka olarak Ukrayna Savaşı'nın ortaya çıkarttığı sonuçlara bakarak yeni bir dünya değerlendirmesi yapmak, küresel kapitalist modernite sisteminin yaşadığı çıkmazı ve çözümsüzlüğü nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte yeniden değerlendirmek, sistem çıkmazını tüm boyutlarıyla ortaya koymak ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi temelinde gelişen Demokratik Modernite Çözümü'ne vurgu yapmak önem taşıyor.

1- Ukrayna Savaşı'nın Öğrettikleri

Hiç kuşkusuz Ukrayna Savaşı'nın tarihsel ve ulusal boyutları var. Bir yanı sıra Rus İmparatorluğu'nun kuruluşu ve tarihsel gelişimiyle de bağlantılıdır. Nitekim söz konusu İmparatorluğun Ukrayna'da kurulduğu ve Ukrayna'nın Rus İmparatorluğu'na uzun süre merkezlik yaptığı biliniyor. Yine mevcut Putin yönetimi, Ukraynalıları Slav Birliği içerisinde ele alarak Rus ulusunun bir parçası olarak görüyor. Dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin dağılışı ardından ortaya çıkan ayrı bir Ukrayna devletinin varlığını doğru bulmuyor ve hazmedemiyor. Başlangıçtaki Rus İmparatorluğu gibi, yine Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği gibi, şimdi de Ukrayna'nın Rusya Birliği içerisinde yer almasını, bu temelde Rusya Federasyonu ile özgün bir ilişki içerisinde olmasını istiyor.

Elbette bu hususlar önemlidir ve savaşa neden olabilecek bir karaktere sahiptir. Nitekim günümüzün ulus devlet ideolojisi böylesi nedenleri savaş gerekçesi yaparak birçok alanda sonu gelmeyen savaşlara yol açmaktadır. Bu bakımdan tarihi ve ulusal nedenleri günümüz Ukrayna Savaşı'nın önemli nedenleri arasında görmek ve dikkate almak kesinlikle gereklidir. Fakat bu tek neden olmaktan öteye belirleyici olan nedenler de değildir. Günümüz Ukrayna Savaşı'nın bunlar dışında çok daha belirleyici olan önemli nedenleri vardır. Bu nedenlerden birisi kuşkusuz enerji sorunudur. Daha doğrusu enerji kaynakları ve üzerindeki hakimiyet konusudur.

Elbette Ukrayna'nın da sahip olduğu önemli enerji kaynakları bulunmaktadır. Bu kaynaklar üzerinde etkili olmak da önemli bir çelişki ve çatışma nedenidir. Fakat bundan daha önemlisi Rusya ve Çin doğalgazının, daha doğrusu Şangay Altılısı'nın sahip olduğu doğalgaz rezervinin Avrupa ve ABD'ye servis edilmesi durumudur. Böyle bir serviste en hızlı, ucuz ve dolayısıyla kazançlı yol hattı Ukrayna olmaktadır. Dolayısıyla Ukrayna üzerinde hakimiyet kuran güç,

Asya doğalgazının Avrupa ve Amerika'ya sevk edilmesi noktasında enerji yolları üzerinde en güçlü denetimi kurmuş olacaktır. Bu da doğalgaz ticaretinden çok daha fazla kâr elde etmek anlamına gelecektir. Şöyle de ifade edebiliriz: Eğer Ukrayna üzerinde Rusya ve Çin etkinliği olursa o zaman doğalgaz pazarında Rusya ve Çin'in etkinliği oluşacak; küresel doğalgaz pazarı, daha özgün olarak da Almanya-İngiltere gibi Avrupa'nın doğalgaz pazarı fazlasıyla Rusya ve Çin'in denetimine girecektir.

Tabii tersi durumda, eğer Ukrayna üzerinde NATO etkinliği sağlarsa, o zaman da Asya doğalgazının Avrupa ve Amerika'ya taşınmasında enerji yolları üzerinde NATO'nun denetimi güçlenecek, dolayısıyla doğalgaz pazarındaki Rus ve Çin hakimiyetini, Avrupa Birliği engellemiş olacaktır. Böyle bir enerji kavgasının, daha somut olarak da doğalgaz kavgasının bugünkü Ukrayna Savaşı'nın çok temel nedenlerinden biri olduğu açık bir gerçektir. Nitekim ilk günden itibaren başta Almanya-İngiltere ve ABD olmak üzere birçok Avrupa devleti ciddi bir doğalgaz krizi ile karşı karşıya geleceğini hemen hissetti ve dolayısıyla da yeni çözüm arayışlarına girdi. Bu çözümün arandığı alanlardan bir tanesi, Ortadoğu'daki doğalgazın uygun yollarla Avrupa'ya taşınması oldu. Almanya-İngiltere ve Avrupa Birliği'nin diğer ülkeleri, ortaklaşa hızla böyle bir arayışa girdiler; bu da AKP-MHP faşizmiyle KDP işbirliğini daha çok güçlendirdi ve bu güçleri harekete geçirdi. Ortadoğu doğalgazının Kürdistan ve Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınması arayışının başlaması, tıpkı Ukrayna gibi yeni bir enerji yolu olarak Kürdistan ve Türkiye üzerindeki egemenlik sorununu gündeme getirdi. Bu sefer de AKP-MHP faşizmi ve KDP böyle bir enerji ticaretinden daha fazla kâr elde etme arayışına girdi; ortaklaşa bu durumu değerlendirmek üzere hem aralarındaki işbirliğini arttırdılar hem de Avrupa devletleriyle yeni bir pazarlık içerisine girip, onlardan çeşitli biçimlerde destek arayışında oldular.

AKP-MHP faşist yönetiminin Kürt soykırım projesi

Son dönemlerde AKP-MHP faşizmiyle KDP arasındaki işbirliğinin savaş arkadaşlığına kadar ulaşması, yine Medya Savunma Alanları'nda PKK gerillasını ezip imha etmek üzere daha kapsamlı bir saldırıyı ortaklaşa başlatmaları bu temelde gündeme geldi. Dolayısıyla PKK'ye karşı imha saldırıları geliştirebilmek için ABD, Avrupa ve NATO'dan biraz daha fazla destek aldılar. PKK engeli kaldırılırsa ve Medya Savunma Alanları'nda PKK gerillası imha edilirse Ortadoğu doğalgazının ve diğer enerji kaynakları-

nın Kürdistan ve Türkiye üzerinden Avrupa pazarına daha kolay ve hızlı akıtılacağını hesap ettiler. Ukrayna Savaşı'ndan çıkan krizi bu biçimde biraz hafifletebileceğini düşünen ABD ve Avrupa Birliği devletleri de TC ve KDP'yi daha fazla yönlendirdi, ilişki

dönüştürdü. Bu temelde bir aile ve aşiret gücüdür, hanedan gücüdür. Tıpkı Bakur'daki köy korucuları gibi kültürel soykırıma razı olma temelinde fiziki yaşamlarına imkân ve fırsat verilmesi karşılığında TC devletine teslim olmuş, onun bir uşağı ve işbir-

ve ittifaka yöneltti. Birlikte PKK'ye karşı askeri saldırıları daha fazla güçlendirmeye hem teşvik ettiler hem de desteklediler.

Demek ki 17 Nisan 2022 tarihinde Zap, Avaşın ve Metîna'ya yöneltilen yeni işgal ve soykırım saldırılarının, Ukrayna'daki savaşın bu durumu ve gelişimiyle bağlantısı vardır. Kuşkusuz tek neden bu değildir. Böyle bir saldırının ana nedeni TC devletinin faşist, sömürgeci ve soykırımcı zihniyet ve siyasete sahip olmasıdır. Yüz yıldır Kürtlere, Ermenilere, Asuri-Süryanilere ve Rumlara soykırım dayatıyor ve bu süreci, günümüzde Kürt soykırımını gerçekleştirerek sonuca götürmek istiyor. Bunu da, Kürdistan'ın Rojava ve Başûr parçalarını askeri olarak işgal ve siyasi olarak ilhak ederek, tıpkı Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Kürt soykırımı kapsamında ele alarak göstermektedir. Nitekim Tayyip Erdoğan yönetimi bu düşüncesini ve talebini Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda gösterdiği haritayla ve ortaya koyduğu planla herkese duyurmuş ve bütün BM devletlerinden böyle bir projenin başarılmaması için destek istemiştir. Bu projenin Kürt soykırım projesi olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

AKP-MHP faşist yönetiminin böyle bir soykırım projesini başarıya götürerek ayakta kalmak ve iktidar ömrünü uzatmak istediği açıktır. KDP yönetimi de böyle bir işgal ve soykırım saldırısına destek vererek mali kazanç sağlama, aile ve aşiret yapısı için bir garanti oluşturma çabası içindedir. AKP-MHP faşizminin Kürt soykırım projesiyle bu kadar ilişki ve ittifak içerisine girmiş olan bir KDP'nin Kürt ulusallığından, ulusal kurtuluş ve özgürlük davası gütmesinden söz edilemez. KDP artık ulusal bir güç olmaktan öteye ekonomik çıkar gücüne

likçisi konumuna gelmiş bir hanedanlık durumunu ifade etmektedir.

Ukrayna Savaşı'nın çok önemli ve belirleyici nedenlerinden birisi söz konusu enerji kaynaklarına ve yollarına hakim olma istemi ve arayışı olduğu gibi, diğer önemli bir neden de küresel kapitalist modernite sisteminin günümüzde yaşadığı derin kriz ve kaostan bir sonucu olarak ortaya çıkmasıdır. Ukrayna Savaşı'nı kesinlikle 1990'da başlayan 3. Dünya Savaşı'ndan kopuk ele almak ve bu temelde doğru ve yeterli değerlendirmeler yapmak mümkün değildir. Ukrayna Savaşı da dünyanın diğer farklı bölgelerinde yaşanan savaşlar gibi 3. Dünya Savaşı'nın bir parçası ve son halkası durumundadır. Dolayısıyla 5 bin yıllık iktidarcı ve devletçi sistemin, yine beş yüz yıllık kapitalist modernite düzeninin yaşadığı derin bunalım, kriz ve kaostan bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Örneğin 1990-91 Körfez Savaşı, yine eski Yugoslavya topraklarında yaşanan Balkan Savaşları, Kafkasya'daki savaşlar, Afganistan Savaşı 30 yıldır süren 3. Dünya Savaşı'nın birer parçasıysa, günümüzdeki Ukrayna Savaşı da benzer özellikler taşıyan bir savaş konumundadır.

Kapitalist modernite düzeni savaşız yaşayamaz

Zaten ABD'nin Afganistan'dan askerlerini çekmesinden çok kısa bir süre sonra Rusya askerleri Ukrayna'ya saldırı yapmaya başlamıştır. Yani ABD Afganistan'dan çekilirken, Rusya Ukrayna'ya girmiştir. ABD'nin çekilmesiyle Afganistan nasıl 3. Dünya Savaşı'nın öncelikli alanı olmaktan çıkmışsa, bu sefer 3. Dünya Savaşı'nın en etkin parçası olarak Ukrayna Savaşı gündeme gelmiştir. Demek

ki küresel iktidar, devlet sistemi ve kapitalist modernite düzeni savaşırsız edememektir. 3. Dünya Savaşı böyle parça parça yerel ve bölgesel düzeylerde gelişen bir savaş olarak devam etmektedir. Nitekim enerji kaynaklarına ve yollarına hükmetme de 3. Dünya Savaşı'nın temel bir gerekçesi olmaktadır. Yani enerji krizi, 3. Dünya Savaşı'nın çok temel bir nedenidir. Enerji kaynakları ve yollarına hakim olma temelinde gelişmiş bulunan Ukrayna Savaşı'nın, 3. Dünya Savaşı'nın temel bir parçası olduğu, bir NATO-Rusya savaşı olarak geliştiği ve devam ettiği, söz konusu krizin daha yıllarca süreceği açıktır.

İşte burada şu soru ortaya çıkıyor: Peki, neden bir yerde savaş bitince bir başka yerde mutlaka savaş başlıyor? Neden mutlaka dünyanın belli bölgelerinde savaş gündeme geliyor? İşte çok önemli olan ve Ukrayna Savaşı'nın temel dersi olarak çözümle-nip bilince çıkartılması gereken temel husus kesinlikle budur.

Dikkat edilirse söz konusu savaşla-rın bunalımdan, kriz ve kaostan kay-naklandığı kesindir. Savaş başka yön-temlerle çözülemeyen çelişkilerin çö-zümü için başvurulan yöntem olma-kta-dır. Ukrayna Savaşı'nın da temelinde küresel kapitalist modernite sisteminin yaşadığı derin kriz ve kaos vardır. Bu bunalım, kriz ve kaos durumu o düzey-de kapsamlı ve derindir ki savaş dışın-da başka yöntemlerle çözülememek-te-dir. Aslında Körfez Savaşı'ndan bu ya-na geçen süreç çok net bir biçimde göstermektedir ki mevcut yürütülen sa-vaşlar da söz konusu kriz ve kaos du-rumuna çözüm getirememektedir.

Peki, burada savaşların rolü ne ol-maktadır? Kriz ve kaos içinde küresel kapitalist modernite sistemini yaşat-mak, ömrünü biraz daha uzatmak ol-maktadır. Yoksa krizi aşma, bunalımı hafifletme, dolayısıyla derin kriz ve kaostan sistemin kendi gücüyle çık-ması gibi bir sonucu kesinlikle yarat-a-mamaktadır. Dolayısıyla küresel kap-i-talist modernite sistemi ancak söz ko-nusu düşük yoğunluklu bölgesel sa-vaşlarla, kriz yönetimleriyle ömrünü biraz daha uzatabilmektedir. Ukrayna Savaşı net bir biçimde gösterdi ki ne söz konusu savaş yöntemleriyle ve ne de savaşırsız durumlarla 5 bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin, yine beş yüz yıllık kapitalist modernite düzeni-nin mevcut kriz ve kaostan çıkma, bunalımı aşma ya da bunları hafiflet-me gücü yoktur. Çünkü bugün son derece derinleşmiş olan kriz ve kaos durumu yapısaldır, sistemik bir yapı arz etmektedir. Geçici nedenlerden, güncel sorunlardan, sınırlı çıkar-çeliş-ki ve çatışmalardan kaynaklanma-maktadır. Aslında iktidar ve devlet sisteminin, yine kapitalist modernite düzeninin varoluşu gerçeğiyle bağlan-tılıdır. Söz konusu sistemler toplu-m-sal varoluşa aykırıdır. Toplumsal tarih içerisinde bir sapma olmaktadır. Do-ğaya ve topluma yöneltilmiş bir saldırı olma özelliği taşımaktadır.

Azami kârı esas alan, doğaya ve topluma sömürüyü dayatan yapısıyla evrensel gerçeklikle, doğal ve to-plumsal varlıkla çelişmektedir. Evrenin, doğanın, toplumun taşıdığı özgürlük ve demokrasi değerlerinden kopuşu ve karşıtlığı ifade etmektedir. Dolay-ısıyla demokratik topluma, demokratik uygarlığa karşıdır, onun tahrip edicisi-dir. Onu sürekli kemirmekte ve yok etme özelliği taşımaktadır. Kısaca ev-ren-sel, doğal ve toplumsal varoluşla çelişki arz etmektedir. Bir sapma ola-rak Sümer'den başlayarak, nar topu gibi günümüze kadar büyüyüp gelmiş ve bugün yerküre ve tüm toplumsal

doğa üzerinde baskı ve sömürü hâki-miyeti kuran bir canavara dönüşmüştür. İşte bu yapısı gereği ne ederse etsin söz konusu sistem yaşadığı bu-nalımdan kurtulamamaktadır. Çeşitli dönemlerde daha fazla derinleşen kriz ve kaosu tümünden aşamamakta-dır. Bunalımlı, krizli ve kaosu bir sis-tem olarak Sümer'den bu yana de-vam ede gelmiştir.

Peki, 5 bin yıl geçmiş olmasına rağmen böyle bir bunalımlı ve krizli bir yapıyla nasıl varlığını sürdürebilmiş ve günümüze kadar gelebilmiştir? Bu bazı dönemlerde çeşitli yöntemlerle söz konusu bunalım ve kriz dönemini hafifletme gücü göstermesinden kay-naklanmıştır. Eğer genel, bütünlüklü, topyekûn ve derinleşmiş bir bunalım, kriz ve kaos durumunu baştan itiba-ren yaşamış olsaydı kuşkusuz ömrü bu kadar uzamaz, bin yıllara yayıl-mazdı. Değil bin yıllar, yüz yıllara bile ulaşmazdı. Fakat geçen dönemlerde çeşitli biçimlerde kriz ve kaos durum-u tümünden aşamamışsa da dönem dönem onları hafifletmeyi bilmiştir.

Kapitalist modernite sistemi çatışma ve savaş demektir

İktidar ve devlet sistemi, özellikle kapitalist modernite düzeni demek, çatışma ve savaş demektir. Hem topluma karşı bir saldırı hem de kendi içlerinde derin bir çatışma ve savaş ifade et-mektedir. İşte bu çatışma ve savaş du-rumu dönem dönem krizin hafiflemesi-ne, bazı devlet sistemlerinin gerileye-rek, yıkılarak yerlerine yenileri kurulup, sistemin bunalımını geçici olarak bir nebze hafifletmesine yol açmıştır.

Sümer'den bu yana tekeli uygarlık tarihinin bir çatışma ve savaş tarihi ol-duğunu biliyoruz. En son küresel kap-i-talist hegemonya döneminin 20. yüzyılda geliştirdiği 1. ve 2. Dünya sa-vaşlarını da biliyoruz. Şimdiye kadar söz konusu savaşlar kriz ve bunalı-mın geçici hafifletilmesinin bir etkeni olabilmişlerdir. Fakat şimdi tekeli uy-garlık sistemi öyle bir düzeye gelmiş ki artık geçmişte olduğu gibi bunalım ve kriz dönemini geçici olarak hafifle-tecek savaşları da ortaya çıkarama-maktadır. Kapitalist modernite sistemi-nin ortaya çıkardığı nükleer dehşet dengesi, nükleer silah durumu kap-i-talist sistemi kendi içinde eskisi gibi sa-vaş yapamaz hale getirmiştir. Artık sa-vaş geçici bile olsa sistemin krizini hafifleten bir yöntem olmaktan çıkmıştır. Ortaya çıkardığı nükleer savaş ara-çları onu eskisi gibi kendi içinde sa-vaşamaz hale getirmiştir.

Tarih içinde bunalım ve kriz dö-ne-mini hafifleten önemli bir başka etke-nin iktidar ve devlet sisteminin sü-rekli yayılması, genişlemesi, yeni alanlar açması, yeni coğrafyaların yeraltı ve yerüstü zenginliklerini ta-lan ederek, bunalım ve kriz dönemini hafifletecek yeni değerler üretmesi olduğunu biliyoruz. Bu anlamda Sü-mer'den başlayan iktidarcı ve devlet-çi uygarlık sistemi adım adım yerkü-rede yayılma göstermiştir. Yerküre-nin hepsine yayılamadığı dönemler-de yeni icatlar, yeni yerlere yayılma, bunalım ve kriz etkenini geçici de olsa hafifletme için bir neden olmuştur. Ama 19. yüzyıl sonunda, 20. yüzyıl başında kapitalist sistem öyle bir dü-zeye gelmiştir ki küresel hegemonik yapı kazanmıştır. Yerkürede ulaşma-dığı, egemenlik altına almadığı, ikti-dar ve devlet sisteminin baskı ve sö-mürüsüne tabi tutmadığı bir karış toprak parçası bile bırakmamıştır. Bir kişinin bile küresel kapitalist sistem tarafından oluşturulan sömürü ağı

dışında kalmasına izin vermemiştir.

Böylece yerkürede yayılma, yeni yerlere açılma, iktidar ve devlet siste-minin yapısal kriz ve bunalımını hafif-letici bir etken olmaktan çıkmıştır. Bu-nun sonucunda 20. yüzyılın başında yeni yerlere açılma, yeni alanları işgal etme, sömürgeleştirme, yağma ve ta-lan etme imkanı kalmayınca bu sefer büyük kapitalist devletler ve tekeller arasında dünyanın yeniden paylaşıl-ması durumu gündeme gelmiştir. Böy-le bir durumun ortaya çıkardığı kriz derinleşerek, 1. ve 2. Dünya savaşları-na yol açmıştır. Yayılarak kriz ve buna-lımı hafifletme imkânının kalmadığı böylesi bir durumda, sistemin bunalım ve krizini geçici de olsa hafifleten bir etken olarak dünya savaşları günde-me gelip rol oynamıştır. Fakat nükleer silahın bulunması ve kullanılmasıyla artık böyle bir savaşın da yapılamaz olması, 5 bin yıllık iktidar ve devlet sis-teminin yapısal olan bunalım ve krizini geçici de olsa hafifletecek etkenlerin tümünü tüketmesini ifade etmiştir.

Kuşkusuz burada üçüncü bir etken olarak 1917 Rus Devrimi'ni ve söz konusu devrim temelinde gelişen ve 70 yıl yaşayan Sovyetler Birliği siste-mi de saymak gerekiyor. Bir yandan dünya savaşları kapitalist modernite-nin geçici, hafifleten etkeni olurken, esas sistemin bunalım ve krizini hafif-leten temel etken olma rolünü Rus Devrimi ve Sovyetler Birliği'nin varlığı oynamıştır. Nitekim bir sosyalist dün-ya alternatifi geliştirme iddiasında olan Sovyetler Birliği'nin varlığı kap-i-talist iktidar ve devletleri kendi içlerin-de daha çok anlaşma, iç çelişkilerini daha fazla hafifletme, dolayısıyla Sovyetler Birliği karşısında ayakta ka-labilmek için birbirlerine daha fazla dayanmak zorunda bırakmıştır. Sov-yet ideologları bu durumu, Sovyetler Birliği'nin dünya barışını sağlama ve sürdürmenin garantörü olarak tanımla-mıştır. Bu tanımlama pek hatalı da değildir. Nitekim 2. Dünya Sava-şı'ndan sonra sistemin yeniden ben-zer bir savaş içine girmesini engelle-yen temel bir etken nükleer silah den-gesiyken, diğer önemli bir etken de Sovyetler Birliği'nin varlığı olmuştur.

Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ve "Yeni Dünya Düzeni"

Sovyetler Birliği'nin varlığı 1990'a kadar bir biçimde kapitalist modernite sisteminin kendi iç bunalım ve krizini geçici de olsa hafifleten bir rol oyna-mıştır. Ama 1990'da bilinen çözülüşü ardından bu etken de ortadan kalkın-ca, Körfez Savaşı ile birlikte dünyanın yeniden bir savaş durumu içerisine girdiği ve 3. Dünya Savaşı'nın başla-dığı tüm aydın ve siyasi çevreler tara-

fından ifade ve kabul edilir hale gel-miştir. Böyle bir süreçte Körfez Krizi ve Savaşı'yla Irak ve Ortadoğu'yu as-keri denetim altına alan ABD, Balkan-lar, Kafkasya, Doğu Asya, Afrika ve Amerika'nın bazı bölgelerinde geliştirdiği siyasi ambargo ve askeri mü-da-halelerle imparatorluğunu kurmaya çalışmış ve "Yeni Dünya Düzeni" ola-rak ifade ettiği bir stratejik yaklaşımla bazı sorunları, müdahaleyle çözme durumunu göstermiştir.

3. Dünya Savaşı kapsamında ge-çen bu otuz yıllık süreçle söz konusu çözüm yolları ve oynaması gereken rolü artık oynamıştır. Öyle ki Afganis-tan ve Ortadoğu'daki durumun, Irak ve Suriye savaşlarının, en son Ukray-na Savaşı'nın ortaya çıkardığı ger-çeklik artık bu tür yöntemlerin de kü-resel kapitalist sistemi kriz ve kaostan çıkartacak ya da geçici de olsa bunla-rı hafifletecek bir etken olma rolünü kaybettiğini ortaya koymuştur. Bu du-rum 5 bin yıllık iktidar ve devlet siste-minin, beş yüz yıllık kapitalist moder-nite düzeninin yaşadığı bunalım, kriz ve kaosu daha çok derinleştirmekte, adeta sistemi bir çıkmaz ve çözüm-süzlük içine sokmaktadır.

Bu savaştan nasıl çıkılacağını bir-çok çevre soruyor, tartışıyor, araştırı-yor. 3. Dünya Savaşı nasıl sona ere-cek? Bu kriz ve bunalım dönemi geç-i de olsa nasıl aşılacak? Fakat hiç kimse bu sorulara açık ve net bir ce-vap verememektedir. Çünkü gerçek-ten sistemin kendini yenileme, yapı-sal bunalımını hafifletme, dolayısıyla yaşadığı kriz ve kaostan çıkma gücü ve yeteneği kalmamıştır.

Kapitalist modernite sistemi Ukray-na Savaşı'nda görüldüğü gibi bölge-sel savaşları gündemde tutarak, daha çok da özel savaş sistemi temelinde kriz yönetimlerini geliştirerek, korona-virüs gibi hastalıklar üretip insanlığı bu yollarla da tehdit ve imha altına alarak ömrünü uzatmaya, sistemini devam ettirebileceği kadar devam et-tirmeye çalışmaktadır. Dikkat edilirse sistem içi güçler açısından sistemden çıkışın yolu görülmektedir. İstedik-leri kadar NATO tartışması yapsınlar, istedikleri kadar NATO'ya yeni vizyon, misyon oluşturuyoruz desinler, yap-a-bilecekleri çok fazla bir şey yoktur. Biz çok iyi biliyoruz ki esas olarak NATO iki hedef üzerine kuruldu; birin-cisi Sovyetler Birliği'nin ekonomik, as-keri ve siyasi gücüne karşı ABD ve Avrupa'yı korumaktı. Nitekim on yıl-larca bu rolünü oynadı. Sonunda Sovyetler Birliği çözüldü ve çöktü. Şimdi Rusya'yı Sovyetler Birliği'nin bir devamı olarak görmek mümkün değildir. NATO-Sovyetler Birliği çelişki ve çatışmasının bir benzerinin bugün NATO-Rusya arasında yaşanacağını

düşünmek doğru değildir. Rusya, Sovyetler Birliği gibi değildir. Çarlık Rusya'sına daha çok benzemektedir. Çarlık Rusya'nın da sistemin nasıl bir parçası olduğu, İngiltere ve Fransa ile ne tür ilişki ve çelişkiler yaşadığı bilin-mektedir. Dolayısıyla NATO'nun bu işlevi aslında bitmiştir.

Ukrayna'nın NATO'ya girmek iste-mesi, İsveç ve Finlandiya'nın NA-TO'ya girmek istemesi güvenlik kay-gılarından kaynaklanmamaktadır. Daha doğrusu herhangi bir dış gü-cün; Rusya, Çin veya başka bir Asya gücünün tehdidi karşısında, güvenli-ğini sağlamayı içermemektedir. Kes-sinlikle bu tür değerlendirmeler ve söylemler doğru değildir. Gerçeği ifa-de etmemektedir. Böyle olsaydı sor-mazlar mı; Sovyetler Birliği gibi bir dünya devi varken, neden NATO'ya girmediler de şimdi uykudan uyanır gibi akıllarına NATO'ya girmek geldi? Demek ki NATO'ya girme istemleri dış tehditten kaynaklı bir durum ol-muyor. Dolayısıyla NATO, artık dış tehdit karşısında bir güvenliği sağla-ma örgütü değildir. Hiç kimse NA-TO'yu böyle ele almamalı. NATO'nun böyle bir güvenlik gücü olduğunu söylemek bütün gerçekleri tersyüz etmek demektir. Daha çok tehdit ve hâkimiyet gücü olduğu açıktır.

Süper Gladyo ve kontrgerilla örgütü olarak NATO'nun amaç ve hedefleri

Buradan NATO'nun var oluşunun ikinci etkenine geliyoruz. Yani Glad-yo'ya. Buna "Süper Gladyo" dendi. Yani kontrgerilla örgütlenmesi. NATO gerçeği bir yandan Sovyetler Bir-li-ği'ne karşı ekonomik-siyasi-askeri-is-tihbari gelişme sağlamaya çalışırken, diğer yandan ve esas olarak da içten işçilerin-emekçilerin-kadınların-halk-ların özgürlük ve demokrasi istemleri-ne karşı ulus devlet sistemini, faşiz-mi derinleştirmeyi ifade eden özel savaş sistemini daha çok geliştirme anlamına geldi. NATO örgütlenmesi içerisinde üye bütün devletlerde "Gladyo" adı altında kontrgerillalar ör-gütlendirildi; bir yandan Sovyetler Bir-li-ği tehdidine karşı NATO var olurken, diğer yandan da her ülkedeki halkla-rın, işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin özgürlük ve demokrasi is-temlerine karşı ikinci bir NATO; Süper Gladyo olarak NATO, kontrgerilla ola-rak NATO, gizli NATO var oldu.

Şimdi NATO'nun Sovyetler Birliği karşısındaki işlevi, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından ortadan kalkınca esas olarak bu ikinci işlevi Gladyo ör-gütü kaldı. Ulus devlet sistemini faş-i-zan yönden daha çok derinleştiren, özel savaş sistemini daha çok gelişt-i-

ren, işçi-emekçi, kadın-genç üzerinde baskıyı, sömürüyü, faşist terörü, özel savaş baskı ve sömürsünü daha çok arttıran bir kontrgerilla sistemi olma özelliği ortaya çıktı. Bazı ülkelerde sözde bu Gladyo'nun bazı birimleri ortaya çıkartıldı, yargılandı, NATO Gladyo'sunun ortadan kaldırdığı söylendi ama gerçek böyle değildi. Hiçbir zaman NATO düzeyinde Süper Gladyo açığa çıkartılıp yargılanmadı. Örneğin bu Türkiye'de hiç yapılmadı. Diğer ülkelerde de yapılmadı. Tam tersine her ülkede ulus devlet faşizmini derinleştirmeyi ifade eden özel savaş sistemi kontrgerilla, gladyo örgütlülüğü temelinde daha çok derinleştirilip geliştirildi ve bu temelde NATO üyeleri birbirine destek verir oldu. Bugün de sözde "terörizme karşı savaş" adı altında bu durumu sürdürüyorlar. Herkes kendine muhalefet olanı ucuz bir biçimde "terörist" diye suçluyor. Ondan sonra da terörizme karşı ortak mücadele ve dayanışma adı altında birbirlerine destek vererek, işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin, ezilen halkların özgürlük ve demokrasi mücadeleleri bastırılıyor, eziliyor. Tam bir karşı devrim sistemi işletiliyor.

NATO bir ticaret etkeni olarak da rol oynuyor. Silah ticaretinden diğer ekonomik faaliyetlere kadar NATO ilişkileri üyeler arasında ticareti kolaylaştıran etken olma özelliği de taşıyor. NATO'dan destek alma ve daha fazla ticaret yapabilme, ticaret kolaylığı elde edebilme istemi, İsveç ve Finlandiya'yı NATO'ya üye olmaya yöneltiyor. NATO da bu rolü ne kadar oynayabilecek belli değildir. Örneğin Trump yönetimindeki NATO bambaşkaydı. Açığa çıktı ki ABD içinde de görüş birliği yok. Trump, NATO'yu ölü bir sistem olarak değerlendiriyordu. Fransa Cumhurbaşkanı Macron, buna dayanarak NATO için "Beyin ölü mü gerçekleşmiştir" dedi.

Şimdi Ukrayna Savaşı geliştirilerek NATO yeniden canlandırılmak isteniyor. Biden yönetimiyle birlikte NATO canlandırılıp, ABD'nin küresel kapitalist modernite sistemi üzerindeki etkinliği sürdürülmek ve birinci süper güç olma rolü oynanmak isteniyordu. Ancak ABD'ye veya NATO'ya karşı ikinci bir süper güç olarak Rusya ortaya çıkıyor ve 1990 öncesi soğuk savaş dönemi gibi bir süreç kesinlikle yaşanmıyor. İki bloklu dünyaya yeniden dönüşmüyor. Böyle bir durum yok. O süreç artık aşıldı. Günümüzde çok başlı sistemler var. İngiltere-Rusya-Çin-Hindistan-Japonya-ABD birçok uçtur. Bunlar iki bloka bölünmemişlerdir. Fakat bu çoklu blokta ABD'nin etkinliği daha fazladır. Ancak bugün ABD'nin, NATO ve Batı sistemleri üzerindeki etkinliği kesinlikle Sovyetler Birliği dönemindeki kadar değil.

Çözümün adresi sistem dışı ve sistem karşıtı güçlerdir

NATO daha çok ekonomik çıkarları esas alarak işçi ve emekçilere, kadın ve gençlere, tüm ezilen halklara karşı, onların özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelelerine karşı özel savaş sistemini, ulus devlet Gladyo düzenini esas almayı ve giderek bu Gladyo sisteminde daha fazla derinleştirmeyi, geliştirmeyi ve yine bunlarla bir dayanışma içerisinde olmayı ifade ediyor. Terörizme karşı savaşın temel bir boyutunun bu olduğu, "terörist ve terörizme karşı savaş" kavramının bu anlamda çok ucuz bir biçimde kullanıldığı da çok açık bir gerçektir.

Peki, sistem kendi iç bunalım ve krizini kendi gücüyle aşamayacaksa

ne olacak? Yaşanan kriz ve kaostan çıkış nasıl olacaktır? Çıkış olacak mıdır, olmayacak mıdır? 3. Dünya Savaşı'nın sonu ne olacaktır? Bu savaşlar insanları nereye götürecektir? Bu soruları sorup cevap aradığımızda karşımıza çıkan yegane gerçeklik artık sistemin bunalım ve krizini geçici de olsa hafifletici çözümler bulamayacağı, bunalım ve krizden kesinlikle kurtulamayacağıdır. Ancak 5 bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkardığı kriz ve kaostan kurtaracak, çözüm üretecek yegane güç sistem karşıtı güçler olmaktadır. Sistemin içinde bir çözüm yolu gözükmemektedir. Bu ancak sistem dışı, sistem karşıtı güçler tarafından sağlanacaktır. Yani işçi ve emekçileri, kadın ve gençleri, ezilen halkları 3. Dünya Savaşı'ndan ve 5 bin yıllık iktidarcı devlet sisteminin ancak sistem karşıtı güçler kurtarabilir. Çözüm kesinlikle alternatif sistem temelinde olacaktır. Kapitalist modernitenin alternatifi ancak bir çıkış sağlayacaktır. Buna Önder Abdullah Öcalan, "Demokratik Modernite" çıkışı dedi. Demokratik düzeni, devrim olarak tanımladı. Kapitalist moderniteye karşı Demokratik Modernite sistemini tanımladı ve mevcut kriz ve kaostan çıkışın, dolayısıyla yaşanan sorunlara çözüm getirmenin ancak Demokratik Modernite alternatifini geliştirip başarıya götürmekle mümkün olacağını ifade etti. Günümüzde bu gerçeklik doğru olduğunu çok daha fazla kanıtıyor. Yaşanan bu olaylar yapılan değerlendirmenin doğruluğunu bize net bir biçimde gösteriyor.

Yakın tarihe kısaca bakınca insan bazı gerçekleri daha iyi görebiliyor. Örneğin 20. yüzyılın başında özellikle Rus devrimciliği temelinde gelişen devrimci değerlendirmeler; kapitalizmin, küresel hegemonik bir güç haline gelerek emperyalist aşamaya ulaştığı, emperyalizmin can çekişen kapitalist sistem olduğu, artık sistemin böyle devam edemeyeceği, dolayısıyla sistemden çıkışın, yani kurtuluşun ancak sosyalizmle olacağı değerlendirmeleri doğruya ve gerçeğe yakındı. "Ya sosyalizm ya barbarlık" tespiti gayet anlamlıydı. Böyle bir değerlendirme yapmaları ve bu temelde Ekim 1917'de Rus Devrimi'ni gerçekleştirmeleri gerçekten son derece cesurca bir çıkıştı. Küreselleşen kapitalist sistemin derin kriz ve kaosa, insanlığı tehdit etme durumuna karşı yürekli bir çözüm arayışydı.

Fakat bu cesur çıkış öngörülen alternatifi yeterince sağlayamadı ve kalıcı olamadı. Çünkü paradigmasal olarak sistemi tümüyle aşamadı. Amaç-arac bütünlüğünü sağlayamadı. Farklılıklara dayalı eşitlik, özgürlük ve demokrasi gibi arayışları iktidar ve devlet aracıyla sağlamak istedi, ki bu mümkün değildi. İktidar ve devlet demek, baskı ve sömürü demektir. Başka biçimde ifade ve izah edilemez. O halde baskı ve sömürü araçlarıyla özgürlük, eşitlik ve demokrasi kurulamaz. Dolayısıyla devrimsel çıkış kapitalist modernite karşısında kendi modernitesini, Demokratik Modernite olarak geliştiremedi. Demokratik Modernite alternatifini ortaya çıkartmadı. Karşılaşılan pratik, ekonomik-askeri-siyasi zorlanmalar karşısında ilkelerden gittikçe daha fazla taviz verildi. Aşırı pragmatist, ekonomist bir değerlendirme ve yaklaşım içinde kalındı. Giderek kendini sistemin bir parçası, bir kolu haline getirdi ve 1990'lar başında sistemin kendi iç çelişkileri temelinde çözülüp çökmesi buradan kaynaklandı.

Böylece 20. yüzyıl başında insanlık için büyük bir felaket haline geldi-

ği değerlendirmelerine neden olan küresel kapitalist modernite sistemi ömrünü yüz yıldan fazla uzattı. İnsanlığın başına yüz yıldan fazla bir süreyle daha büyük belalar getirdi. Baskı ve sömürü uyguladı. Savaş, yıkım getirdi. Ekolojik, ekonomik, demokratik yıkım getirdi. Faşizmi, baskıyı, sömürüyü, katliamları tırmandırdı. Başta kadın olmak üzere tüm toplumsal kesimler üzerinde baskı, zulüm, katliam, taciz ve tecavüzü ortaya çıkardı. Bir insanlık kırımına yaşattı. Toplum kırım, soykırım ortaya çıkardı. Son yüz yılda yaşananlar ve günümüzde gelinen durum 20. yüzyıl başında devrimci sosyalistlerin yaptıkları değerlendirmelerin ne kadar haklı ve doğru olduğunu gösterdi. Sosyalistler 'Eğer uygulanmazsa vahşet olacak, barbarlık yaşanacak' demişti. İşte şimdi yaşanan, gerçekten böyle bir vahşet ve barbarlık durumudur. Karşımızda kanserleşmiş bir kapitalist modernite sistemi var. Savaş, zulüm, faşizm, soykırım, sömürü üretiyor, hem de iliklerine ka-

dar. Ortada özgür birey ve demokratik toplum diye hiçbir değer bırakmıyor. Net bir biçimde yaşanamaz bir sistem olduğu ortaya çıkıyor.

Yüz yıl önce "artık bu sistemden mutlaka kurtulmak gerekir" diyen devrimcilerin bu anlamlı yaklaşımları günümüz açısından çok daha gereklidir ve de geçerlidir. Bunu çok iyi görmek gerekiyor. Bir yüz yıl ağır bedeller ödeyerek insanlık bu sistemi sırtında taşıdı. Ama artık değil yüz yıl, on yıl, bir yıl bile yaşayamaz. Sistemin her gününü yeni katliam, yeni tecavüz, yeni zulüm, sömürü, toplumun ve doğanın tahribi ve yok edilişi demektir. İnsanlığı adeta kıyamete götürürcesine bir durum söz konusudur.

Tek çıkış yolu Demokratik Uyarlık ve Demokratik Modernite devrimindedir

O halde bu sistem daha fazla devam edemez. Ne yerküre ne de insanlık toplumu 5 bin yıldır gelen, bugün zirve yapan iktidar ve devlet sistemini, kapitalist modernite düzenini bir gün bile sırtında taşıyamaz. Artık taşınamaz bir yük haline gelmiştir. Bundan kurtuluş bir zorunluluktur. 3. Dünya Savaşı'ndan çıkış, sistemin içinden beklenmemelidir. Sistem içi çatışmalardan, buradaki farklı güçlerden aranmamalıdır. Böyle bir durumdan çıkış, sistemin krizine ve kaosa na da bağlanmamalıdır. Tamamen alternatif bir çıkış aranmalıdır. Yeni bir dünya aranmalıdır. Kapitalist moderniteye karşı Demokratik Modernite, tekeli uygarlığa karşı Demokratik

Uyarlık, iktidar ve devlet sistemine karşı Demokratik Sistem, ulus devletine karşı Demokratik Konfederalizm mutlaka öngörülmelidir. Kapitalizmin azami kâr ve sömürsüne karşı kadın özgürlüğüne dayalı demokratik komünal toplumu, doğayı ve toplumu bitiren endüstriyalizme karşı ekolojik-endüstri toplumunu öngörmek, alternatif olarak geliştirmek gerekir. Bu, hem 5 bin yıllık iktidar ve devlet sistemiyle, beş yüz yıllık kapitalist modernite düzenini doğru anlamayı hem de bunlardan kurtuluşun yolunu, yöntemini bulup cesaretle mücadele etmeyi ifade eder. O halde çıkış, Demokratik Uyarlıktadır, Demokratik Modernite devrimindedir. Çıkış, tüm ezilenlerin demokratik modernite çizgisinde alternatif bir dünyayı var etmesindedir.

Fakat sistem karşıtı güçler de alternatifi yaratacak yeterli bir bilinç ve örgütlülük düzeyine sahip değiller. Kapitalist modernite sistemi bu kadar hastalıklı bir rejim haline gelmiş ve buna rağmen ömrünü uzatıyorsa; kendi iç oyunları, hileleri, baskı ve zu-

natif çıkışı, dolayısıyla çözüm gerçekleştiremez de denemez. Bunlar kesinlikle gerçekleştirilebilir. Bu konuda son derece umutlu olmak lazım. Diğer yandan insanlık tarihinden, ezilenlerin, işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin, halkların mücadelelerinden dersler çıkartabilmeyi de bilmek lazım.

Devrimlerin derslerinden doğru sonuçlar çıkarmak gerekir. 1917 Rus Devrimi'nde yaşanan cesareti, gerçekleştirilen cüreti iyi görmek gerekir. Dikkat edilirse o dönemde devrimci çıkış yapanların bilinç düzeyleri, örgüt ve eylem anlayışları bugünden çok güçlü değildi. Ne nitelik olarak ne de nicelik olarak günümüz devrimci demokratlarının yaşadığının çok ilerisinde kesinlikle değillerdi. Hatta daha zayıftı. Güçleri azdı, tecrübeleri azdı. Ancak cesaretleri, fedakârlıkları, inançları ve atılım yapma azimleri vardı. Çok bilinçli olmasalar da bir alternatif yaratmaya, özgürlük ve eşitlik sağlamaya inandılar ve o inançla büyük bir cesaret ve fedakârlıkla ortaya çıktılar. İşte büyük devrimsel çıkış bu

inancın, cesaret ve atılımın ürünü oldu. Şimdi de gerekli olan budur. Bu cesaret, atılım ve azim gösterilirse devrimci-öncü duruş, iddia, inanç, bunun yarattığı çaba içinde olunursa kesinlikle devrim gelişir. Hiç kimsenin beklemediği bir anda dünyayı sarsan büyük Rus Devrimi, Ekim Devrimi ortaya çıktı. Bu tarihsel gelişmenin önemli bir özelliği oluyor. Kuantumik hareketin ortaya çıkardığı bir sonuç; hiç görülmeyen bir anda büyük çıkış olabilir. Çok zayıf bir çıkış büyük çıkışları yaratabilir.

1970'lerin ortasında Apocu grup da böyle değil miydi? Önder Apo'nun çıkışı da başlangıçta böyle değil miydi? Çok zayıftı, görülmüyor muydu? Kimse çok şey beklemiyordu. Hiç kimsenin hesaba katmadığı, beklemediği, umut etmediği bir anda dev gibi örgütler faşist saldırı karşısında yok olup giderken, Apocu grup cesareti, fedakârlığı, inancı ve bilinciyle büyük bir atılımla tarihin en büyük çıkışını yaptı. TC soykırımcılığına karşı parti, hareket ve bir Önderlik duruşu olarak ortaya çıkmak başlı başına bir işti. Büyük bir cesareti ifade ediyordu. Öyle bir soykırım sistemi kurulmuştu ki en küçük adımı bile yok ediyordu. Fakat buna rağmen arkasına NATO'yu alan 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı, 15 Ağustos gerilla hamlesi, hiç kimsenin hesap etmediği, beklemediği bir durumdu gerçekleştirildi.

Ardından 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999 komplolarına karşı gelişen büyük mücadeleler oldu. Nitekim komployu yapanlar, "Tepki bekliyorduk ama bu kadar büyük bir tepki de beklemiyorduk" diyerek karşılaştıkları du-

rumu, yaşadıkları hayal kırıklıklarını ifade etti. Zayıf gördükleri bir güç onları yıkımla tehdit edecek büyük gelişmelerin ortaya çıkartılmasını sağladı. Ekim Devrimi ve PKK Devrimi gibi örnekler gösteriyor ki, zayıf gibi görünen hareketler bir anda çok büyük çıkışların sahibi olabilirler. Yeter ki doğru bilinç, öngörü, inanç, fedakarlık, doğru değerlendirme ve cesaret olsun. Bunlar olur ve ısrar edilirse büyük çıkışlar gerçekleşebilir. Tarihte örnekleri görüldüğü gibi büyük çıkışlar sağlanabilir. Kendi çelişki ve çatışmaları içerisinde kriz yönetimlerini güçlendirerek Ukrayna Savaşı ile ömürlerini biraz daha uzatmak isteyen kapitalist modernite sistemine karşı Ukrayna Savaşı'nın ortaya çıkardığı etkenlere dayalı olarak büyük bir devrimsel çıkış her yerde gerçekleşebilir. Bu Doğu Avrupa'da da, Rusya'da da, Ortadoğu'da da olabilir, bölgesel ve küresel düzeyde de gelişebilir.

"Böyle olmaz, bunlar hayalci görüşlerdir" diyemeyiz. Biraz da yeni, büyük şeyler hayal edebilmek gerekir. Maddi gelişmeler önce hayallerle başlar. Ütopyasız hiçbir yere varılmaz, hiçbir yeni gelişme sağlanmaz. O halde devrimci ütopyamızı güçlendirmeliyiz. Devrimci hayallerimizi daha çok geliştirmeliyiz. Mevcut sistemin baskısı, sömürsü, oyunları, hileleri, kanser hastalıkları gözümüzü korkutmamalı. Bu sisteme karşı mücadele edilemez, bu sistem aşılamaz, alternatif geliştirilemez denilmemeli. Tam tersine sistemin çelişkileri, zayıflıkları daha çok görülebilmeli, sistem karşıtı güçler yeterli bir bilinç, örgütlenme ve eylem gücüne ulaşırlarsa, 5 bin yıllık iktidar ve devlet zulmünden, beş yüz yıllık kapitalist modernite canavarından kurtaracak, demokratik-devrimsel gelişmeyi bütün dünyada, dünyanın çeşitli alanlarında geliştirebilirler, bu potansiyel var ve bunun mücadelesini vermek gerekir.

2. AKP-MHP faşizminin çıkmazı ve çarpınışı

Orta Asya'dan günümüz Türkiye'sine kadar Türk egemenlik sisteminin gösterdiği iki temel karakter söz konusudur. Bunlardan birincisi hep güce dayanma, yani dünyanın en büyük gücünden yana olarak kendini yaşatma tutumudur. İkincisi ise var olan dengelerden yararlanıp güç devşirerek ve bunu toplumu ezmede kullanarak kendi egemenlik sistemini var etme ve sürdürmedir.

Orta Asya'dan bu yana kurulan Türk devletleri denen siyasi gelişmeler incelendiğinde bu karakter net olarak görülecektir. Nitekim bu sürecin son halkası olan Türkiye Cumhuriyeti devletinin de tamamen bu iki karaktere dayalı olarak kurulduğu, günümüz AKP-MHP faşist yönetiminin böyle bir ikili özellik temelinde varlığını sürdürmeye çalıştığı açıktır. 19. yüzyılda Osmanlı sisteminin İngiliz-Fransız-Rus çelişkilerine dayanarak ayakta kaldığı, ömrünü bir süre daha uzattığı bilinmektedir. Yine 1. Dünya Savaşı ardından yerikürenin ilk büyük imparatorluğu olduğu ifade edilen "Britanya İmparatorluğu'nun" çıkarları temelinde mevcut TC devletinin ortaya çıkartılıp kurulduğu açık bir gerçektir.

Söz konusu bu devletin 2. Dünya Savaşı ardından da 1952'de NATO'ya girerek ve ABD ile ikili ilişkilerini geliştirerek, kendisini dünyanın en büyük gücüne dayandırıp ayakta kalmayı öngörmüş olduğu açıktır. Bir yandan NATO'nun gücüne dayanarak, diğer yandan var olan dengeler-

den güç devşirmeye çalışarak kendi faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetini sürdürmüş, günümüzde Kürt soykırımı temelinde yüz yıldır Kürt, Ermeni, Süryani ve Rum toplumlarına dayattığı soykırımı başarılı bir sonuca götürmek istemektedir. Günümüzde AKP-MHP faşist yönetiminin söz konusu politikaları çok yönlü ve etkili bir biçimde uygulamaya çalışmaktadır.

Tayyip Erdoğan öncülüğündeki AKP çıkışı başlangıçta son derece dikkatli ve pragmatist yöntemler kullanan bir çıkıştı. Necmettin Erbakan'ın Milli Görüş'ünden ayrılarak ABD onayıyla bir siyasi hareket haline gelmeye yöneldiğinde tamamen böyle bir karaktere sahipti. Uzun sürede böyle bir yapıyla ve daha çok da dengelere oynayarak oralardan güç devşirerek iktidarını güçlendirmeye ve ayakta kalmaya çalıştı. Daha sonra Erdoğan, iktidarda-

AKP-MHP faşizminin izlediği temel politik tutumlar tamamen böyle olmaktadır. Örneğin bir yandan günümüz dünyasının en büyük gücü olan NATO'ya dayanmakta ve her türlü faşist-sömürgeci-soykırımcı uygulamalarını NATO'dan aldığı güçle gerçekleştirmektedir. Aslında Türkiye'yi mevcut devlet mi yoksa NATO mu yönetiyor belli değildir. NATO'nun Türkiye masası üst bir Türkiye yönetimi olarak rol oynamaktadır. Biz bunu geçen mücadele süreci içerisinde, NATO çevrelerinin yaklaşımında, özellikle Almanya devletinin tutumlarında net bir biçimde gördük. Bütün askeri darbelerin NATO'ya dayalı gerçekleştiği, 15 Ağustos 1984'te başlayan Kürt gerillasına karşı 1985 Haziran'ından bu yana savaşı bizzat NATO'nun örgütleyip yürüttüğü bilinen bir gerçektir. 1990'ların başında Doğan Güreş NATO'yu PKK'ye karşı savaşta nasıl kul-

rın cevabı söz konusu pazarlıkla net bir biçimde açığa çıkmıştır. Çeşitli talepler bir liste biçiminde ortaya konda da onların çoğu maskeleyici özellik taşıyor. Gerçek olan Kürt gerillasına karşı, PKK'ye karşı, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen soykırım savaşına, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgal ve tüm Kürdistan'da yürütülen soykırım savaşına NATO'nun daha fazla destek vermesi, dahası böyle bir savaşı sahiplenip üslenerek yürütmesi, dayatmasıdır. Erdoğan yönetimi tamamen böyle bir dayatma içerisindedir. Her türlü silah buna dayanarak elde etmek istiyor. Bunu da İsveç'ten, Finlandiya'dan, NATO'dan almaya çalışıyor. Kendisine yönelik her türlü silah ambargosunu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bütün NATO'yu AKP-MHP'nin faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetine getirmek istiyor. Dayatılan budur.

lar, Kürt coğrafyasında yaşananlar Ukrayna'nın on katıdır. Ama kimse-den ses bile çıkmıyor. Ukrayna'ya karşı her türlü söz söyleyen, trene binip Kiev'e giderek Zelenski yönetimine destek veren Avrupa'nın o ünlü liderleri, TC'nin Kürt halkını, Kürt gerillasını bombalamasına sessiz kalıyor. "Görmedim, duymadım, bilmiyorum", üç maymunu oynuyorlar.

Bütün bunlar neyle oluyor? NATO desteğiyle oluyor. Bunları ele geçirmiş olan TC NATO'dan çıkar mı? Fakat Erdoğan iyi bir tüccardır. Gerçekten de orta sınıf tüccarlığından geliyor ve bunu siyasetle birleştirerek çok iyi uyguluyor. Türkiye'nin varını yoğun son 20 yılda pazara sürdü ve hiçbir iktidarın dayanamayacağı bir soykırım savaşını Kürt halkına ve gerillasına karşı bu 20 yıl içerisinde yürüttü. Hakkını yememek lazım. Kolay kolay bu yürütülemezdi ve bu duruma gelmezdi. Erdoğan kişiliğinin bu tüccar özelliğini görmemiz lazım.

Demagoji ve şantaj siyaseti

Diğer yandan demagoji ve şantaj da da ustadır. Halka dönük demagoji ve yalan, siyasi güçlere, özellikle dış siyasi güçlere dönük şantaj en çok başvurduğu yöntemidir. Bunda da sonuna kadar usta. Gerginlik politikalarını iyi yürütüyor. Başlangıçtaki o Milli Görüş'ten etkilenen yanlarını çoktan aştı. Pragmatist tutumlarını da bir yana bıraktı. Tamamen faşist-sömürgeci-soykırımcı TC devletinin zihniyet ve siyasetini kuşanarak, TC'yi kurtaran ve sürdüren kahraman olma tutumuyla 24 saat çalışıyor. Kürtlere karşı soykırım siyaseti ve savaşı yürütüyor. Bu anlamda da çok kıvraktır. Azami derecede yapılabilecekleri yapma konusunda fazlasıyla ısrarlıdır.

Dengelere dayanarak güç devşirme ve halk üzerinde zulüm uygulama da da usta olduğu göz önünde. Bir dönem Ortadoğu'daki dengelerden bu biçimde yararlandı. İsrail ile ilişkilerden, çeşitli Arap devletleriyle ilişkiler, hatta Arap dünyasının ve İslam'ın liderliğine, halifelikine soyunma düzeyinde Ortadoğu'nun imkânlarını elde etmeye, sömürmeye çalıştı. Şimdi de Rusya ve İran'ın NATO ve ABD ile çelişkilerine, bu temelde oluşan dengelere dayanarak, bir yandan NATO içerisinde yer alıp diğer yandan Rusya ve İran ile üçlü ilişkileri ve görüşmeleri, "Soçi Mutabakatı" denen süreçleri yürüterek, dengelerden önemli güç devşirdi, devşiriyor.

Şimdi de aynı şeyi yapmak istiyor. Örneğin Ukrayna Savaşı ortaya çıktığında hem Ukrayna hem de Rusya ile en çok ticari ilişkilere sahip olan devletlerden bir tanesi de Türk devleti oldu. AKP-MHP faşist yönetimi bunu yürüttü. Dolayısıyla savaş çıktığında başlangıçta en çok etkilenen, zarar gören, bu savaştan ürken, korkan AKP-MHP faşizmi oldu. Gerçekten de kısa vadede ticareti olumsuz etkilendi, belli bir maddi kaybı oldu. Savaşın nasıl seyredeceği de belli değildi. Dolayısıyla politik tutum geliştirmede zorlandı. Bir yandan Rusya ile karıştılaşmamak, diğer yandan Ukrayna ve gerisindeki NATO ile karşı karşıya gelmeme konusunda zorlu bir denge siyaseti izlemek durumunda kaldı.

Bütün bu dengeli tutumlardan elde ettiği imkânları Kürt soykırımında kullandı. Türkiye halklarını faşist baskı, terör ve sömürü altına almakta kullandı. Türk milliyetçiliğini, ırkçılığını, şovenizmini geliştirmekte kullandı. MHP'nin İttihat ve Terakki'den gelen Türk İslam sentezciliğine dayalı Tu-

ki ömrünü uzatmak için, Kürt düşmanlığı ve Kürt soykırımı üzerinden derin devlet denilen sistemle işbirliği ve ittifak içerisine girdi. Birbirine çok karışmış gibi görünen AKP-MHP uzlaşması işte böyle bir temelde ortaya çıktı.

Tayyip Erdoğan'ın pragmatizmi ve kişisel hırsıyla Devlet Bahçeli'nin faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti birleşerek, günümüz AKP-MHP faşist diktatörlüğünü ortaya çıkardı. Süper Gladyo ve derin devlet denilen yapılar Tayyip Erdoğan kişiliğini bunun için hazırlamıştı.

Diğer yandan AKP pragmatist çıkışıyla dengelere oynayarak birçok çevreyi harekete geçirip onlarda umut, beklenti yaratarak kendisini daha çok geliştirip güçlendirdi. Başkalarını yanıltan bir gizlilik temelinde kendisini var etti. Artık gizliliğe gerek kalmadığı, yeterli güce ulaştığı, dolayısıyla esas rolünü açık bir biçimde oynaması gerektiği zaman da Devlet Bahçeli'nin MHP'si ile birleşerek, son 7 yıllık faşist diktatör iktidarını ortaya çıkardı.

Şimdi AKP-MHP faşist-soykırımcı iktidarın gösterdiği iki temel karakter tarihten beri Türk egemenlik sisteminin taşıdığı karakter olmaktadır. **Birincisi** en büyük güce dayanmak, yani büyük gücün işbirlikçisi olarak var olmak, kendini etkili hale getirmek. **İkincisi** ise dengelere oynayarak, oralardan güç devşirerek hileyle, demagojiyle toplumu aldatıp tüm ezilen işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, halklar üzerinde baskı, zulüm ve sömürü uygulayarak kendi egemenlik sistemini var etmek ve sürdürmektir. Tayyip Erdoğan'ın izlediği politik çizgi araştırılırsa gerçeğin böyle olduğu rahatlıkla görülecektir. Günümüzde de

landığını, nasıl ikna ettiğini, onlardan ne tür silahları ve nasıl bedavaya aldığı anılarında itiraf etmektedir.

PKK gerillası karşısında defalarca yenilmiş olmasına rağmen TC devletinin hala ayakta kalması, AKP-MHP faşizminin ayak diretmesi, hatta PKK'yi ezeceği iddiasında bulunmasının temel dayanağının NATO olduğu ve oradan alınan destek ve güvenle bunların yapıldığı bilinen bir gerçektir. Nitekim defalarca yenilmiş olan TC devleti, NATO tarafından yeniden destekler verilerek ayağa kaldırılmış, diriltilmiş, yaşar ve savaşır kılınmıştır. AKP'nin iktidara getirilişi de, AKP-MHP ittifakının sağlanması da, 7 yıldır Çöktürme Eylem Planı temelinde Kürt soykırımını gerçekleştirmek üzere stratejik topyekün bir faşist-sömürgeci-soykırımcı saldırının yürütülmesi de böyle bir küresel NATO desteği temelinde olmaktadır.

Kürt soykırım savaşı karşısında NATO'nun durumu

Günümüzde Erdoğan yönetiminin NATO'dan ne tür destekler aldığı, Türk ordusunun, TC devletinin NATO'nun en modern silahlarını kullandığı, tehdit, şantaj ve ticaretle Türkiye'nin nasıl her türlü imkânı NATO'dan elde ettiği açıktır. En son İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya üye olma istemi karşısında sürdürülen pazarlık bu gerçeği çıplak bir biçimde gözler önüne sermiştir. AKP-MHP faşizmi nasıl bir politika izlemektedir? TC, NATO ilişkileri nasıl yürümektedir? Kürt soykırım savaşı karşısında NATO'nun durumu nedir? Bu sorula-

NATO, ABD, İsveç ve Finlandiya'dan Kürtlere karşı her türlü baskının uygulanması ve PKK'nin faaliyetlerinin yasaklanması için aktif destek istiyor. Kürt'ün sesinin hiç çıkmaması, nefessiz kalması için her şeyi yapıyorlar. Her şey Türk'e göre, AKP-MHP faşizmine göre olsun istiyorlar. Tek yaşama, konuşma, söz söyleme hakkı faşist şeflerin, AKP-MHP'nin, Türklerin olsun diyorlar. Kürt'ün elinden bütün bunlar alınsın. İstekleri ve çabaları bu temeldedir. Kürt'e dair ne varsa terörizm diyerek herkesin önüne suç olarak getiriyorlar. Soykırımcı zihniyet ve siyaset pratiğini "terörizme karşı mücadele" maskesi altında gizleyip sürdürmek istiyorlar.

Bu noktada bazı çevreler, "Gerekirse NATO'dan çıkarız, NATO'ya tavır koymalıyız" gibi şeyler söyledi. Bunların hepsi hikaye. Türkiye bir defa NATO'ya girmiştir. Çökmedikçe çıkmaz da. Onun tarihsel gerçeği budur, dünyanın en büyük gücü kimse ona dayanacak, ona işbirlikçilik yapacak. Türk egemenlik sisteminde, Türk egemenlerinin yönetim sanatında bu bir ilkedir. Günümüzde de en büyük siyasi-askeri güç NATO olduğuna göre ve NATO'ya bir kere girmiş bulunduğuna göre ne yapılırsa yapılsın TC'nin NATO'dan çıkması gibi bir şey kesinlikle söz konusu olamaz. Çünkü kendisi NATO ile var olmuştur. Her türlü faşist-sömürgeci-soykırımcı zulüm, insanlık dışı uygulamalarını NATO'ya dayanarak uyguluyor. Dikkat edelim Ukrayna'da olanlardan dolayı dünya ayağa kalkıyor. Halbuki Kürdistan'daki bombardımanlar, AKP-MHP faşizminin Kürt gerillasına, halkına karşı yürüttüğü saldırı-

rancı, Kızıl Elmacı ideolojisini, zihniyetini eğitimle, propagandayla, sanatla, edebiyatla, siyasetle, ekonomiyle her yolla Türkiye toplumuna hâkim kılmaya çalıştı. Öyle ki ciddi bir beyin yıkama hareketi, ırkçı-şoven-milliyetçi şahlanışı Türkiye'de geliştirme çabası yürüttü. Buna girmeyen, AKP-MHP faşizmine teslim olmayan herkese karşı ağır bir baskı ve zulüm yürüttü; tutuklattı, ambargo uyguladı, katletti, işkence yaptı, hukuku tam bir çıkar aracı olarak kullandı. Öyle ki Hitler diktatörlüğünün bile uygulamadığı fa-

aşır bir faşist baskı, terör, zulüm, katliam uygulayabiliyor. Çok fazla tepki almıyor. Hiç almıyor demek doğru değil. Avrupa kurumlarından bazı eleştiriler geliyor. Fakat bu eleştiriler daha çok zevahiri kurtarmaya dönüktür. Devrimci-demokratik güçlerden, insan hakları örgütlerinden, sendikalarından, bazı aydınlardan yükselen sesler var. İmralı işkence ve tecrit sisteminde karşı çıkan, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü isteyen, AKP-MHP faşizminin Türkiye'de uyguladığı faşist terör ve zulme karşı çıkan çok değerli

rılarıyla gerilla ezilmeye, Misak-ı Milli sınırları içerisinde olan Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçaları TC'nin egemenliği altına alınmaya, PKK imha edilerek Kürdistan'da tek söz sahibi olarak işbirlikçi Barzani hanedanlığı bırakılmaya çalışılmaktadır. Nasıl İngiltere ve Fransa 1. Dünya Savaşı ardından bir taraftan Kemalist hareketi ortaya çıkartmaya çalışırken, diğer taraftan Arap şeyhlerine Arabistan'ı parselleyip dağıttıysa, bugün Kürdistan'da da aynı rolü oynamak, işlevi görmek istemektedir. Bu biçim-

2015 Temmuz'undan bu yana Erdoğan yönetimine güç ve destek verdiler. Onun başarılı olmasını beklediler. Fakat gerçek öyle olmadı. Hiçbir hukuk ve ahlak kuralı dinlemeden yürüttüğü işgal saldırılarına rağmen AKP-MHP faşizmi Kürt halkının iradesini kıramadı. Önder Apo'nun direnişini engellemedi. Gerillayı yenemedi. PKK'yi teslim alamadı. Bedeli ağır da olsa Önder Apo, gerilla, Kürt kadını ve genci, Kürt halkı ve dostları, söz konusu planlı saldırılara karşı kahrmanca direndi, planları bozdu, saldırıları kırdı ve TC'nin zaferini önledi. AKP-MHP faşizminin tüm planlarını yenilgiye uğrattılar. Bu temelde 2021 yılı bir sonuçtu. Şubat ortasında Garê'de AKP-MHP faşizmi yenilmiş ve iradesi kırılmıştı. Dolayısıyla 2008'de Zap'ta olduğu gibi AKP-MHP faşizminin yönetimden düşmesi gerekiyordu. Fakat dış güçler ve KDP işbirlikçiliği destek verip teşvik ederek Zap, Avaşîn ve Metîna'ya dönük işgal saldırılarını gerçekleştirmesini sağladı. Böyle bir saldırıyla da kısa sürede sonuç alacaklarını umut ettiler. Her türlü desteği verdiler. 2021'in güzü geldi, plan zamanları geçti. Defalarca süreyi uzattılar. Sonuç olarak gerillanın kahrmanca direnişi karşısında başarısız kaldılar. Gerillayı ezemediler, PKK'yi yenemediler. Kürt halkının dört parça Kürdistan ve yurtdışında gerilla öncülüğündeki "Dem Dema Azadiyê ye" direniş hamlesini yürütmesini engellemediler. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen bu büyük devrimci mücadeleyi zayıflatamadılar, kıramadılar. Dolayısıyla derin bir yenilgi yaşadılar. Ne dış güçler ne de işbirlikçiler, AKP-MHP faşizmi gibi umut ettikleri, bekledikleri sonuca ulaştı.

Sonuçta yeni bir durumun ortaya çıktığı açıktı. Fakat ABD-TC-KDP ittifakı söz konusu yenilgiyi Ukrayna Savaşı'nın sonuçlarına dayanarak tersine çevirmeye çalıştı. Sanki Ukrayna Savaşı'nı TC'yi ayakta tutmak, yeniden PKK'ye saldırıma gücü kazandırmak için ortaya çıkardılar. İnsan böyle de değerlendirebiliyor, düşünebiliyor. Bu tür durumları da göz önüne getirebiliyor. Çünkü ABD Afganistan'dan çekilince Rusya Ukrayna'ya girdi. TC başta ticari ilişkilerinden dolayı zarar gördü. Fakat savaş uzayınca, Ukrayna üzerindeki kriz, özellikle enerji sorunundan dolayı Ortadoğu'ya ABD ve Avrupa devletleri daha fazla yönelince PKK'ye ve gerillaya karşı yeni bir saldırı planı oluşturmak için AKP-MHP faşizmine yeniden bir fırsat ve imkân doğdu. AKP-MHP faşizmi çok güçlü değildi, zayıftı, çöküş durumundaydı; ya kaçacak, yenilgisini ilan edecek, çökecekti ya da yeniden bir saldırı geliştirecekti. İşte böyle bir saldırı geliştirme imkânını Ukrayna Savaşı'nın uzamasıyla buldu. Belli bir imkân ve fırsat elde etti. Ukrayna, Rusya arasındaki çatışma ve denge politikasından yararlanarak yeniden 17 Nisan 2022 Zap-Avaşîn ve giderek Metîna'ya yayılan planlı işgal saldırısını gündeme getirdi. Bu saldırı, yenilmiş bir gücün suni desteklerle ortaya çıkardığı bir saldırı oluyor. Nasrettin Hoca'nın "Ya tutarsa" demesi gibi bir saldırıyı ifade ediyor. Kendi deyimleriyle son çırpınışa benziyor.

AKP-MHP faşizmi bu yolla iktidarını uzatmak için, dolayısıyla küresel kapitalist sistemi ayakta tutabilmek için bir çıkış bulmaya çalışıyor. Kendi iktidarını buna dayanarak sürdürebileceğini sandı. Çok yoğun bir güçle, dış ve işbirlikçi destekle saldırırsa gerillayı kaçırabileceğini, ezebileceğini, belli alanları hızla işgal edebileceğini, dolayısıyla bunun oluşturduğu

hayayla seçim yaparak ya da seçim yaptı sayarak yeniden kendisini TC devletinin yönetimi yapmayı hesapladı, planladı. Böyle de bir saldırı yürüttüler. Zap Savaşı'nı tamamen bu temelde anlamak gerekiyor. Bu savaşın 5 bin yıllık iktidar ve devlet egemenliği ile ona karşı halkların direnişi içinde yeri var. Kapitalist modernite sisteminin saldırıları ve ona karşı direnişte yeri var. Bu savaşın TC devletinin Rojava ve Başûr Kurdistan'ı işgal etme, Misak-ı Milli sınırlarını ele geçirme stratejik planıyla ilişkisi var. Bu saldırının AKP-MHP faşizminin ömrünü uzatma politikasıyla bağı vardır. Çok yönlü bir saldırıdır. Tarihi anlamı derin olan, siyasi anlamı çok boyutlu olan stratejik bir saldırıdır. AKP-MHP faşizmi ve onu saldırıya geçiren güçler kolaylıkla bu saldırıdan sonuç alacağını düşündü, hesapladı. Fakat hesapladıkları, umut ettikleri sonucu alamadılar. HPG ve YJA-Star gerillasının kahrmanca direnişi, fedai çizgisindeki tünel ve tim savaşlarıyla AKP-MHP çetelerine vurduğu ağır darbeler baştaki planı bozdu. AKP-MHP faşizmini daha şimdiden başarısız kıldı.

Zap'ta başarısız olan AKP-MHP faşizmi, farklı alanlara saldırıyor

Dolayısıyla Zap'ta başarısız kalan, aradığı çıkışı yapamayan AKP-MHP faşizmi saldırılarını farklı alanlara yapmaya çalıştı, çalışıyor. Maxmur, Süleymaniye, Şengal'e ve durmadan Rojava Kurdistan'ına, Şehba'ya, Kobanê'ye, Til Rifat'a saldırıyor. Rojava'ya dönük yeni işgal saldırı planlarını gündeme getirdi. Rojava halklarını, oradaki siyasi güçleri tehdit ediyor. Oradan da istediği sonucu elde edemedi. Ne ABD ne de Rusya'dan tam istediği desteği alamayınca bu sefer NATO şantajını yapmaya kalktı. İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğine karşılık olarak ABD ve NATO'dan tamamen Rojava'ya saldırabilmek için destek vermelerini istedi. Orada da işleri iyi gitmemiş olacak ki bu sefer Yunanistan çelişki ve çatışmasını gündeme getirdi.

AKP-MHP faşizmi bir yandan bütün bunlarla Türkiye gündemini elinde tutmaya çalışıyor, gündem belirliyor. Gerçek yüzü açığa çıkmasın, toplumlar gerçeği görmesin, dolayısıyla yenilgisi tartışılmasın, maskesi düşmesin diye sürekli gündemi elde tutmaya çalışıyor. Diğer yandan ise çıkışı arıyor. Gerçekten de Ukrayna Savaşı'nın sonuçlarından aldığı kısmi destekle Zap ve Avaşîn'de kolay bir başarı kazanıp zafer ilan ederek kendisini yeni bir fatih haline getireceğini sanırken Zap'ta gerçek bir bataklığa saplandı, bir çıkmaza girdi ve kilitletti. Kendisi kilit vuracağını sanırken, Zap kilidine düştü. Şimdi ne ileri gidebiliyor ne geri çıkabiliyor. Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli kaçsa 2008 sonrası Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğ'un düştüğü duruma düşecekler. İleri gidemiyor ve her gün gerilla onlarca AKP-MHP çetesini vuruyor. Çünkü gerilla hazırlıklıydı, coğrafya son derece elverişli. Gerilla fedai çizgisinde savaşıyor. Kürdistan'ın özgürlüğü için inancı, amacı ve bilinci var, tecrübesi, askeri eğitimi ve hazırlığı var.

Sözde 17 Nisan 2022 planlı saldırısıyla AKP-MHP faşizmi, kendisine de NATO'ya da bir çıkış yolu bulacaktı. Fakat şimdi geline nokta tam bir çaresizliktir, çıkmazdır, çöküştü, çözümsüzlüktür. Kriz ve kaosun daha fazla derinleşmesidir. Öyle bir noktaya geldi ki nereye saldırı-

şist bir terörü ve zulmü uyguladı. Diğer yandan Rusya ve İran'ı geliştirdiği ilişkiler nedeniyle susturdu. Yine NATO ilişkileriyle NATO'yu susturdu. Türkiye'de yaşanan bu baskı, zulüm ve katliamlara karşı adeta hiç kimse-den ciddi biçimde ses çıkmaz hale getirildi.

Dikkat edilirse Rusya Ukrayna'ya saldırdı diye Berlin sokaklarını beş yüz bin insan doldurdu. Washington sokaklarını üç yüz bin insan doldurdu. Sadece devletler Rusya'ya karşı sokağa çıkmadılar, o devletlerin etkisinde olan toplumlar, kadınlar, gençler, işçiler Rusya saldırısına ve işgaline karşı meydanları doldurdu. Bunlara bir şey demiyoruz. Aslında eleştirmek gerekiyor. Çünkü bu biraz devlet siyasetinin kuyruğuna takılmayı ifade ediyor. Eğer aynı tutumu, TC devleti Efrîn, Girê Spî, Serêkaniyê, Xakurkê, Heftanîn, Zap, Avaşîn, Amediyê, Zaxo, Süleymaniye, Maxmur, Şengal ve Kobanê'ye saldırılar gerçekleştiğinde göstereleirdi, insan bugün geliştirmiş oldukları eylemselliklerini hümanist, demokratik bir tutum olarak değerlendirebilirdi. Fakat dikkat edilirse Kobanê direnişinde, DAİŞ'e karşı mücadelede bu kesimlerin belli bir tutumu oldu. Çok olumsuzlamamak lazım. Ama orada DAİŞ karşıtı koalisyon da vardı. Devletler de o tutumu almak zorunda kalıyordu. Mevcut toplumsal hareketlerin ne denli devlet etkisinde olduğunu buradan görebiliyoruz. Dolayısıyla söz konusu devletler hangi yönde tutum alıyorsa kamuoyu da o yönde tutum gösteriyor. Nitekim AKP-MHP faşizminin Efrîn'den Serêkaniyê'ye, Şengal'den Zaxo'ya, Heftanîn'den Xakurkê'ye kadar yönettiği işgal saldırıları karşısında o düzeyde gelişen bir tutumu göremedik.

Bu şu anlama gelmiyor: Kamuoyu destek vermiyor, devrimci-demokratik güçler yok. Hayır, onlar destek veriyorlar. Bizim ifade ettiğimiz şey onun ötesindeki bir tutumdur. Bu nereden ileri geliyor? Demek ki AKP-MHP'nin NATO ilişkilerinden ileri geliyor. NATO'nun verdiği destek bu biçimde de hayata geçiyor. Dengelere oynayıp imkân elde ederek toplum üzerinde

tutumlar, özgürlükçü-demokratik düşünce, tavır ve eylemler ortaya çıkıyor. Bunların hepsini yoldaşça selamlıyoruz. Tarihi önemlerini anlıyoruz, görüyoruz. Fakat bunlar dardır. Bizim burada ifade etmeye çalıştığımız onun çok ötesine geçen durumların olduğu noktasıdır.

AKP-MHP ittifakı; bir ırkçı-milliyetçi, derin devlet, ulus devlet ittifakı olduğu gibi bir NATO ittifakıdır da. Küresel kapitalist sistemin verdiği desteğin bir ittifakıdır. Dolayısıyla bu ittifakın hayata geçirdiği "Çöktürme Eylem Planı" adlı stratejik saldırı aynı zamanda NATO'nun destek verdiği Kürt soykırım saldırısıdır. Arkasında NATO ve dış güçler vardır.

KDP-TC ittifakı özünde bir ABD-TC, NATO-TC ittifakıdır

Son yıllarda, 2018'de Efrîn ve Xakurkê işgal saldırılarıyla başlayan ve her yıl Kürdistan'ın Batı ve Güney parçalarının bir bölgesine yöneltilen planlı işgal saldırılarının arkasında da NATO vardır. Kesinlikle bu planlamalar ABD ve NATO tarafından yapılmakta ve TC devletine uygulanmaktadır. Yine AKP-MHP faşizmi ile KDP işbirlikçiliğinin bu kadar PKK karşıtı, özgür Kürt karşıtı birlik ve ittifak yapmalarının arkasında da ABD ve NATO vardır. Bunlar temelinde NATO ve ABD özgür Kürt varlığını yok etmeye, PKK'yi imha ve tasfiye etmeye, 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999'da başlattıkları Uluslararası Komployu başarıya götürmeye, böylece Kürtlüğü KDP işbirlikçiliğinin eline vermeye çalışmaktadır.

Bir siyasi hareket olarak KDP varlığından söz etmek mümkün değildir. Giderek hanedanlaşan bir Barzani ailesi var. Dolayısıyla ortada bir aşiret de yoktur. KDP'yi bir siyasi hareket haline getirmeye çalışan aslında ABD-İsrail ve NATO'dur. Bunları çok iyi biliyoruz. Geçmişte defalarca KDP'lilerin kendileri de bunu ifade etti. Dolayısıyla KDP-TC ittifakı özünde bir ABD-TC, NATO-TC ittifakıdır. Aynı ilişkilerden geliyor. Böylece yıl yıl oluşturulan işgal ve imha planlı saldı-

de PKK'nin imha ve tasfiyesi geliştirilmek, direnci kırılarak Önderlik çizgisi, Apocu çizgi ezilerek geriye kalan PKK teslim alınmaya, ABD'nin ve KDP'nin hizmetine koşulmaya çalışılmaktadır.

Küresel kapitalist modernite sisteminin 5 bin yıllık iktidarcı-devletçi egemenliğin durumunu en iyi TC devletine ve AKP-MHP faşizmine bakarak insan anlayabilir. Gerçekten sistem nasıl bir çözülüş ve çöküş içerisinde? Nasıl derin bir kriz ve kaos yaşanıyor, nasıl çıkışsızdır, dolayısıyla ömrünü uzatmak için ne tür hile, oyun, baskı, terör, zulüm ve katliamlar geliştiriyor? Bunların hepsini AKP-MHP faşizmine ve TC devletine bakarak insan daha iyi görebilir. Sistemin en iyi örneği TC devleti ve AKP-MHP faşizmidir. Bunu kapitalist modernite sistemi de görmekte ve bütün kurumlarıyla TC devletini, AKP-MHP faşizmini yaşatabilmek için çaba harcamaktadır. Bunlar gözle görünen gerçeklerdir. Fakat diğer yandan ise Kürt halkının gösterdiği direniş, Türkiye halklarının devrimci-demokratik güçlerinin direnişi, dünyanın devrimci-demokratik güçlerinin direnişi, aydınlarının ve sanatçıların verdiği destek gerçekten AKP-MHP faşizmini, TC devletini iyice teşhir etmiştir. Tüm maskelerini düşürmüştür.

Şunu görmek lazım: AKP-MHP faşizminin geleneksel Türk egemen siyasetini yürütmesi, dengelerden yararlanmaya, her türlü imkânı kullanmaya, NATO'nun, ABD'nin desteğini en ileri bir biçimde almasına rağmen Kürt halkının ve dostlarının direnişi karşısında ömrünü uzatmakta, ayakta kalmaktadır. Zafer kazanmakta zorlandığı açık bir gerçektir.

AKP-MHP faşizmi Kürt halkının iradesi, Önder Apo ve gerillanın direnişi karşısında kaybetti

Hem ABD ve dış güçler hem KDP, işbirlikçi camia söz konusu planlı saldırılarla Türkiye'nin çok zorlanmadan sonuç alacağını, dolayısıyla PKK'nin ezilip imha edileceğini sanıyorlardı.

cağını bilemiyor. Bir yere vurup belli başarılar kazanarak içeride yönetimini güçlendirip oya ve seçime dönüştürmek için çaba harcıyor ama böyle bir sonuç alma imkânı yok. Kurnaz tilkinin dört ayağıyla tuzağa düşmesi gibi, AKP-MHP faşizmi de Zap'a dönük işgal saldırısıyla dört bir yandan tuzağa düşmüş gibidir. Farklı arayışları da çare olmamakta, çözüm getirmemektedir.

Yunanistan tehdidi karşısında ABD uyarıları oldu. Öyle anlaşılıyor ki Kobanê işgal saldırısına ABD sıcak bakmadı. Şehba-Minbic'e dönük işgal saldırılarını herhalde Rusya uygun görmedi. Rusya'nın buraları TC'ye vermesi mümkün değil. Zaten Hatay'ı ve İdlib'i aldılar. Dolayısıyla Akdeniz kıyısında Suriye'nin ticaret yolunu denetler hale geldiler. Efrîn ardından Minbic'i de alırlarsa Halep'i almış duruma gelecekler. Böyle olursa hem Rusya hem Şam yönetimi tamamen AKP-MHP faşizminin denetimi altına girmiş olacak. Yine İhvan-ı Müslim'in kitle desteği var; bir de onları harekete geçirdiğini düşünürsek, TC'nin Efrîn'i ele geçirmesi gibi benzer bir durum yaşanır. Bu anlamda orada da ucuz zafer elde etmek için saldırı imkânı bulamıyor. Bir de Kuzey Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi her türlü saldırı karşısında direnişe hazır olduğunu, Efrîn ve Serêkaniyê'den çıkartılan dersler temelinde her tür saldırganı ezecek ve yenecek bir güce ve hazırlığa sahip olduklarını ve son nefeslerine kadar her yerde direnerek bir karış toprağı düşmana terk etmeyeceklerini açıkladılar ki bunun da yarattığı korku var.

Ukrayna Savaşı'nın sonuçlarını sözde imkân ve fırsat olarak değerlendiren iktidar ömrünü uzatmak için bir çıkışa dönüştürmek isteyen AKP-MHP faşizminin tamamen kapana kısıldığı, batağa saplandığı, çaresiz ve çözümsüz duruma gelerek çöküş ve çözümlüş sürecinin hızlandığı açıkça görülmüyor. Gerçek durum budur. Dolayısıyla AKP-MHP faşizmi hem dış kapitalist modernite sisteminin hem de Kürt işbirlikçi-ihanetçi desteğine rağmen bir çıkış gücü olmadığı, Ukrayna Savaşı ile birlikte kapitalist modernite sisteminin bunalım ve krizini hafifletecek sonuçlar ortaya çıkaramadığı, bir çare, çıkış olmadığı net bir biçimde görülüyor. O halde geriye tek bir çıkış yolu kalıyor: O da Özgür Kürdistan çözümüdür, Demokratik Modernite çözümüdür.

3-Özgür Kürdistan ve Demokratik Modernite çözümü

Günümüzde Kürdistan'da da bir savaş var. Hem de tarihin tanıdığı en anlamlı ve de amansız bir savaş. İlgili olan herkesin varlık-yokluk, ölüm-kalım biçiminde tanımladığı bir savaş. Bu savaş Zap, Avaşın ve Metîna'daki gerilla direnişinin öncülüğünde sürüyor. İlhamını Önder Apo'dan ve tarihi İmralı direnişinden ve yine kadınlardan, gençlerden ve yurtdışındaki Kürt halkının dostlarının verdiği destekten alıyor.

Bugün Kürdistan'da yaşananların, Zap, Avaşın ve Metîna'da olanların her bakımdan kapsamlı bir savaş olarak tanımlanması gerektiği açıktır. Bu ideolojik, siyasi, askeri boyutuyla öyledir. Her bakımdan tam bir savaş durumunu ifade ediyor. Fakat dikkat edilirse bu savaş, Körfez Savaşı'na, Afganistan Savaşı'na ve Balkanlar'da, Kafkasya'da yaşanan savaşlara benzemiyor. Bu savaş, Ukrayna Savaşı'na da benzemiyor. Söz konusu ifa-

de ettiğimiz bütün savaşlar küresel kapitalist modernite sistemi içinde, onun iç çelişkilerinden kaynaklanan ve 3. Dünya Savaşı'nın parçaları olan savaşlar olurken, Kürdistan'daki savaş tamamen farklı özellikler taşıyor. Bu savaş küresel kapitalist modernite sisteminin iç çelişkilerinden kaynaklanan bir savaş değil. Dolayısıyla 3. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ya da ona dayanarak süren bir savaş değil. Bu savaş, 5 bin yıldır Sümer'de başlayan ABD ve NATO'da zirve yapan iktidar ve devlet sistemine karşı kadınların ve gençlerin, işçi ve emekçilerin, halkların yürüttüğü özgürlük ve demokrasi savaşı oluyor.

Şöyle de ifade edebiliriz: Bu savaş, merkezi tekelci uygarlığa karşı Demokratik Uygarlık güçlerinin savaşı oluyor. Tekelci uygarlık güçleriyle Demokratik Uygarlık güçleri Kürdistan'da savaşıyor. Kapitalist modernite güçleriyle Demokratik Modernite güçleri Kürdistan'da savaşıyor. Faşist-sö-

leştirme savaşıdır. Bu savaş, Kürt sorununu çözerek, Kürdistan'ı özgür hale getirerek, bu temelde başta Türkiye olmak üzere Arap sahasını ve İran'ı, dolayısıyla tüm Ortadoğu'yu demokratikleştirme savaşıdır. Bu savaş, Kürt özgürlüğü ve Ortadoğu demokratikleşmesi temelinde 5 bin yıllık tekelci uygarlık sisteminin yaşadığı kriz ve kaostan insanlığı çıkarma, 3. Dünya Savaşı'nı sona erdirmeye, dünyayı Demokratik Özerklik ve Demokratik Konfederalizm temelinde özgürce yaşanır bir coğrafya haline getirme savaşıdır. Kısaca Kürt savaşı olduğu kadar Türk, Arap ve Fars savaşları da. Kürtlerin ve bölge halklarının savaşı olduğu kadar tüm insanlığın özgürlük ve demokrasi savaşıdır. O halde çözüm Kürdistan'da yürütülen özgürlük mücadelesindedir. Kürdistan'ın stratejik konumu, Kürt sorunundaki çözümün Ortadoğu'da demokratikleşmeye yapacağı katkılar, küresel düzeyde demokratikleş-

me için, Ortadoğu halkları için, kadın, gençler ve tüm ezilenler için yeni bir umut oluyor. Yeni bir çıkışı, çözümü ifade ediyor. Doğru çözüm yolunu gösteriyor ve bunun mümkün olduğunu ortaya koyuyor.

O halde daha önce de ifade ettiğimiz gibi 5 bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin gücüne, beş yüz yıllık kapitalist modernite düzeninin yalanına, hilesine, toplum kırımına, ulus devletçi faşizmine, özel savaşına, katliamlarına, baskısına bakarak yanılmamak, umutsuz duruma düşmek lazım. Yine kadınların, gençlerin, işçi ve emekçilerin Ortadoğu'da ve dünyada halkların yeterince bilinçli-örgütlü olmayan parçaları, dağılık, zayıf durumlarına bakarak, umutsuzluğa kapılmamak gerekiyor. Tersine doğru düşünce ve belli bir çabayla en ağır baskı ve zulüm altında, en eğitimsiz ve örgütsüz olan halk bile bilinçlendirilerek örgütlü ve eylemli kılınabiliyor. Kürdistan gerçe-

mürgeci-soykırımcı zihniyet ile özgürlükçü, farklılıklara dayalı eşitlikçi, demokratik zihniyet Kürdistan'da savaşıyor. Kürdistan, 5 bin yıldır toplumsal gelişmeye ters düşen, bir sapma olan iktidar ve devlet sistemine karşı halkların kadın özgürlüğüne ve toplumsal ekolojiye dayalı demokratik sistemini ve özgür yaşamını ortaya çıkartmayı, alternatif bir dünya yaratmayı hedefleyen bir savaşa sahne oluyor.

O halde Kürdistan Özgürlük Mücadelesini doğru anlamak ve dar ele almamak gerekli. Bu temelde Kürt halkının kadınlar ve gençler öncülüğünde dünyanın dört bir yanında, dostlarının da desteğiyle yürüttükleri özgürlük ve demokrasi mücadelesini doğru anlamak gerekli. Zap, Avaşın ve Metîna merkez olmak üzere Kürdistan'ın kuzeyinde, güneyinde, batısında, Türkiye'nin metropollerinde Kürt gençlerinin gerilla ve öz savunma temelinde yürüttükleri kahramanca özgürlük savaşını doğru ele almak lazım. Evet, bu savaş bir özgürlük, bir demokrasi savaşı, eşitlik ve adalet savaşıdır. Ama yerel özellikleri olduğu kadar evrensel özellikleri de olan, ulusal boyutları olduğu kadar küresel boyutlara da sahip olunan bir savaş.

Zap ve Avaşın'de HPG ve YJA-Star gerillaları öncülüğünde Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesi kapsamında yürütülen savaş, AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratmak, Kürdistan'da Demokratik Özerklik çözümünün ortaya çıkartmak için yürütülen bir savaştır. Bu savaş, TC'nin sahip olduğu faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratarak, Türkiye ve Kürdistan'da bir zihniyet devrimini gerçek-

meyi hedefliyor, geliştiriyor. Dolayısıyla kapitalist modernite sisteminin aşılması temelinde 3. Dünya Savaşı'ndan insanlığın çıkışını hedefliyor.

Kürdistan'daki savaşa ve özgürlük mücadelesine yol gösteren demokratik uygarlık ve demokratik modernite kuramı kesinlikle böyle bir çizgi olma özelliği taşıyor. Önder Apo'nun geliştirdiği düşünceler, çözümleyici strateji ve taktikler Kürt halkını, kadınlarını ve gençlerini bilinçlendirip, baskı ve sömürüye karşı direnişe yönelttiği gibi tüm Ortadoğu halklarını ve insanlığı bilinçlendirerek, iktidar ve devlet sistemine karşı kapitalist modernitenin kanserleşmiş düzenine karşı mücadeleye sevk etme özelliği taşıyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi çizgisiyle, demokratik modernite kuramıyla mevcut tekelci uygarlık sistemine, kapitalist modernite sistemine alternatif yaratmanın düşüncesini, zihniyetini ve çizgisini veriyor. Bu çizginin pratikleşmesi olan Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve özgürlük savaşı tamamen alternatif bir dünyayı, Özgür Kürdistan ve Demokratik Ortadoğu temelinde yaratmayı ifade ediyor.

Kapitalist modernite sisteminin her türlü çıkmazına, çözümsüzlüğüne, tıkanmışlığına, kriz ve kaosa karşı çözüm gücü, demokratik modernite çizgisindedir. Bu çizgiyi hayata geçiren Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'dir. Çizginin en çok örgüt ve eyleme dönüştüğü alan Kürdistan'dır. Dolayısıyla bu çizgi temelindeki mücadele Kürdistan'da geliyor, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi olarak somutlaşıyor. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi sahip olduğu ideolojik-politik çizgi ve gerçekleşen pratiğiyle tüm

ğı bunu gösteriyor. Kürt toplumunun günümüzde yaşadıkları bunun açık, somut örneği ve kanıtı oluyor.

Kadın Özgürlük Devrimi, günümüzün en temel devrimidir

Demek ki doğru düşünceye sahip olunursa, Demokratik Modernite alternatifi doğru anlaşılırsa ve bu temelde asgari düzeyde planlı-örgütlü bir mücadele yürütülürse, bunun gerektirdiği cesaret ve fedakârlık gösterilirse bugün zayıf gibi görünen durumlar kısa sürede güce dönüşebilir. Bilinçsiz insanlar bilinçlenebilir. Örgütsüz insanlar örgütlenebilir. İnsanlık özgür ve demokratik yaşam için ayağa kalkabilir. Buna kesinlikle olmaz dememek lazım. Dikkat edelim belli bir bilinçlenmeyle ve biraz çabayla Kadın Özgürlük Mücadelesi nasıl gelişti. Daha şimdiden 21. yüzyılı kadın yüzyılı haline getirdi. Kadın özgürlüğünün damga vuracağı, sağlanacağı bir yüzyılı yarattı.

Toplumun en güçsüz, düşürülmüş, zayıflatılmış, en çok köleleştirilmiş kesimi kadındı. Her türlü örgütlenmesi dağıtılarak, kültürel soykırım süreci altına alınarak, yok edilme sürecine sokulan Kürtlerdi. Doğru düşünce ve çabayla Kürtler bilinçlendi ve bugün kendilerini insanlık için umut ve çözüm kaynağı haline getirdi. En zayıf ve köle durumunda olan kadınlar, bilinçlenerek örgütlülüklerini ve eylemliliklerini yaydı ve daha şimdiden 21. yüzyılı kadın yüzyılı haline getirdi. Her alanda mücadelenin en çok ve güçlü bir biçimde geliştireni oldular. Kadın Özgürlük Devrimi'ni günümü-

zün en temel devrimi kılmayı daha şimdiden başardılar. Kadın özgürlüğü devrimi temelinde toplumsal özgürlük ve demokrasi devriminin her alanda gelişebileceğini herkese açık ve net bir biçimde gösterdiler.

Her yerde söz konusu bilinçlenme ve örgütlenme geliştirilebilir. İmkânlar az, gücümüz zayıf denemez. Tam tersine, tarihteki her dönemden çok şimdi daha fazla özgürlükçü ve demokratik güçler imkâna ve fırsata sahiptir. Koşullar devrimci çalışmaya, bilinç ve örgüt geliştirerek eyleme yönelmek için her zamankinden daha fazla büyük, ciddi örnekler, öncüler ve gelişmeler var. Kürdistan öncülüğü, kadın öncülüğü her türlü toplumsal özgürlüğü ve demokrasiyi geliştirmenin yol ve yöntemini, gücünü ortaya koyuyor.

Demek ki insanlık çözümsüz değildir. Halklar, kadınlar çözümsüz değildir. Çözümsüz olan, tıkanan, çıkmaza giren küresel kapitalist güçlerdir, iktidar ve devlet güçleridir, faşist-sömürgeci-soykırımcı güçlerdir. Ağalardır, beylerdir, feodallerdir, burjuvalardır. Kendi çıkarları, azami kârları için doğayı ve toplumu yakmaktan çekinmeyen zalimlerdir. Onların geliştirdiği iktidar ve devlet sistemidir. Tekelci uygarlık düzenidir. Her şeyi kâra bağlayan, insanlık onurunu, ahlakını, kültürünü yok eden kapitalist modernite düzenidir.

Bunların da çözümsüz olduğu açıktır. Çünkü insanlık, toplum ve tarih karşıtıdır. Aslında bir sapma olarak ortaya çıkmışlardır. Bu sapmayı ortadan kaldırmak, tarihi düzeltmek, insanlığı sahip olduğu doğru, demokratik toplum yürüyüşüne tarihi olarak kavuşturma zamanı gelmiştir. Şimdi bu gerçekleri ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bunun için de herkes bilinçlenmeli, doğruyu görmeli, hem kapitalist modernite sisteminin, onun dayandığı iktidar ve devlet uygarlığını doğru anlayalım hem de Demokratik Uygarlık kuramını ve onun dayandığı Demokratik Uygarlık tarihini doğru anlayalım. Bu kuramın Kürdistan'daki uygulanmasının ortaya çıkardığı sonuçları doğru görelim, anlayalım, iyi sahiplenelim. Kürt gerillasının Zap, Avaşın ve Metîna'da yürüttüğü savaşın nasıl bir insanlık, özgürlük ve demokrasi savaşı olduğunu iyi anlayalım ve doğru sahiplenelim. Bu temelde kendimizi doğru bilinçlendirelim, cesaret ve fedakârlıkla mücadele eder hale getirelim.

Kısaca doğruları ve gerçekleri öğrenmeyi ve onları her alanda başarıyla uygulamayı bilelim. Böyle olundu mu egemen güçlerin her türlü çözümsüzlükleri, baskıları, saldırıları, savaşları ve işgalleri kırılabilir, özgürlük ve demokrasi zafere taşınabilir. Bu açıkça gösterilmiş ve Kürt gerillasının kahramanca direnişiyle kanıtlanmış. Gelecek, kanıtlanan bu doğru düşüncenin ve pratiğin zaferiyle örülecektir. Kapitalist modernite sistemi kendi çıkmazı içerisinde boğulup çökecek, insanlık Demokratik Modernite çizgisinin zaferiyle yeniden var olacak. AKP-MHP faşizmi Zap Savaşı'yla yenilecek, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi faşist-sömürgeci-soykırımcı TC devletini tarihe gömecek, Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi zaferi kazanacaktır. Kürdistan'ın özgürlük zaferi, Ortadoğu'nun ve insanlığın kurtuluşu olacaktır.

İLKEİ MİLLİYETÇİLİĞİN KRONOLOJİSİ - 2

Kuruluşundan bu yana ihanet bataklığından kurtulamayan ve ihanetin tarihini yazan KDP ve ilkel milliyetçiliğin kronolojisi başlıklı yazımızın bu bölümünde daha çok Güney Kürdistan yönetiminin kendi aralarındaki savaş, Kerkük başta olmak üzere statüsü netleştirilmeyen, tartışmalı bölgeler, Kerkük referandumu DAİŞ saldırısı ile KDP'nin PKK'ye yönelik saldırılarını ele alacağız.

Körfez Savaşı sırasında peşmergenin Mart 1991'de başlattığı ayaklanma başarısız olunca, Saddam Güney Kürdistan halkına saldırdı ve bir buçuk milyon insan yeniden Türkiye ve İran'a sığınmak zorunda kaldı.

10 Nisan 1991'de Güney Kürdistan'ın önemli bir kısmının içinde bulunduğu 36'ncı paralel uçuşa yasak bölge ilan edildi. Böylece Güney Kürdistan için "Güvenli Bölge" oluşturulmuş oldu.

1991'de Yumurtalık-Kerkük Petrol Boru Hattı'nın kapatılması ile birlikte Türkiye, Irak'tan sağladığı petrol ihtiyacını Güney Kürdistan üzerinden tüketicileri ile karşılamaya başladı.

Merkezi Irak yönetimi Ekim 1991'de devlet memurlarını Güney Kürdistan'dan çekti ve böylelikle Güney Kürdistan'da Irak merkezi yönetimin hiçbir otoritesi kalmadı.

Mayıs 1992'de seçim yapıldı ve ardından Haziran ayında Güney Kürdistan parlamentosu kuruldu.

Ekim 1992'de de Güney Kürdistan Yönetimi nihai hedefinin demokratik Irak içinde federal bir devlet olduğunu açıkladı.

9 Ocak 1992 tarihinde KDP'nin özel temsilcisi Sefin Dizayî Ankara'ya giderek Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin ile görüştü. Dizayî, bu görüşme sırasında yeni Türk hükümeti ile iyi ilişki içinde bulunmak istediklerini, PKK'ye karşı olduklarını ve topraklarında bu örgüte yer vermeyeceklerini belirtti. Öte yandan Demirel'le görüşen Barzani ve Talabani de PKK'den Türkiye'deki eylemlerine son vermesini aksi takdirde Güney Kürdistan'dan çıkarılacağı tehdidinde bulundular.

Ocak 1992'de Güney Kürdistan Yönetimi PKK'nin "Türkiye'ye karşı eylemlerini durdurmaması halinde, bölgeden çıkarılacağını" ilan etti.

1992 yılı başlarında Rêber Apo'nun çabaları doğrultusunda Güney Kürdistan parça örgütü olarak Kürdistan Özgürlük Partisi (Partiya Azadiya Kurdistan, PAK) kuruldu.

KDP'den ayrılan Sadık Ömer PAK'ın safalarına katılınca 1992 yazında Dohuk'ta bir suikast sonucu KDP tarafından katledildi.

1992'nin Haziran ve Temmuz ayları boyunca KDP güçleri PKK'nin kamplarına saldırdı ve PAK'ın üst düzey isimlerini de tutuklamaya başladı. Bunun üzerine PKK, KDP ile sıcak çatışma içine girmek istemedi; bunun yerine Temmuz 1992'den itibaren özellikle Türkiye ile yapılan ticari geçiş ve tüketicilerle yapılan petrol taşımacılığını engellemeye yönelik eylemler gerçekleştirdi ve bu anlamda da KDP ve Türk ekonomisine ciddi darbe vurdu.

Ekim 1992 yılında Talabani "Bizim

için en iyi seçenek Türkiye'ye katılmaktır" diyecek kadar ileri gitti.

20 Aralık 1993'te İslami Hareket bölgedeki yozlaşmanın sebebi olarak gördüğü YNK ile geniş çaplı silahlı çatışmaya girdi ve en az 200 kişi hayatını kaybetti.

Güney Kürdistan iç savaşı Mayıs 1994'te KDP ve YNK arasında Şeqlawa ve Çemçemal kasabalarında başladı. 300 kişinin öldüğü çatışmalarda bu iki kasaba YNK tarafından KDP'den alındı.

Mayıs 1994'te KDP ile YNK arasındaki silahlı mücadeleye varan çatışmalar giderek şiddetlenmeye başladı ve koalisyon hükümeti işleyemez bir hal aldı. Mayıs'ın sonunda YNK güçleri Kürdistan Ulusal Meclisi'ni ele geçirdi. Aralık'ta otonom bölge kendi içinde iki ayrı alt bölgeye bölündü. KDP güçlü olduğu kuzeyi, YNK ise güneyi fiili olarak denetim altına aldı.

YNK ve KDP arasındaki iç savaştan en fazla rahatsız olan ülkelerin başında Türkiye geliyordu ve Ankara böylesi bir savaşın Güney Kürdistan'da oluşturacağı otorite boşluğu en fazla PKK'ye yarayacak kaygısı taşıyordu. Bu nedenle harekete geçen Ankara, çatışan tarafları ilk olarak 30 Mayıs 1994'de ve ardından Barzani ile Talabani'yi de 13 Haziran'da Şırnak'ın Silopi ilçesinde bir araya getirdi. Ankara dışında Fransa da iki gücün uzlaşmasından yanaydı. Bu çabaların sonucunda 22 Temmuz 1994'te Paris Anlaşması imzalandı.

Anlaşma metni Kürt yönetiminin sınırlarından Türkiye'ye yapılan saldırıların engellenmesini de içermektedir. Ancak anlaşma uzun sürmedi.

Çatışmalar zaman zaman artıp azalırken 27 Şubat 1995'te Barzani'nin kontrolünde ve Türkiye sınırında olan Zaxo şehrinde 54 kişinin öldüğü bombalı bir saldırı gerçekleştirildi. Saldırı iki taraf arasındaki ateşkes imkanını ortadan kaldırdı. Barzani sert bir biçimde bu saldırıdan Talabani'yi sorumlu tutarken Talabani bu suçlamayı reddetti.

Birakuji Savaşı

1996 yılı Ağustos ayında KDP ile YNK arasında şiddetli çatışmalar doğuşa çıktı.

KDP, Saddam'dan Talabani İran'dan destek istedi.

1996 Ağustos ayında Saddam-Barzani-Türkiye ittifakının kurulduğu endişesi taşıyan İran, Talabani'nin destek teklifini kabul etti. Talabani peşmergeleri Erbil'e dayandı. Ağustos 1996'da yüzlerce KDP peşmergesi hayatını kaybetti.

31 Ağustos 1996'da Saddam rejiminin önemli isimlerinden Tarık Aziz, 22 Ağustos 1996'da Mesud Barzani'nin Irak cumhurbaşkanı Saddam Hüseyin'e mektup yollayarak Talabani'nin ilerlemesi karşısında Irak ordusunun Kürdistan Özerk Bölgesi'ne girmesini istediğini, bu talebin Irak tarafından kabul edildiğini duyurdu.

182 bin Kürd'ü "Enfal'lerle katleden Saddam Hüseyin, 31 Ağustos 1996 tarihinde KDP'nin daveti üzerine 30 bin asker ve 150 tankı ile Güney Kürdistan'a girdi. Henüz Talabani'nin tam kontrolü sağlayamadığı Erbil'de şiddetli çatışmalar yaşandı ve Erbil kenti Sad-

dam tarafından Talabani'den alınarak Barzani ailesine teslim edildi.

Barzani, 182 bin Kürd'ün katili Saddam'a yazdığı mektubunda "Başkanım" diye hitap ediyor ve sunları dile getiriyordu: "Sayın Başkan'ım, sizler başarılarınız ve aklınızla, İran'ın Irak'a müdahalesi için bir çare bulmalısınız. (...) Zat'ı âlinizden Irak ordusuna emir verip tehlike saçtıran yabancı güçlerle, işbirlikçi Celal Talabani'nin ihanetine de son vererek Irak ordusunun Erbil'e girmesini rica ederiz," diyordu.

1 Eylül 1996'da Erbil, Irak Ordusu'nun ve eski düşmanları, yeni müttefikleri KDP peşmergelerinin eline geçti.

Erbil'i ele geçiren Irak ordusu ve istihbaratı, KDP'nin göz yummadan öte rehberlik etmesi, isim listelerini ve adreslerini Irak rejimine vermesiyle yıllardır Erbil'de yoğun şekilde örgütlenmiş olan Irak istihbaratı ve CIA ajanları pek çok kişiyi öldürdü veya tutuklayarak Bağdat'a götürdü. Erbil'de bu kez KDP, Talabani yanlılarına katliam yaptı, KDP peşmergeleri Talabani ile iş birliği yaptığı gerekçesiyle Erbil'de 450 insanı tek seferde infaz etti.

Talabani'yi tamamen bölgeden tasfiye etmek isteyen Barzani, Irak ordusuyla beraber Süleymaniye'nin üzerine yürüdü ve bu şehri de ele geçirdi. Talabani, İran'a kaçtı.

Saddam Hüseyin, 7 Eylül 1996'dan itibaren Irak Ordusu'nu Güney Kürdistan'dan çekti. Bunu fırsat bilen Talabani yeniden KDP'den Süleymaniye'yi geri aldı.

Ekim 1996'da sona eren Ankara Görüşmeleri'nde taraflar ateşkes konusunda anlaştı. Anlaşma metninde Irak'ın toprak bütünlüğüne vurgu yapıldı ve PKK'nin bölgedeki faaliyetlerinin de engellenmesi istendi.

ABD'den Ortadoğu'ya müdahale

İki yıl aradan sonra ABD yönetimi Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek için 1998'de Washington Antlaşması ile KDP ile YNK arasında iktidar paylaşımı, güvenlik anlaşmaları konusunda garantörlük yaptı. Bunun; bir ay sonra düşmesine basılacak olan 9 Ekim Uluslararası Komplö ile bağlantısı vardı.

ABD için Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesi önünde Rêber Apo en-

gel görülüyordu. Bu yüzden Washington antlaşması ile KDP ve YNK'de 9 Ekim Komplosu'na dahil edildi. Aynı biçimde Güney yönetimi de PKK'nin Güney Kürdistan'daki varlığını kendileri için tehlike görüyor ve PKK'nin varlığı otoritelerinin zayıflamasına neden oluyordu.

ABD'nin Irak'ı işgali peşmergelerle işbirliği içinde gelişti. Peşmergeler Kerkük ve Musul'a kadar ilerleyerek ABD askerlerine büyük kolaylıklar sağladı. Bu işbirliği sayesinde Irak'ın geri kalanına kıyasla Güney Kürdistan savaşı çok daha az hasarla atlattı. Temmuz 2003'te Geçici Yönetim Konseyi'nin kurulmasından itibaren Irak'ın geleceğinde söz sahibi olmaya başladı. Bu politika sayesinde geçiş dönemi hükümetlerinde ve Irak seçimlerinde kilit bir konuma yükselen Güney yönetimi bu dönemde yapılan Irak'ın geleceği ile ilgili müzakerelerden güçlenerek çıktı.

Geçici Yönetim Konseyi'nde Irak Dış İlişkiler Bakanlığı görevini Hoşyar Zebari üstlendi ve Haziran 2004'te kurulan Irak Geçiş Hükümeti'nde de bu görevini devam ettirdi. Yine Irak Geçiş Hükümeti'nde Başbakanlığı ise Berham Salih yürüttü ve ayrıca birçok Güney Kürdistanlı siyasetçi Irak yönetiminde üst düzey pozisyonlarda görev aldı.

1992 yılından, 2005 yılına kadar Güney Kürdistan'da seçimler yapılmadı. Ekim 2005'te kabul edilen yeni Irak Anayasası Güney Yönetimi'ne yasal statü kazandırmış ve böylece seçimler de hukuksal zemine oturmuştu.

10 Ocak 2005'te yapılan Kürdistan Bölgesi parlamento seçimlerine "Kürdistan İttifakı" adı altında girildi. İttifak oyların yüzde 83'ünü kazanmayı başardı. Kurulan bu stratejik ortaklık gereği Talabani Irak Cumhurbaşkanı, Barzani ise Kürdistan bölge başkanı oldu.

2005-2014 yılları arası Celal Talabani Irak cumhurbaşkanı olarak görev yürüttü.

Talabani 3 Ekim 2017'de tedavi gördüğü Berlin'deki hastanede 83 yaşında yaşamını yitirdi.

15 Ekim 2005 tarihindeki referandumda kabul edilen Güney yönetimi, merkezi bütçeden yüzde 17'lik pay alma hakkını elde etti. Kerkük ve diğer tartışmalı bölgeler konusunu ise ileri

bir tarihe ertelediler. Kerkük'ün ve tartışmalı bölgelerin Kürt Bölgesi'ne mi yoksa Irak'a mı dahil olacağı sorununa ise anayasanın 140. Maddesinde yer verilmiş ve en geç 2007 yılının sonuna kadar söz konusu yerlerde yapılacak referandumla buraların çözüme kavuşturulması hedeflenmişti.

2006 yılında petrol yasası yürürlüğe konuldu. Bu yasayla birlikte Güney Kürdistan bölgesi petrol şirketlerinin dikkatini çekmiş ve bölgede hızlı bir petrol arama faaliyeti başlamıştı. Söz konusu yasa Güney yönetimi ile Irak merkezi hükümet arasında sorunlara neden oldu.

2007 yılına gelindiğinde tartışmalı bölgeler ve Kerkük yeniden gündeme geldi. Irak Anayasası'nın 140. Maddesine göre Kerkük dahil tartışmalı bölgelerin Kürdistan Bölgesi'ne mi yoksa Irak merkezi hükümetine mi bağlanacağına karar verilmesi için 2007 yılı sonuna kadar referandum yapılması gerekmekteydi. Fakat söz konusu referandum belirlenen tarihte de yapılmadı/yapılamadı.

Nisan 2009'da Celal Talabani'nin yakın çalışma arkadaşlarından Noşîrvan Mustafa KYB'den ayrılıp Goran Hareketini (Değişim Hareketi) kurdu.

25 Temmuz 2009 tarihinde meclis seçimleri gerçekleşti. 2009 yılında yapılan seçimde KDP-YNK ittifakının sandalye sayısı 78'den 59'a düştü, Goran hareketi 25 sandalye kazandı. İslamcı-solcu ittifak ise 13 sandalye kazanarak parlamentoya girdi. PÇDK Hiwa listesi adını verdiği bir liste ile seçime girmek istedi ancak Irak Yüksek Seçim Kurulunca PÇDK'nin seçime girmesine izin verilmedi.

Mayıs 2008'de Ahmet Davutoğlu'nun da yer aldığı bir Türk heyeti Bağdat'a gitti. Ahmet Davutoğlu'nun Cumhurbaşkanı Talabani ile görüşmesinin ardından ilk kez Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile ağıktan ve resmi temas gerçekleşmiş oldu.

Dönemin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu tekrardan 1 Kasım 2009'da Hewlêr'e giderek Mesud Barzani ile görüştü. Aynı gün Güney Kürdistan'da Türkiye-Kürt Bölgesi İş Forumu gerçekleştirilmişti. Forumda Bölgesel Yönetimin Ticaret Bakanı Sinan Çelebi bölgede kayıtlı bulunan 450 Türk şir-

ketinin bulunduğunu teşvik ruhsatlarının ise %70'inin de Türk şirketlerine ait olduğunu açıkladı.

2014 yılında DAİŞ'in saldırıları sırasında, statüsü tanımsız bırakılan Kerkük, Xurmatu, Dokan, Ninova vb hattı özellikle PKK gerillalarının savunması sonucu fiili olarak Güney Kürdistan sınırlarına dahil oldu. Referandum sonrası Bağdat ile yaşanan gerilimli sürecin ardından Kerkük ve tanımsız bölgelerin 2014 sınırlarına çekilmesi için yapılan anlaşma (15 Ekim 2017, Dukan) Güney Kürdistan yönetimini bölünme riski ile karşı karşıya bıraktı.

Güney Kürdistan sınırları belirlenirken Kerkük, Ninova, Şeyhan, Hamdaniye, Tilkef, Zummar ve Şengal Kürdistan sınırlarında olmasına rağmen "tanımsız bölgeler" olarak bırakıldı (Irak Anayasası 140. Madde).

2011 yılında Neçirvan Barzani öncülüğünde Türkiye ile Güney Kürdistan yönetimi 50 yıllık gizli bir petrol anlaşması imzalandı.

"Bölge hükümetinin 2007'de çıkardığı petrol yasası Irak Anayasası'na aykırıdır ve bugüne kadar yapılan petrol ihracatı yasadışıdır" şeklinde aldığı karar akabinde, Irak Petrol Bakanlığı bölge petrolünün 2014'ten bu yana yasadışı yollarla satıldığını söyleyerek bazı uygulama kararları aldı ve bunu 24 Mart itibarıyla KDP'ye tebliğ edip 15 gün mühlet verdi.

Güney Kürdistan Bölge yönetiminin hala kendi anayasası yok.

Halkların iradesiyle seçilmiş olmasına rağmen, Güney Kürdistan Bölge Yönetimi'nin parlamentosu kapalı.

Bölge yönetimi ekonomik, askeri ve siyasi olarak derin bir kriz içinde. Halkın yoğun olarak "sorunları çözün" talebine rağmen Güney Kürdistan Bölge yönetimi sadece kendi iktidarlarını sağlama alma derdinde. Memur maaşları düzenli ödenmiyor. Savunma Bakanlığı'na tümünün bağlanacağı kararına rağmen, Güney Kürdistan Bölge yönetimi Peşmerge Bakanlığı'na bağlanmamış YNK ve KDP'nin ayrı ayrı peşmerge birlikleri mevcut.

Güney Kürdistan parlamento başkanı Erbil'e giremiyor. 26 Aralık 2017 Güney Kürdistan Parlamento Başkanı ve Goran Hareketi üyesi olan Dr. Yusuf Muhammed, 2015 yılından beri parlamentoya giremediğini ve bu nedenle fiilen başkanlık görevini yerine getiremediğini söyleyip istifa ettiğini açıkladı.

KDP ile Goran Hareketi arasında imzalanan siyasi protokolün 12 Ekim 2015 tarihinde feshedilmesinden sonra parlamento başkanlığı görevinden uzaklaştırılan Dr. Yusuf Muhammed'in 2015 yılından beri parlamentonun bulunduğu Erbil'e girişine izin verilmiyordu.

25 Eylül 2017'de gerçekleştirilen ve halkın yüzde 92'sinin "Evet" oyu kullandığı Kürdistan Bağımsızlık Referandumu (!)

Mesut Barzani, 26-27 Şubat 2017 tarihlerinde Türkiye'ye yapacağı ziyaret öncesinde Alman Frankfurter Allgemeine Zeitung'a yaptığı açıklamada; "Referandum bizim doğal hakkımızdır. Bu konu Bağdat ile aramızda bir iç meseledir. Bir ulusun kendi kaderine karar vermek istemesinin demokrasi ve insan haklarına aykırı hiçbir yanı yoktur. Bu referandumu yapmak için kimsenin izin ve müdahalesine ihtiyacımız yoktur" açıklaması yaptı. Barzani, "En önemli partneriniz Türkiye, Suriye'deki Kürtler için bağımsızlık fikrini reddediyor" hatırlatması üzerine de "Bu farklı bir konu. Rojava'daki tüm Kürtler PYD'yi desteklemiyor. Başka siyasi parti ve gruplar da var. Türkiye'nin hasasiyeti, Rojava'daki PYD'nin PKK'nin uzantısı işlevi görmesindendir. Bu nedenle Rojava'daki ve Suriye genelindeki

Kürtler için birlikte hareket etmek ve PKK ile arasına mesafe koymak önemli" açıklamasında bulunmuştu. Barzani'nin bu açıklaması Türk devlet yetkililerinin "Kürtler ayrı PKK ayrı, PKK tüm Kürtleri temsil etmiyor" sözleri ile aynıydı ve Barzani en önemli partnerini kopya etmişti.

Şubat ayında dillendirilen "Bağımsızlık Referandumu" 7 Haziran'da yine KDP ve Barzani ailesi kararıyla basına deklare edildi. Hükümet ortağı YNK, ana muhalefet partisi Goran Hareketi, Komel (Kürdistan İslami Topluluk Partisi) ve diğer muhalefet güçleri "Bu karar bölgeyi bitirme kararıdır" açıklaması yaptılar. Alınan bu karardan derhal vazgeçilmesi gerektiğini söylediler.

Referandum sonrası artan tehdit ve ambargoya karşı 15 Ekim 2017 günü Süleymaniye'nin Dukan şehrinde önemli bir toplantı gerçekleşti. Bu toplantıya Irak Cumhurbaşkanı Fuad Masum, KDP ve YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği) temsilcileri; KDP'den Mesud Barzani, Neçirvan Barzani ve YNK'den Hêro İbrahim Ahmed, Kosret Resul, Bafıl Talabani, Mele Baxtiyar'ın yanı sıra İran Devrim Muhafızları'na bağlı Kudüs Tugayı Komutanı Kasım Süleymani'nin de katıldığı belirtildi.

Toplantı bitiminde Güney Kürdistan yönetimi kameralar karşısına geçip halka "Topraklarımızı savunuyoruz", "Bağımsızlık referandumunun arkasındayız" mesajı vermişti. Bu mesajı halk coşkuyla karşılamıştı.

Toplantıdan bir gün sonra 16 Ekim 2017 sabahı Dokan ve Tuzxurmatu Haşd El Şabi'nin eline geçti. Peşmerge çatışmadan geri çekildi. 16 Ekim öğlene doğru Kerkük, Haşd El Şabi'ye çatışmasız teslim edilince; kararın toplantıya katılanlarla birlikte alındığı anlaşıldı. Yani "Kürdistan'ın kalbi" Kerkük ve diğer bölgeler, ABD öncülüğündeki koalisyon güçleri ile Güney Kürdistan Yönetimi'nin toplantısında varılan anlaşmaya "kurban" edilmişti.

Kerkük'ün 2017 yılında Irak ordusu ve Heşd El Şabi'nin eline geçmesinin ardından kentteki güç dengesi Arapların lehine değişti.

Tarih 26 Ekim'i gösterirken yeni bir gelişme daha haberlere yansıdı: "Bölgesel yönetimin başkanlığı lağvediliyor." YNK ve KDP'nin konu üzerinde anlaşığı, 28 Ekim günü yapılacak parlamento toplantısında resmiyet kazandırılacağı duyuruldu. Bu tam da Goran Hareketi'nin iddia ettiği anlaşmanın maddelerinden birine işaret ediyordu. O madde; "Süleymaniye, Halepçe ve Kerkük bölgesinin kurulması ve yeni bölge için yeni bir hükümet kurulması" maddesiydi.

Goran Hareketi'nin üzerinde anlaşıldığını iddia ettiği 9 madde şöyleydi: - Irak güçleri tartışmalı bölgelere yeniden konuşlanacak ve peşmerge geri çekilecek.

- Kerkük dahil 17 kasaba ve nahiye merkezi hükümete teslim edilecek.

- Kerkük merkezinde ortak yönetim olacak. 15 Kürt mahallesi Kürtler, 25 mahalle de diğer oluşumlar tarafından yönetilecek.

- Kerkük'teki stratejik yerlerin yönetimi (K1 askeri üssü, havaalanı ve petrol yatakları) hükümette olacak.

- Süleymaniye Havalimanı açılacak.

- Süleymaniye ve Kerkük'teki memur maaşları merkezi hükümet tarafından ödenecek.

- Süleymaniye sınırındaki peşmergelerin maaşları merkezi hükümet tarafından ödenecek.

- Halepçe, Süleymaniye ve Kerkük bölgesi kurulacak.

- Yeni bölge için, yeni bir hükümet kurulacak.

Goran Hareketi'nin lideri Noşirvan

Mustafa 19 Mayıs 2017 günü yaşamını yitirdi.

KDP'nin YNK'yi, YNK'nin KDP'yi suçlaması kamuoyu aldatmacasından ibarettir. "Tanımsız bölgelerin" Haşd El Şabi yoluyla Bağdat'a sunulması ile başlayan teslimiyet, KDP ile YNK arasındaki tarihsel hesaplaşmaları yeniden gündeme getirdi.

21 gün sonra 16 Ekim'de bir gecede tüm Irak güçleri tartışmalı bölgelere geri döndü. Referandum Bağdat'ın basıncıyla giz oldu.

Türkiye'nin Güney Kürdistan'a yönelik KDP desteği ile gelişen işgal saldırılarının tarihçesi

1983 yılının Şubat ayında Irak Dış İşleri Bakanı 1. Yardımcısı Taha Yasin ile Türk Başbakanı Bülent Ulusu arasında "Sınır Güvenliği ve İşbirliği Anlaşması" imzalandı

10 Mayıs 1983 günü Uludere kırsalında üç Türk askerinin ölümüyle sonuçlanan PKK gerillalarıyla yaşanan çatışmayı gerekçe yapan Türk ordusu, 25 Mayıs 1983'de 7 bin askerin katıldığı Zaxo ve Amediyeye arasındaki bölgeden 5 km civarında girerek Güney Kürdistan topraklarına yönelik saldırı başlattı.

Temmuz 1983'te KDP lideri Mesut Barzani ile PKK lideri Abdullah Öcalan arasında dayanışma protokolü imzalandı. Bu protokol metni 1. bölümde yayınlanmıştır.

Ekim 1984'te ve Ağustos 1986'da Türk devleti Güney Kürdistan'a yönelik yeni saldırılar gerçekleştirdi. 86 yılındaki saldırıda siviller ve KDP peşmergeleri de yaşamını yitirdi.

KDP, 17 Ağustos 1985 tarihinde PKK'li Hamit Avcı'yı Zagros'un Edibe köyünde öldürdü ve cenazeyi Türkiye'ye teslim etti.

KDP, daha önce PKK ile yaptığı antlaşmayı Mayıs 1987'de tek taraflı olarak feshetti. Barzani yaptığı açıklamada, "Artık bundan böyle PKK'nin denetimimiz altındaki bölgelerde var olabilmesi asla olası değildir" dedi.

Mesut Barzani'nin danışmanı Muhsin Dizayi, Suriye Havayolları'na ait bir uçakla ilk kez resmi olarak 8 Mart 1991 günü İstanbul'a giderek MİT Müsteşarı Teoman Koman ve Dışişleri Müsteşarı Büyükelçi Tugay Özçeri ile görüştü. Ankara Palas Otel'i'nde yapılan gizli görüşme ile PKK'ye karşı işbirliği yapmaya dönük kararlar alındı.

Körfez Savaşı sonrası bölgede yaşanan beklenmedik gelişmeleri fırsat bilen Türk devlet güçleri, 5 Ağustos 1991 günü ilk işgal seferi için düğmeye bastı. Adına "**Süpürge operasyonu**" koyduğu hareket çerçevesinde Türk ordusunun "komando" birlikleri sınır hattını geçerek Xakurkê'yi hedef alan saldırı başlatıldılar. Havadan ve karadan yapılan bu yoğun saldırılarda her ne kadar Türk devlet kaynaklarına göre "24 hedef" vurulmuş denilse de sömürgeci ordunun kara birlikleri ancak iki hafta Güney Kürdistan topraklarında tutunabildi.

21 Ağustos 1991 günü askeri gücün gerilla alanlarından çekilmesiyle sona eren bu işgal saldırısı yeni bir dönemi beraberinde getirdi. Bu tarihten itibaren Zaxo'dan Hewlêr'e kadar uzanan hatta Türk ordusunun askeri ve istihbarat birimleri yerleştirilerek, bir nevi işgalci güçlerin kalıcı hale getirilmesi için de ilk adım atıldı. Türk devletinin askeri uzmanlarının "gir-vur-çık dönemi bitti" diyerek açıkladığı bu yeni işgal konseptine göre artık işgal seferleri Güney Kürdistan'ı üs bilen istihbarat ve askeri birimlerin koordinasyonunda ve Güney güçlerinin desteğiyle gerçekleşecekti.

Ertesi yıl suikast ve infazlar başladı. 27 Haziran 1992'de Behdinan bölgesinin tanınmış siyasi simalarından Sadık Omer ve sonrasında da Amediyeli yurtsever önderlerden Ali Şaban ve Surçi Aşireti liderlerinden Hüseyin Axa Surçi, KDP tarafından katledildi. Her 3 halk önderinin ortak özelliği Rêber Apo ile görüşmüş olmalarıydı.

1992'nin Mayıs ve Ekim aylarında da Güney Kürdistan'da PKK'ye dönük büyük saldırılar gerçekleşti. Yapılan iki büyük operasyon başarısızlıkla sonuçlandı, ancak, hafızalarda KDP'nin PKK alanlarına Türk askerini sokma girişimleri kaldı. Ayrıca bu hareket sırasında KDP peşmergelerinin eline geçmemek için son mermisine kadar direnen ve daha sonra silahını parçalayarak uçurumdan atlayan **Gülnaz Karataş**'ın (Bêrîtan) bu eylemi, KDP'nin ihanetini somutlaştıran bir olay olarak tarihe geçti.

"Gülnaz Karataş, Xakurkê'de iki yıllık bir gerillacı ve kadın gerilla komutanıydı. Rubarok karakol eylemi ardından gelişen ve Kürt Özgürlük Savaşı tarihine 'İhanet-Güney Savaşı' olarak geçen 1992 Ekim-Kasım savaşına Xakurkê cephesinde katıldı. Türk ordusuna ve onunla ittifak eden KDP-YNK güçlerine karşı son mermisine kadar savaştı. İhanet içinde olan işbirlikçi güçler tarafından, daha sonra kendi adıyla anılan tepede dört bir yandan kuşatıldı. Sürekli yapılan 'Teslim ol' çağrılarına önce mermi ve bombalarla karşılık verdi. Bunlar tükenince taş atarak savaştı. Kuşatma daralınca silahını ve kayda değer eşyalarını tahrip etti. En son olarak da düşmana teslim olmayı reddedip "Biji Serok Apo" diyerek kendini uçurumdan attı ve şehit düştü. Bu tutum, Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan tarafından 'Özgürlük direnişinin çizgisi' olarak tanımlandı." (Selahattin Erdem ANF Ekim-2020)

3 Ekim 1992 Güney Kürdistan'da yapılan seçimlerden sonra oluşturulan parlamento Federal Kürt Hükümeti'ni ilan etti. İlkel milliyetçilerin önderliğinde emperyalizmin şemsiyesi altında kurulan bu işbirlikçi, uşak devletin ilk icraatı, PKK kamplarına karşı saldırı kararı almak oldu. 4 Ekim'de Güney Savaşı başlamış oldu. İlkel milliyetçi, işbirlikçi Barzani ve Talabani güçlerinin ilk saldırıları PKK gerillaları tarafından püskürtüldü. Savaş yaklaşık 40 gün sürdü. Saldırılarda ilkel milliyetçiler başarısız kalınca TC ordu birlikleri de katıldı. PKK muazzam bir direniş gösterdi. Sonunda sömürgecilerin ve emperyalistlerin Kürtü Kürde kırıltma politikasını boşa çıkarmak için Barzani ve Talabani ile bir ateşkes antlaşması imzalandı. Böylece TC'nin planları boşa çıkartıldı. Yapılan antlaşma ile Heftanîn, Xakurkê kampları kısmen boşaltıldıysa da hareketli PKK gerilla birliklerini burada bıraktı.

Rêber Apo, "Bu saldırıyı yöneten KDP'nin merkezinden biri olduğu yönünde bilgiler bize ulaştı. Kemal Kerküklü'dür, KDP'li falan değil, TC'nin ajanıdır. Bu tür adlar çoktur. Bunlar KDP'li de değil, direkt TC'nin bunların arasına yerleştirdiği ajanlardır ve TC'nin her istemini yerine getiren adamlardır. Tabii Barzani de ruhunu ve iradesini böylece TC'ye bağlamış oluyor. İradesi ve karar gücü falan da yok. Dolayısıyla ayrılmak isteseler de, Türkiye'nin emirleri dışına çıkamıyorlar. Her şeyleriyle bağlanmışlar, zaten güçleri de yok. Böylece tankların önünde azap askerleri durumuna gelmişlerdir, dağıtış dolaştırılıyorlar." (Özgür Gündem Gazetesi 7 Kasım 1992)

17 Mart 1993'te Celal Talabani'nin de aracılığıyla PKK tarafından barış ve özgürlük için bir iyi niyet mesajı olarak tek taraflı bir ateşkes ilanı oldu.

16 Nisan 1993'te TC'den bazı mesajların gelmesiyle ateşkes, PKK tarafından süresiz olarak uzatıldı. 17 Nisan'da Turgut Özal anı "kalp krizi" nedeniyle öldü. TC'den ateşkesce cevap gelmedi.

Türk ordusu 28 Ocak 1994 günü Güney Kürdistan topraklarında hava saldırılarına başlayarak bir işgal seferi için daha düğmeye bastı. Bu kez adına "**Zelê Baskını**" adını koydular, çünkü Zelê o dönem Kürt kamuoyunda en çok bilinen gerilla üslerinden birisiydi. İşgalci Türk devleti 1993 ve 94 yıllarında yaptığı saldırının ardından 1995 yılında büyük hazırlıkların ardından iddialı bir saldırıya daha girişti. Kıbrıs Hareketi'nden sonra yaptığı en büyük "sınır ötesi" operasyonunu "**Çelik**" adıyla 20 Mart'ta gerçekleştirdi. 13 generalin komuta ettiği ve 35 bin askerin katıldığı operasyonun hedefinde Heftanîn vardı. KDP'nin aktif desteğiyle yapılan operasyon istenilen sonucu alamadı ancak, Kürtlerin ihanet tarihine yeni bir sayfa daha eklenmiş oldu.

1996 yılında Sineht, Heftanîn ve Kelareş hattına dönük KDP desteğiyle iki saldırı ve operasyon daha yapıldıktan sonra 1997 yılının Mayıs ayında adına "**Balyoz**" dedikleri kapsamlı bir sınır ötesi hareket düzenlendi. 50 bin askerin katıldığı ve son yılların en büyük saldırısı olan bu operasyonda TSK'ye ait iki helikopter PKK tarafından düşürüldü ve hareketin komuta kademesi imha edildi.

Türkiye'nin PKK'ye karşı yaptığı 28 büyük "sınır ötesi" operasyonun hemen hemen birçoğunda yer alan KDP, en büyük ihanete ise 14 Mayıs 1997'de "Balyoz" isimli sınır ötesi operasyonun başlamasından iki gün sonra imza atıyordu. Hewlêr'de yaralı gerillaların bulunduğu hastane ve kurumları basan KDP güçleri, 80'den fazla yaralı gerillayı katletti. KDP güçleri Kürdistan Kızılayı'na (YNDK) bağlı Dezgay Hastanesi Jiyan ve Awedan'a (DJAK), Kürdistan Demokratik Ulusal Birliği (YNDK) Genel Merkezi'ne, Hewlêr'deki Mezopotamya Kültür Merkezi, Kürdistan Özgür Kadın Birliği'ne (YAJK) ve Welat ile Welatê Roj gazetelerine eş zamanlı olarak saldırarak ağır silahlarla ateş açtı. Yapılan bu saldırılarda çok sayıda sivil insan hayatını kaybetti. Belgelere göre Hewlêr katliamında 83 yaralıyla beraber aralarında gazeteci, siyasetçi ve sanatçıların da bulunduğu çok sayıda kişi katledildi veya kaybedildi. Katledilen gerillaların çoğu toplu mezarlara gömülerek, bazı mezarların üzerine asfalt çekildi.

Balyoz'dan umduğunu bulamayan Türkiye Eylül ayında da kez 100 tank ve 10 bin askerle yeni bir "sınır ötesi" hareket başlattı. KDP destekli bu operasyonun adı "**Çekiç**"ti. Bu operasyondan sonra daha önce 1992 yılında Zaxo başta olmak üzere birçok istihbarat merkezleri kuran Türkiye bu merkezleri tank, top ve ağır silahlarla donatarak askeri karargahlara çevirdi.

1997 yılının ardından 98'de "**Murat**" adıyla 40 bin askerin katıldığı, 99 yılında da "**Sandviç**" adıyla yeni saldırı ve işgal hareketleri düzenledi.

Türk ordusu 4 Mayıs 2000'de bu kez Heftanîn'i hedef alan işgal saldırısı başlattı. KDP'nin de destek verdiği işgal seferine katılan Türk birlikleri, 4 gün sonra çekilmek zorunda kaldı.

2012 yılına gelindiğinde Rêber Apo'nun geliştirdiği çözüm süreci ile KDP de atılan bu adıma göre kendisini uyarladı. Bir yandan AKP ile sıkı işbirliği içine girerken öte yandan Kürt Özgürlük Hareketi ile de sorunlarını çözüp Rêber Apo'nun Kürtlerin Ulusal Birlik çağrısına cevap verdiğini gösterir gibi yaptı. Ve bu yönlü PKK, KDP, YNK başta olmak üzere birçok Kürt partisinin içinde olduğu bir ulusal birlik komitesi oluşturuldu.

bir ulusal birlik komitesi oluşturuldu. Mesut Barzani ve Neçirvan Barzani de bu komitenin toplantısına katıldı. Komitenin ilk toplantısı Hewlêr'de yapıldı. Türk devleti 2015 Temmuz ayında Kürt Özgürlük Hareketine karşı yeni bir imha savaşını başlatınca KDP de AKP'nin bu adımına paralel bir adım atarak bir savaş başlattı. Bu savaşın ilk adımı olarak kurulan ulusal birlik komitesi feshedildi. O komite KDP'nin engellemeleri ile bir daha toplanmadı. Ardından KDP Kürt Özgürlük Hareketi'nin legal alandaki çalışanlarını Hewlêr başta olmak üzere alanında faaliyet yürütemez duruma getirdi. Kimisini alandan çıkarmaya zorladı, kimisini tutukladı, kimisinin alandan çıkarılmasını istedi.

Çökertme planı ile birlikte 2 Aralık 2007 günü Hakkari'nin Çukurca ilçesi sınır hattında Türk ordusunun karakol ve askeri üslerine ait topçu bataryalarından Zap bölgesine havan, obüs ve katyushalarla saldırı gerçekleşti. İşgal hareketinin ilk adımı atıldı. Bunu 16 Aralık gecesi Kandil'den Zap'a kadar uzanan gerilla alanlarında 50'nin üzerinde savaş uçağının katıldığı hava saldırısı takip etti. Ertesi gün bu kez Türk ordusu Xakurkê'nin Geliyê Reş bölgesinde özel askerlerden oluşan 500 kişilik bir birlikle tank, kobra helikopter ve savaş uçakları eşliğinde bir kara operasyonu düzenledi. Topçu atışlarıyla güvenli bir koridor oluşturarak ilerlemek isteyen Türk ordusu birçok noktada gerillanın direnişiyle karşılaşınca, güçlerini 19 Aralık'ta geri çekmek zorunda kaldı.

2008 yılında ise **"Güneş Harekati"** 20 Şubat günü HPG Ana Karargahı'nın bulunduğu Zap alanına yönelik Türk savaş uçaklarının bombardımanı başladı. Ardından da Türk ordu birlikleri sınırı geçerek Güney Kürdistan topraklarına girdi. Sayıları 10 bini geçen "Dağ komando birliği" ve "özel harekât timleri"ne termal kameralı M60 Patton tankları ve 20 tane F-16 savaş uçağı eşlik etti. Fakat ilk sıcak temasın yaşandığı Çiya Reş'de Türk ordusu ilk darbesini aldı. Burada çok sayıda asker öldü. Peşi sıra birkaç gün içinde diğer cephelerde de arka arkaya darbe alan Türk ordusu, Kürdistan'ın derinliklerine takılıp kaldı.

Türk devletinin 20 Şubat 2008 tarihinde başlattığı Zap işgal saldırısında Başûr halkının tepkisi en üst düzeyde kendisini dışı vurdu. Bamernê ve Amediye halkı bu yerlerdeki üslerde bulunan işgalci Türk devletinin askerleri ile tank, panzer gibi ağır silahlarının üslerden gerillaya saldırmak için çıkmasına izin vermedi.

"Türk askerleri "şok" baskından savunma pozisyona girerken ağır darbeler yemeye başladı. Ankara'da toplanan devlet zirvesinin ardından 29 Şubat 2008 günü alelacele Türk askerlerinin çekilmesine karar verildi. Çekilmeyi "Yağdan kıl çeker gibi çekildik" diye duyuran Büyükanıt, ardından 3 Mart günü Genelkurmaylıkta basına verdiği brifingde, "Gerçekleşen bir tek askerimizi dahi yitirmedik" diyerek esas başarıyı operasyonda değil, geri çekilmede aradıklarını açıkça itiraf etti. Kürt basını ise "Siwar hatin peya çûn" (Atlı geldiler, yaya gittiler) manşetiyle gerillanın Zap destanını duyurdu. 125 Türk askerinin öldüğü Zap savaşında bir kobra helikopteri düşürüldü ve 9 HPG gerillası şehit düştü." (25 Nisan 2022-ANF)

Güney Kürdistan topraklarını hedef alan Türk devletinin en büyük hava saldırısı, adına "çözüm ve barış süreci" denilen Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan ile yürütülen diyalog ve müzakere-lerin bitirilmesinden hemen sonra 24 Temmuz 2015 akşamı gerçekleşti. Medya Savunma Alanlarına bağlı Kandil, Metîna, Heftanîn, Avaşîn, Xakurkê, Xi-

nêre, Garê gibi bölgelerin neredeyse tümü 50 uçak tarafından bombalanırken, 24 Temmuz'dan itibaren hemen her gece devam eden saldırılarda sivil yerleşim yerleri de hedef alındı.

1 Ağustos 2015'te Binarê Qendil köylerini bombaladı. Bombardımanların hedef aldığı köylerden biri de Zergelê köyüydü. İlk saldırıda Zergelê'de bir kadın yaşamını yitirirken, Türk Savaş uçakları, yardıma koşan köylülerin de üzerine bomba yağdırdı ve 7 sivil daha katletti.

Türk ordusu, 14 Aralık 2017'de Hakkari-Colêmergê'nin Şemzînan ilçesinden Başûr topraklarına yeniden girdi. Helikopterlerle Geliyê Reş, Çiyayê Siro, Çiyayê Evdilkovî, Ava Hecîbegê gibi bölgelere asker indirdi. Başûr'da 30 kilometreye kadar alanı işgal edilirken Lêlikan, Çiyadêl ve birçok alanda yeni askeri üsler kuruldu. Türk devle-

tinin 2017-2018 yılı içinde yaptığı saldırılarda en az 30 sivil katledildi.

27 Mayıs 2019'da **"Pençe"** adıyla başlattığı işgal girişimi sırasında da peş peşe siviller katledildi. 24 Haziran 2019 günü Hewlêr'in Soran ilçesine bağlı Goşînê bölgesinde seyir halindeki sivil bir araca yapılan bombardımanında araçta bulunan iki kardeşten biri yaşamını yitirdi, diğeri ağır yaralandı. Devam eden hava bombardımanları sonucu 27 Haziran akşam saatlerinde bu kez Süleymaniye'nin Ranya ilçesine bağlı Kor-tek alanında, bağ ve bahçe işlerinin ardından evlerine dönen bir aileye ait iki araç savaş uçakları tarafından füzelerle vuruldu; aralarında 4 yaşındaki Solin ve annesinin de olduğu 4 kişi katledildi.

Efrîn saldırıları başlamadan önce Bradost alanına yönelik saldırıları başlatıldı. Türkiye-KDP bu saldırıları birlikte yürüttü. Zira KDP peşmergeleri Heci Beg suyundan geçerek Geliyê Reş alanına girerken askerlere öncülük etti. Bradost saldırılarına ara verilerek Efrîn'e yöneldi. Efrîn'den sonra Nisan 2018'de Bradost saldırılarına kalınan yerden devam etti. Mayıs 2019'da daha da ileri götürülmek istendi. Şekîf Dağı ve Xakurê'deki tepeleri de kapsayacak şekilde saldırıları devam etti. Bu girişim Neçirvan Barzani'nin 26 Mayıs 2019 yılında bölge başkanı seçildiği gün yapıldı. Dolayısıyla onun onayı ile yapıldı.

Ağustos 2019'da Bradost saldırılarına ara verilerek Heftanîn'de saldırılar başladı. Bu saldırıların hepsinin paralelinde zaman zaman Şengal ile Maxmur Mülteci Kampı'na yönelik hava saldırıları da devam etti.

Son saldırı

KDP'nin desteğiyle sonraki yıllarda da benzer operasyon ve saldırılar devam etti. Son olarak 2019'da Hefta-

nîn'e, 2021 yılında da Zap, Metîna ve Avaşîn'e dönük kapsamlı saldırılar gerçekleşti ve KDP bu saldırıların bizzat içerisinde yer aldı. Sadece 2021 yılında KDP güçleri TSK ile birlikte 11 kez onlarca ağır silahlı konvoyu Medya Savunma Alanlarına gönderdi. PKK güçlerine de birkaç kez saldırı düzenledi. KDP güçlerinin bu saldırıları sonucunda 14 HPG'li yaşamını yitirdi. KDP güçleri, 26 Temmuz 2021 tarihinde Xelîfan'a bağlı Bêxme köyü yakınlarında üç HPG'liyi katletti. 3 Ekim'de HPG, 28-29 Ağustos 2021 gecesi Xelîfan'da KDP güçlerinin düzenlediği pusu sonucunda 7 kişilik bir gruptan 5 HPG'linin yaşamını yitirdiğini duyurdu. Yaşamını yitiren HPG'lilerin cenazeleri ailelerine verildi.

17 Nisan'da başlayan kapsamlı Zap saldırısında yine KDP gerek istihbarat desteği, gerekse lojistik ve askeri olarak

deki eski havaalanı da kamp olarak kullanılmaya başlandı. Zûmar bölgesinde de bazı grupları eğitmek için bir kamp kurdu.

2017 ve 2018 yılından sonra da Xakurkê bölgesine yerleşmeye çalışan Türk ordusu, bazı bölgelerde üslenerek, kalıcılığını pekiştirmeye çalıştı. Bu durum günümüze kadar devam ederken, özellikle 2021 yılındaki Zap, Avaşîn ve Metîna alanlarında yeni üslerin kurulması çalışması göze çarpan en bariz yerleşme planıydı.

KDP, Nisan 2020'de **Zine Wertê**'ye güç gönderdi. Bu alan tamamen gerilla alanıydı. Alanda bulunan gerillalar KDP peşmergeleri ile görüşmeye giderken 16 Nisan'da KDP peşmergelerinin mevzilerinin yanında Türk savaş uçaklarının hava saldırısına uğradı. Üç gerilla yaşamını yitirdi. KDP ile Kürt Özgürlük Hareketi arasında başlayan bu gerginlik

büyük bölümünün KDP güdümündeki bu yerel işbirlikçi ağ üzerinden yürütüldüğü bilinen bir gerçek.

Maxmur

"Maxmur Kampı'nın KDP ile hikayesi ve mücadelesi 29 yıl öncesine dayanıyor. 1993 yılında Kürt Özgürlük Hareketi karşısında büyük kayıplar veren Türkiye, yönünü sivil halka çevirmiş, Botan-Behdînan hattında halkın Güney Kürdistan'a göç etmesine yol açmıştı. Köylülerin bir kısmı Duhok'un Zaxo ilçesine yerleşti. Bir kısmı da Heftanîn'e bağlı Şeranîş ve Bihêrê bölgelerine yerleşti."

Güney Kürdistan'a yerleşen on binlerce kişi Türkiye ve KDP'nin saldırılarını göğüslemeye çalışıyordu. Türk devleti KDP ile anlaşıp, Zaxo'ya yerleşen mültecilere saldırarak, onları bölgeden çıkarmak istedi. Saldırılarda birçok kişi katledildi."

Yaşanan bombardımanlardan sonra, 1994 yılında her iki kampta bulunan mülteciler buradan çıkmak zorunda kaldı. Üçüncü kez göç etmek zorunda kalan Kuzeyli Kürtler, Zaxo'nun Bêrsivê bölgesine yerleşti. Bölgenin zor şartlarından dolayı burada yalnızca iki ay kalabilen mülteciler, Birleşmiş Milletler (BM) temsilcileri ile güvenli bir yer bulabilmek için görüşmeler gerçekleştirdi. 1995 yılının başında gerçekleştirilen görüşmelerin sonucunda mülteciler Geliyê Qiyametê diye bilinen Etruşa Jor ve Etruşa Jêr diye adlandırılan iki kampa yerleştirildi. KDP, 1995 yılında kapma ambargo uygulayarak, mültecilerin yaşamsal ihtiyaçlarının kampa ulaştırılmasına engel oldu. Aynı zamanda kampa giriş ve çıkışları yasakladı. Aynı yıl KDP'ye bağlı güçler Türkiye desteğiyle her iki kampa da saldırdı. Bu saldırılarda onlarca mülteci hayatını kaybetti."

Yaşanan bu saldırıların ardından, BM kampa yerleşti. Etruşa Jor kampı, Etruşa Jêr kampıyla birleştirildi. 1997 yılında Türkiye yine KDP ortaklığıyla Etruşa Kampı'nı da hedef aldı. Bu saldırı ve baskıların üzerine, kamp halkı yerlerini yeniden terk etmek zorunda kaldı."

Buradan Nînova'ya yönelen halk, yine BM'nin kontrolünde bir kamp kurdu. 1997 yılında Türkiye'nin saldırı gerçekleştireceği haberi üzerine, Nînova kampı da boşaltıldı. Kamp halkı buradan Güney Kürdistan ile Irak sınırında bulunan Nehdaran bölgesine yöneldi. Irak hükûmeti, 1998 yılında mültecilerin talebi üzerine Maxmur ilçesinde mülteciler için bir yer belirledi. Bu kararın ardından yaklaşık 15 bin mülteci, Maxmur'a geçti. Kürdistanlıların Maxmur'a yerleşmek istemelerinin en önemli nedeni KDP bölgesinde olmamasından kaynaklanıyordu. Yani Kürtler, kendi soydaşları olduğunu iddia eden bir yapıdan kaçıyor."

Türkiye KDP'nin ortaklığıyla mültecileri göç ettirmek için çok çabaladı. Bu kapsamda defalarca kampa ambargo uygulandı. Aynı zamanda dolaylı olarak bazı kişi ve grupların yoluyla kampa yönelik bombalı saldırılar düzenlendi."

DAİŞ ve Hewlêr

Türkiye alenen desteklediği DAİŞ, 2014 yılında Maxmur bölgesine saldırdı. KDP güçleri bölgeyi boşaltıp kaçtı. DAİŞ neredeyse Hewlêr'in kaplılarına dayanıyordu. Güneyli güçler zor durumdaydı. Hükümet yetkilileri ve bizzat Barzani'nin talebi ve çağrısı üzerine HPG güçleri dağlardan iniyordu. Güney halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmışlardı. Ön cephede savaşlarla ve Kerkûk'te de, Maxmur'da da DAİŞ'i geriletmeyi başardılar. O süreçte HPG güçlerine duyulan minnet, bizzat Mesud Barzani'nin

başrolde yer aldı.

KDP'nin basın özgürlüğü ve gazetecileri ortadan kaldırmaya dönük karnesi de çok kabarık. Barzani ailesinin Raperîn'in ardından özgür sesleri susturmak için yaptığı ilk hamle Reuf Akreyî'nin şehadeti oldu. Ardından 2008 yılında Kerkûk'te Ebdulstar Tahir Şerîf, 2010 yılında Hewlêr'de Serdeşt Osman, 2016 yılında Duhok'ta Şukri Zeynedin ve Wedat Hisên katledildi. Yine 2017 yılında Şengal'de Nûjiyan Erhan da KDP güçleri tarafından katledildi. Ayrıca çok sayıda gazeteci tıpkı Türkiye'de olduğu gibi ya serbest çalışmaları engelleniyor, ya da tutuklanarak uzun süre zindanlarda tutuluyor. Türkiye, 1991 yılında PKK'nin denetimindeki alanlara düzenlediği sınır ötesi operasyonun ardından Hewlêr-Duhok-Zaxo hattında kurduğu istihbarat kamplarını, zamanla askeri üsler çevirerek, binlerce asker ve zırhlı araç yerleştirdi. KDP'nin işbirliğiyle Güney Kürdistan'da Medya Savunma Alanları'nı ablukaya almak için sınır hattına paralel olarak yapılan kamplarla bölge üzerinde hakimiyet kurulmaya çalışıldı. KDP'nin hakim olduğu ve Behdînan bölgesi olarak adlandırılan Duhok-Zaxo'nun yanı sıra Hewlêr hattında istihbarat kampları kuran Türkiye 1997 yılında "Balyoz" isimli sınır ötesi operasyonun ardından bu istihbarat merkezlerini, askeri kamplara dönüştürdü.

Mevcut durumda Türkiye'nin Bamernê, Şeladizê, Batufa, Kanîmasî, Kiribî, Sinekê, Sirî, Kubkê, Kumrî, Koxê Spî, Serê Zêr, Geliyê Zaxo ve Amediyê'de askeri üsleri bulunuyor. Ayrıca Hewlêr, Duhok, Zaxo ve Amediyê'de MÎT'in şubeleri var.

2014 yılından sonra da Başika, Soran ve Qalaçolan kampları kuruldu. Hewlêr yakınlarındaki Harir bölgesin-

ve kriz bir süre daha sürdü. Ancak Kürt Özgürlük Hareketi Kürtler arası bir savaşın çıkmaması için gerginliği tırmandırmadı. KDP'nin bu girişimi başta YNK olmak üzere Kürtlerin siyasi partileri, örgütleri ve askeri güçleri ile kamuoyunda yoğun tepkiye neden oldu. Bu tepkiden ötürü KDP bir süreliğine beklemeye başladı. Tepkilerin dindiğini düşünerek bu kez 25 Ekim tarihinde Garê'deki gerilla alanlarına yönelik güç göndererek mevzilenmeye çalıştı. KDP'nin Garê'deki bu girişimi 30 Ekim'e kadar devam ederken 4 Kasım'da ise girişimini daha da ilerletmek istedi. Bu kez 4 Kasım'da Çemankê nahiyesinden Garê alanına dönük bir operasyon başlatıldı. Gerillanın uyarılarna rağmen zırhlı araçlarla Bebadê köyü civarındaki kampının içine girmeye çalıştı. Ancak yapılan uyarılardan sonra kampın içine doğru ilerlemeye devam eden zırhlı Hammer'lara uyarı amaçlı müdahale edildi. KDP, 7 Kasım'da bu olayı basın yayın organlarında "gerilla saldırısı"(!) şeklinde işlemeye çalıştı.

Türkiye'nin Güney Kürdistan'da ağırlık verdiği çalışmaların başında istihbarat geliyor. Milli İstihbarat Teşkilatı (MÎT) ile KDP'nin istihbarat örgütü Parastin'in yakın işbirliği içerisinde olduğu biliniyor.

Türkiye, istihbarat merkezlerini daha çok KDP'nin hakim olduğu Hewlêr, Duhok ve Zaxo gibi kentlerde yoğunlaştırdı, ancak YNK bölgesini de ihmal etmedi. YNK hakimiyeti altındaki Süleymaniye, Halepçe, Germiyan hattında 'eleman' ve 'özel şirket' örtüleriyle gizli hareket eden bazı kurumlar oluşturdu.

Son yıllarda özellikle istihbarat ve istihbarata bağlı tekniğe büyük yatırım yapan Türkiye Güney Kürdistan'da yerel işbirlikçilik ağını alabildiğine genişletti. Özellikle kent merkezleri ve bazı sivil yerleşim yerlerine dönük havadan SİHA saldırılarının istihbaratının

gerilla birliklerini ziyaret etmesiyle gösteriliyordu.

Ancak KDP ve Barzani'nin minnet duygusu kısa sürdü. HPG'nin varlığından rahatsızlık duyuluyordu. Kampanya yönelik baskılar da başlamıştı. Erdoğan, Musul operasyonu, Şengal'in ve Maxmur'un özgürleştirilmesi sürecinde kampı yeniden hedef gösterdi. Bu tehditlerin ardından 6 Aralık 2017 tarihinde kampa dönük bir hava saldırısı gerçekleşti. Saldırının Başika'da bulunan TSK üssünden gerçekleştirildiği, istihbaratının ise KDP tarafından sağlandığı ortaya çıktı.

KDP, yıllar içerisinde kampa yönelik birçok baskı ve ambargo uyguladı. 2019 yılında KDP'nin yöneliminde yeni bir süreç yaşandı. 17 Temmuz'da Hewlêr'deki Hokkabaz restoranında MİT sorumlularından Osman Köse öldürüldü. Olaydan bir gün sonra 18 Temmuz 2019 tarihinde Türkiye savaş uçakları kampı bombaladı. KDP de kampa yönelik ambargo uygulayarak kimsenin Hewlêr'e gitmesine izin vermedi. KDP'nin kampa dönük ambargosu günümüze kadar devam ediyor.

Unutulmaz yara Şengal

KDP'nin Şengal'deki ihanetini de üzerine ekleyince KDP'nin yapısı ve yapmak istedikleri daha da belirginleşiyor.

2014 yılında Rojava'da YPG-YPJ güçlerinden ağır darbeler yiyen DAİŞ çeteleri, Suriye ve Irak'ta ilerleyişini sürdürüyordu. Çeteler Êzîdîlerin yaşam alanı Şengal'e yöneliyordu. DAİŞ, 3 Ağustos'ta ağır silahlarla Şengal'e saldırıya başladı. Şengal'e giren DAİŞ çeteleri, kentte hemen katliama başladı. Kadın, çocuk, yaşlı demeden büyük bir kıyım gerçekleştirdi.

Şengal'de yaşanan en büyük acı ise, Êzîdîleri yüzüstü bırakan peşmerge güçlerinin kafileler halinde Şengal'den kaçmasıydı.

Bu bölgelerin DAİŞ'e terk edileceği 1 Haziran 2014 tarihinde uluslararası ve bölge güçleri tarafından Ürdün'ün başkenti Amman'da kararlaştırıldığı sonradan ortaya çıkacaktı. ABD, İsrail ve Suudi Arabistan; Ürdün ve Türkiye'nin de onayıyla Ortadoğu'nun yeniden dizaynı için yeni bir plan yapılmıştı ve bu plana KDP ve Baasçılar da dahil olmuştu. 7 Haziran 2014'te bu kez Hewlêr'de toplandılar. 9 Haziran'da ise Irak askerleri çekildi ve Musul'u DAİŞ'e teslim ettiler.

Şengal'in DAİŞ'ten kurtarılmasının hemen ardından KDP'nin gösterdiği rahatsızlıktan anlaşılıyordu. Şengal'i savunan güçlere yönelik KDP ve Türkiye'nin baskı ve saldırıları başlamıştı. KDP'nin o dönem lideri Mesud Barzani'nin 26 Şubat 2017 tarihinde Türkiye'ye yaptığı ziyaretten kısa bir süre sonra yani 3 Mart'ta KDP tarafından Xanesor belde-sine yönelik saldırı düzenlendi. Bu saldırıda 5 YBS savaşçısı yaşamını yitirdi. Saldırıda ayrıca gazeteci Nujiyan Erhan başından aldığı kurşunla ağır yaralandı, 20 günlük yaşam savaşının ardından şehit düştü. Türk devletine ait savaş uçakları da 25 Nisan 2017 tarihinde Şengal'e ve Rojava'nın Karaçox dağına yönelik kapsamlı bir saldırı düzenledi.

Referandum fiyaskosu sonrası Irak ordusu ile Haşdi Şabî güçlerinin Kürdistan bölgesinin bir bölümünü KDP'nin elinden alması ardından Şengal'deki peşmerge güçleri tekrar alanlarını bırakarak geri çekildi. Şengal ve bağlı bölgeler bu kez yerel güçler tarafından yönetilmeye başlandı.

2022 yılına girdiğimizde Şengal'e yönelik saldırının boyutu şekil değiştirdi ve artış gösterdi. AKP-KDP ortaklığında

hazırlanan ve Irak hükümetinin de dahil edildiği plan çerçevesinde Şengal'in tamamen öz savunma güçlerinden arındırılması hedefleniyor. Bu kapsamda tam da Zap'a yönelik yeni saldırının başladığı dönemde Irak ordusu da Şengal'i işgal girişimini somutlaştırmaya başladı. Şengal savunma güçleri ve halkın direnişi sonrası geri çekilmek zorunda kalan Irak ordusuna yönelik KDP'nin ve Türkiye'nin halen baskı uyguladığı biliniyor.

Rojava'ya da ihanet

Rojava'da Kürtlerin öncülüğünde özgür devrimin başlayıp hızla büyük kazanımlar ve zaferler kazandığı bir dönemde KDP, düşman tarafını seçerek Rojava'daki Devrimi yok etmek için her türlü çabayı gösterdi.

2011 yılında Rojava'daki devrimin başlamasıyla birlikte KDP, Türkiye ile işbirliği yaparak Rojava'daki devrime karşı çeteleri harekete geçirdi. Rojava'ya ilk saldırı ÖSO gruplarının arasında KDP'nin Suriye uzantısı partilerinin Nevîyên Selaheddîn Eyyubî, Nevîyên Mistefa Barzani ve Azadi gibi çeteleri vardı. KDP'nin paralı bir gücü olan ve Mesud Barzani'nin emriyle 2012 yılında ENKS'ye bağlı olarak "Pêşmergeyên Roj" adı altında kurulan bu grup Rojava'da başarılı olamayınca Güney Kürdistan'a yerleştirilerek Bineslawe, Xınis ve Başika gibi kamplarda TSK tarafından eğitildi. Roj Peşmergelelerinin kendisi, 6 grupta birlikte Efrîn'e yönelik saldırılara katıldığını ve Türkiye'nin Efrîn'i işgal etmesine yardımcı olduklarını açıkladı. Dêrik, Qamişlo ve Tirbespiyê'de YPG savaşçılarına yönelik saldırılar gerçekleştirildi. Halep'in Kürt bölgelerinde ise şiddet olaylarına karşılık 2012'de El Nusra ile birlikte Tileran ve Til Hasil katliamlarında yer aldılar. Efrîn'de Özgür Suriye Ordusu adı altında Qestel Cindo bölgesine düzenlenen saldırıya katıldılar. Bu gruplar Kobanê'de Kürtlere karşı kendi üyelerini silahlandırarak, Özgür Suriye Ordusu için vergi topladı. Cizîr'de Barzani'nin Torunları Taburu, Mişel Temo Taburu ve Şêx Maşuq Taburu adı altında kurulan bu grupların ilk hedefi Kürtlerdi. Serêkaniyê'ye yönelik saldırılara katıldılar.

Suriye ve Rojava'da çatışmaların başlamasıyla beraber Kürt partilerince "Kürt Ulusal İnisiyatifi" adında oluşturulan ortak cephe uzun sürmedi. KDP Başkanı Mesud Barzani liderliğinde Encûmena Nîştîmanî ya Kurd a Sûrî (Suriye Kürt Ulusal Konseyi – ENKS) kuruldu. ENKS, 26 Ekim 2011'de Hewlêr'de ilan edildi. 5 farklı parti ve kişi tarafından yönetilen ENKS, Cerablus ve Bab işgalinde rol oynadı, Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Spi işgallerine de dahil olarak on binlerce Rojavalı yurttaşın göç etmesine sebep oldu. ENKS yetkilileri, Rojava'nın kazanımlarını yok etmek için Türkiye ile birlikte çalışmaları gerektiğini basında açıkça ilan etti. Aynı zamanda Halkların Demokratik Özyönetim sistemine de karşı çıkıyor, Kürtçe eğitimi reddederek Arapça'ya dönmeyi talep ediyorlar.

2020 yılında QSD Komutanı Mazlum Ebdî, Rojava'da bir Kürt birliği düzenlenmesi çağrısında bulununca, bir ENKS heyeti Ankara'yı ziyaret ederek bu birliği bozmak için Türkiye yetkilileriyle görüştü. 2021'de Kuzey ve Doğu Suriye güçleri Rojava'da bir grup ajanı yakaladı. Yakalanan ajanlardan Şivan Ebdulbaqi yaptığı itirafı, "KDP ve ENKS ile birlikte Rojava'dan Hewlêr'e insanları kaçırdık. Hewlêr'de Rojava halkını tahliye etmek için kurulmuş özel bir ofis var" dedi. Bir diğer ajan

Abdulbari Osman ise, "ENKS'liler MİT'in emriyle Özerk Yönetim'i suçlamak için kendi üslerini yakıyorlar" dedi.

KDP, 2 Ocak 2013'te El Kaide bağlantılı çetelerin Rojava'ya saldırması sırasında Sêmelka Sınır Kapısı'nı Rojavalı Kürtlere kapattı. KDP Başkanlık Divanı Üyesi Eli Ewni, 10 Ağustos 2013'te yaptığı açıklamada, "PYD kendisi için başka bir kapı açsın" dedi. 2021 yılında KDP aynı politikayı sürdürerek Rojava ile Güney Kürdistan arasındaki kapıyı ikinci kez kapattı.

Türkiye ile eşzamanlı olarak Rojava sınırına henek kazan KDP'nin lideri Mesud Barzani, dönemin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun 12 Kasım 2013'teki "Özerklik tek taraflı ilan edilecek bir şey değil" söyleminden sadece 2 gün sonra yaptığı konuşmada, "Rojava'da yaşanan devrim değildir, PYD halka zulüm ediyor. Rojava'da Esad'ın kendisi bulunuyor" dedi. KDP, 11 Şubat 2014'te yaptığı açıklamada, Rojava'da ilan edilen Özerk Yönetimi tanımadıklarını duyurdu.

Tüm bu yaşananlar KDP'nin 76 yıllık tarihinin kısa bir özeti niteliğinde. Ancak bu tarihi bir Kürt partisinin Kürdistan mücadelesi tarihi olmaktan ziyade bir ihanet tarihi olarak görmek abartı olmayacaktır. Qazî Muhammed'in idama giderken söylediği "Kürdistan tüm Kürtlerindir" sözünün aksine KDP, Güney Kürdistan'ı sadece Barzani ailesinin mülk olarak gördüğü ve öyle hareket ettiği tartışılmaz bir gerçek gibi önümüzde duruyor. Bu nedenledir ki, on yıllardır Kürt hareketlerinin gerçekleştirilmesi için ulusal birlik ve Kürt ittifakı her seferinde baltalanıyor. Bu da Kürtlerin Ortadoğu'da büyük kayıplar yaşamamasına neden oluyor." (15 Mayıs 2022-Yeni Yaşam Gazetesi)

Daha çok KDP'nin rengini verdiği ve bir halkın özgürlük umudunu baltalayan ihanet ve işbirlikçiliğe ilişkin olarak Réber Apo ise şunları dile getiriyor:

Réber Apo'nun Güney Kürdistan değerlendirmesi

"Hepiniz çok iyi bilmektesiniz ki Kürdistan'daki ihanet geneldir. Bir alandaki ihanet tüm alanların, parçaların mücadelesine büyük zararlar vermektedir. Nasıl ki Kürdistan'da bir uluslararası sömürgecilik varsa, bir uluslararası ihanet de vardır. Uluslararası yerli işbirlikçiler, ihanetin başını da maalesef tüm uyarılarımıza rağmen, bugün savaştığımız işbirlikçi KDP ve özellikle onun hane-dan önderliği yürütmektedir. Zamanındaki tüm kardeşçe uyarılara kulak asmamak kadar, en haince, halkımızın en azılı düşmanlarını her tarafa çağırarak, en sonda Güney'e çağırarak, her türlü desteği vererek, en temel devrimci yurtsever güçleri burda da boğmak istemiştir. Bu gerçekten belki de yüzyılın en büyük ihanetidir. Böyle gözü kara bir ihanete ender rastlanır. Çok sıradan bir çıkar için bu kadar büyük ihanete oynamak anlaşılır gibi değildir. Görüldüğü üzere bu sadece sizlere zarar veren bir ihanet değil, uluslararası bir ihanet, tüm sömürgeci güçleri esas alan bir ihanettir. 30-40 yıldan beri acımasızca uygulanmaya çalışılıyor. Size burada tüm yönleriyle bunu anlatacak değilim, her şeyi bizden daha iyi bilmektesiniz. Biz de bunu bildiğimiz için yıllardan beri büyük bir sabırla bunları yurtsever saflara katmak, eğer bu olmasa da, en az zarar verecek düzeye getirmek, yok ihanette bir daha bu rollerini oynayamayacak kadar ezerek bir konumda bırakmak yaklaşımı içindeyiz. Yıllardan beri çağrılarımıza olumlu temelde yanıt vermediği gibi anlamamakta ısrar, ihanette

ısrar, çapulculukta ısrar, katliamda ısrar, insan kanına, halkımızın kanına hiç değer vermemekte ısrar, bu son savaşımın asıl nedenidir. Kaldı ki kendileri düşmanı çağırıp her şeyi yerle bir etmek istediler. Bizim ki meşru, kutsal, onurumuz, şerefimizi, özgürlüğümüzü, yaşamımızı savunmaktı. Haklı olduğumuz kadar mutlaka direnmemiz gereken bir durumdu. Direnmeseydik ülkemizde insanlık adına, şeref adına, özgürlük adına hiçbir şey kalmayacaktı. Bilinen bu gerçeklerle büyük bir direnme içinde bulunmaktayız. Yaklaşık 40 günü geçen bu son savaşta TC'nin faşist güçleri kısmen geri çekilmekle birlikte, halen dayandıkları ittifak gereği bir tampon bölge oluşturmada ısrarları var. Ayrıyeten her şeyi KDP'ye teslim ettik diyorlar. Bu çok açıktır yani. Böyle bir düşman eliyle KDP'ye teslim edilen ülke bizim değildir. TC'nindir, sizin olamaz. Dolayısıyla tüm Kürdistan halkının ve hatta, bölge halklarının aleyhine olan, onların düşmanlarıyla böylesine gözü kara işbirlikçilik yapan bu güce son ölümcül darbelerini indirme herkesin başta gelen yurtseverlik, insani, özgür savaşçılık görevidir. Nereden bakılırsa bakılsın, sorunlarınızın çözümünü bu güç aşılıncaya, etkisiz duruma getirilmedikçe, bir milim bile ileriye gidemezsiniz. Çelişkilerin kaynağında biz buna salt işbirlikçilik de demiyoruz, tam bir kontra gücü gibi tüm gelişmelerin önünü kesiyor. Dolayısıyla ilerlemek için özgürlüğe, demokratik gelişmeye imkan verebilmek için bu engelin mutlaka aşılması gerekiyor. Uzun bir süreden beri büyük bir kahramanlıkla yürüttüğümüz savaşa artık bundan sonra daha da genişleterek ve hemen tüm yurtsever güçlerini katarak sonuca doğru götürmek büyük önem taşıyor.

Çoğunuz savaştınız ama hepsini boşa çıkardılar ve sizleri de zor duruma soktular, bölgelik yaptılar, ulusal birliğin önüne engeller diktiler, aşiretçilik yaptılar, demokratik gelişmeyi önlediler, halkımızın birlik ve dayanışmasını asla kabul etmediler. Ulusal Kongre gibi, ulusal demokratik cephe gibi gelişmelere fırsat vermediler. Bölünmüş, parçalanmış düşmanla bağlantı halinde kendi çıkarlarını ısrarla korudular. Dolayısıyla hepimizin mutlaka girip, başarmamız gereken bu savaş ilk defa ulusal birliğin, demokrasinin ve her türlü dost güçlerle, ülkelerle, onurlu, şerefli bir diplomasinin de yolunu açacak bir savaştır. Dolayısıyla en temel alınması gereken, önemli oranda kurtarılmış bölge esprisi içinde bulunan Güney Kürdistan'ın bu konumunu bir halk iktidarıyla taçlandırmaktadır. Burada geliştirilecek halk iktidarı, ulusal-demokratik temelde ve genelde de olduğu gibi tüm bölgede de ilerici güçlere büyük bir gelişme fırsatı verecektir.

Bunun için program ve koordineli bir güçbirliğinin kaçınılmazlığı ortaya çıkıyor. Bu görüşmeleri artık daha da derinleştirip iktidara doğru alternatif hale getirmemiz kaçınılmazdır. İş genel ilkeler düzeyinde bırakmak ve pratikte de buna katılmamak tarihi bir fırsatın kaçırılması olacaktır. Böyle bir fırsatı kaçırmamak için şimdiden ittifakları yeniden elden geçirip, hem bir iktidar programına daha ayrıntılı gitmek, hem de pratikte güçlerimizi hızla iktidara yürüten bir mücadele konumuna getirmek, yine ertelenemez bir görevdir. Bu konuda da biz payımıza düşeni fazlasıyla yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz. Artık sonuna kadar burdaki direnen güçlere dayanabilirsiniz ve yenilmez bir güçtür.

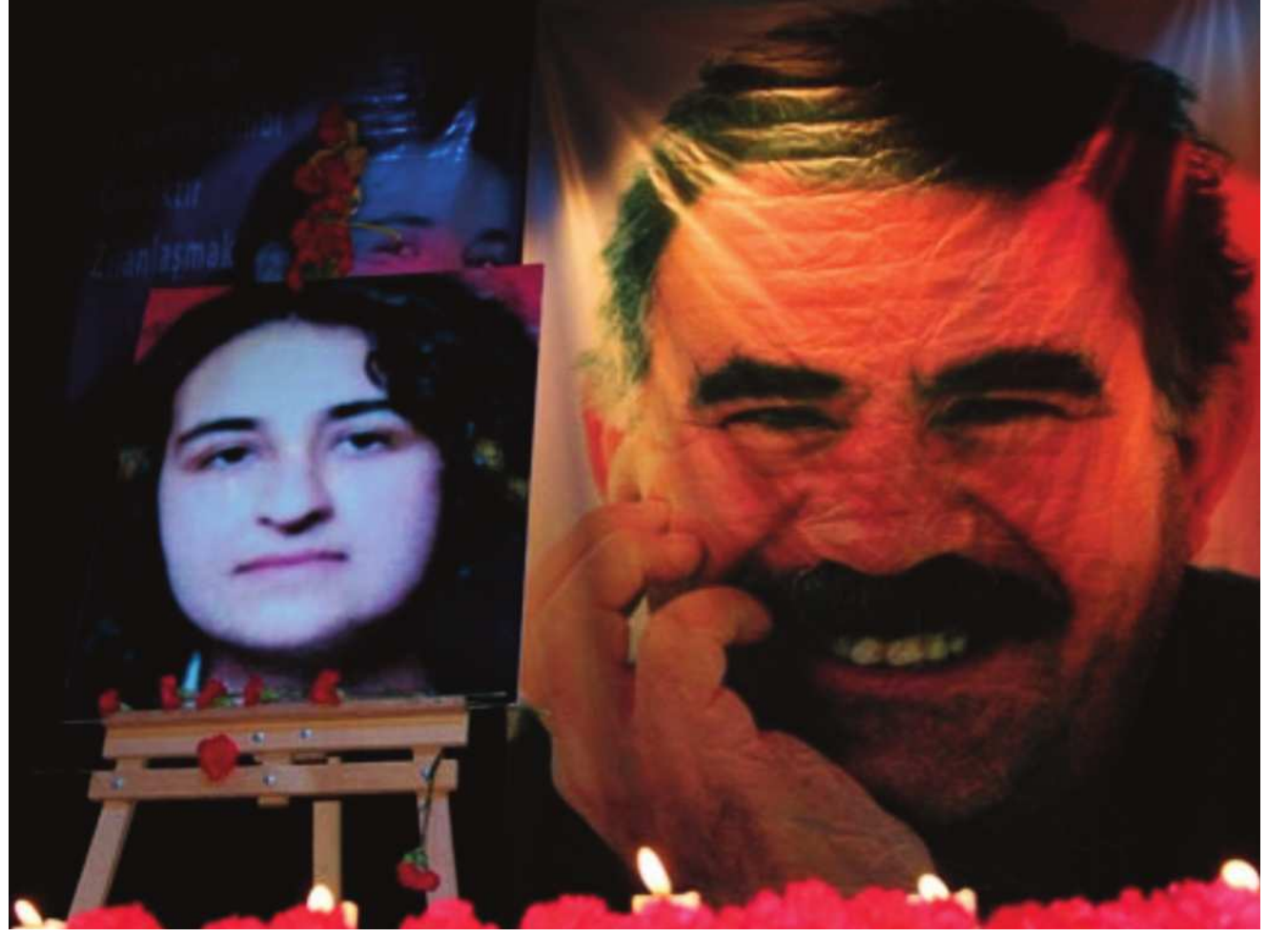
Gelinen aşama kesinlikle yenilmez bir aşamadır. Bir daha bu fırsatın yakalanması yine zordur. Uluslararası gerici-lik tam hakimiyetini kursa sizler de çok iyi bilmektesiniz ki hiçbirimize, hiçbir güce yaşam hakkı tanımayacaktır. Hatta

bölgenin teslim olmak istemeyen bağımsız, özgür kalmak isteyen tüm ülke halklarına olan büyük bir tehdit olacaktır. Dolayısıyla önümüzdeki süreci uzun yılların mücadele pratiğinin de bir sonucu olarak bir neticeye bağlamak en temel görevdir. Bunun zamanı gelmiştir.

Son direniş savaşımımız başarı için epey olgunlaşmayı sağlamıştır. Gerisinin hızla tamamlanarak yürürlüğe girmesi halinde çok önemli bir başarının da beraberinde geleceği açıktır. Yine unutmamamız gerekir ki karşımızda bir ihanet ittifakı da vardır. Dolayısıyla bizim de bir yurtsever ittifakımız şarttır. İhanet ittifakı birbirlerine her türlü yardımı yapıyorlar. Silah yardımının en alasında turalım, her türlü moral, lojistik yardımı olmaktadır. Bu ittifak uluslararası bir ittifaktır aynı zamanda. Dolayısıyla bizim ittifakın da hem bölgesel düzeyde olması hem de her türlü askeri, siyasi ve ekonomik olarak da dayanışmasını göstermesi kaçınılmazdır. Karşı taraf böyle çalışıyor, sizlerin de böyle çalışması ertelenemez. Sizlere bu temelde görevlerinizi doğru anlamanızı ve gereklerini yerine getirmenizin önemini belirtmek istiyorum. Mevcut duruma dayanarak sonuç alabileceğimiz günler yaşıyoruz. Hatta denilebilir ki genel bir devrimci hamle işin sonunu getirebilir. Bu temelde sonuna kadar hazırlıklarınızı yetkinleştirmelisiniz ve acilen bir eylem programıyla herkes üzerine düşeni yapabilmelidir. Unutmayın ki bu dönemin katlanacak bir kısa süreli savaşı, tüm bir süreci kurtaracağı gibi geçmişte de yaptığınız fedakarlıkların kazanca dönüşmesine yol açacaktır. Ama katılmadan, bir seyirci gibi kalmanız geçmişte döktüğünüz kanların, harcadığınız çabaların boşa gitmesi kadar tüm geleceğiniz de kaybedebilirsiniz. Bu temelde inanıyoruz ki hepiniz sonuna kadar sorumluluklarınızın farkındasınız ve acilen bir halk iktidarına gidebilmek için doğru bir anlayış, program ve pratik örgütlülükle, eylemlilikle sonuca gitmeye de hazırsınız. Siz değerli tüm yurtsever, devrimci güçleri bu temelde tarihi görevlerine katılmaya çağırıyorum. Sizlerle geliştirdiğimiz ittifakların böyle pratik bir sonuca gitmesi için acilen görevlerinizin gereklerinin yerine getirilmesinin önemini vurguluyorum. Bunun için uluslararası çerçeve uygundur. İhaneti dünyada hiç kimse tasvip etmiyor. Bölge güçleri, devletleri de artık ihaneti TC dışında desteklemiyorlar. Kimse yüz vermiyor. İçerde de halkın ezici bir kesimi, ihanetin sonunun getirilmesini istiyor. Hatta Irak rejiminin bile bu haliyle bu güce sahip çıkacağını sanmıyoruz. Dolayısıyla uluslararası, bölgesel alanda ve kitleler nezdinde bu kadar itibardan düşen bu gücün hak ettiği sonuca gitmesi için ne yapılması gerekiyorsa yapılmalıdır. Bu güce söyleyebileceğimiz bir an önce ya gelir halk güçlerine teslim olur, bu kendi başına yürüttüğü pis politikaya bir son verir, ya da başlarına gelecek sonuca katlanırlar. Bizim çağrımız bunlara da eğer bu önümüzdeki günlerde bu şans değerlendirilemezlerse her şeyini kaybedecekler. Ama yok devrimci, yurtsever saflara iltihak ederlerse kayıtsız, şartsız onlara da gereken yer gösterilecektir. Aksi halde savaş sonlarını getirinceye kadar yürütülecektir. Bu temelde tüm değerli, yurtsever güçlerimize, yine başta bizim de savaşçılarımıza olmak üzere tüm savaşanlara, sorumluluk duyan tüm çevrelere, çabalarını sonuç alıcı, zaferi yakalayıcı tarzda pekiştirmelerini, sonuna kadar güvenmelerini, ilerlemelerini ve başarımlarını diliyorum"

Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ların katledilmesi ve İbrahim Ahmed'in Réber Apo ile yaptığı söyleşi ile devam edecek

Zilan arkadaşın eylemi öyle sanıldığı gibi “intihar eylemi” değil. Tamamen dönemsel, tarihi, planlı, oldukça örgütlü, çok cesur ve fedakarca, soğukkanlı yapılmış bir eylemdir. Ancak bir gerilla bölüğünün veya taburunun yapabileceği saldırıyı tek başına gerçekleştirme gibi bir anlama sahiptir. Çok ileri boyutlu bir saldırı eylemi olarak değerlendirilmesi gerekiyor. Zilan yoldaşın eylemi; Parti içinde net olmak, lafazanlıkla, demagojiyle yürünmeyeceğini bilmek demektir! Her türlü ideolojik, siyasal, örgütsel esaslarımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlara fırsat vermeyen müthiş bir direniş kişiliği ile yaşamaktır!

Rêber Apo'nun 5 Temmuz 1996 çözümlemesinden derlenmiştir

ZİLAN, BÜYÜK BİR DAVA SAHİBİNİN MANİFESTOSUDUR

Büyük bir dava sahibinin manifestosu niteliğindeki sözlerine bir şeyler eklemek haddimiz olmazsa gerek. Ama bir mektup da olsa, birkaç karşılık vermek, benim açımdan da manevi bir sorumluluk, hatta bundan da öteye, ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri anlamda da bu mektubun bana, dolayısıyla bütün partiye ve halka yüklediğin önemli sorumluluklar bulunuyor.

Bu eylem öyle sanıldığı gibi “bir intihar eylemi” değil. Tamamen dönemsel, tarihi, planlı, oldukça örgütlü, çok cesur ve fedakarca, soğukkanlı yapılmış bir eylemdir. Ancak bir gerilla bölüğünün veya taburunun yapabileceği saldırıyı tek başına gerçekleştirme gibi bir anlama sahiptir.

Unutmayalım ki yüzleri aşan gerilla birliklerinin, en elverişli koşullarda bile kendilerini bu biçimde örgütleyip düşmanın üzerine yürümediği, sağlıklı bir saldırı eylemini bu düzeyde planlı bir eylemi pek gerçekleştiremediği göz önüne getirildiğinde, PKK'nin silahlı savaşım çizgisinde de bu eylemin yeri son derece belirgindir. Belki de en gelişkin ve PKK'nin hak ettiği bir eylem biçimi olarak da değerlendirilebilir.

“İntihar eylemi” denilecek bir olay varsa, o da bu eylem değil, diğer eylemlerimizdir. İntihar kişilikleri denilen kişilikler, eğer kimde var denilecekse, daha çok yine sizlerin yaşadığınız kişiliklerinizdedir. Böyle özgür iradeli, planlı ve son derece eşitsiz koşullarda kendini gerçekleştirmek, olsa olsa PKK'nin askeri çizgisine de bir çıkış yaptırmakla izah edilebilir.

“Ölecekseniz doğru ölün, saldıracaksanız doğru saldırın” diyor. Kürdistan'da gerillanın yapamadığını “böyle yapın” diyor. “PKK'nin ideolojik, politik öncülüğünden haberim yoktu, benim sadece eylem anlayışım vardı, intihar anlayışım vardı” demiyor. PKK'nin eylem anlayışına büyük bir doğruluk kazandırıyor.

“İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda tam güçlendiğimi belirtebilirim” dedikten sonra, doğru bir karar gücüne ulaştıktan sonra, PKK gerçekliğinin kısa bir değerlendirmesini yapıyor. İradesi var ve PKK'yi ne kadar güçlü kavradığını oraya koyuyor. Bu çok önemli. PKK'yi kavramadan,

PKK adına eylem yapma hakkını kendine görmüyor. PKK adına yapılacak bir eylemin, PKK'nin özünün kavranılmasından geçtiğinin oldukça farkında.

“Gerillaya katılıyorsunuz, azmin, kararlılığın, moralin, iddian, netleşmen ne kadar?” Yine “Partiyi ne kadar kavramışsın?” diyor. Müthiş bir parti tanımı var; bir manifesto niteliğinde! Partiyi bu biçimde tanımiyorsan PKK'nin silahını, bombasını niye beline sarıyorsun? Bu halkın tarihi gerçekliğinden habersizsen, savaş saflarında ne geziyorsun?” diyor. Çok doğru ve mükemmel bir tarih anlayışına sahip. “Tarihi bir temele dayanmayan bir dava insanı köksüzdür” diyor. Bu büyük yoldaş, kesinlikle tarihi temelini görmüş, tarihe kök salmak gerektiğine de sonuna kadar inanmış ve onun farkındadır.

Diğer dünya devrimleriyle Kürdistan Devrimi'ni çok iyi kıyaslamış. “Dünyada devrimleri böyle olur, Kürdistan'da da böyledir” demiyor. Denilebilir ki, Kürdistan Devrimi'ni çok somut, özgünlüğü içinde bir devrim olduğunu çok açık, parlak bir biçimde ortaya koymuş. Kendi eylemini buna dayandırıyor. Köksüzlüğünü biliyor, ona rağmen büyük yüreğini, büyük adanmışlığını vermekten çekinmiyor.

Tabii bu arada Önderlik gerçeğini hemen hemen bütün paragraflarında işlemiş. Beni tanımaz bu yoldaş ve yeni bir yıllık bir arkadaş. Fakat mükemmel incelemiş. Yirmiotuz yıldır bizimle olanlar var, yine her gün bu kadar Önderlik gerçeğini tartışıyoruz, ama ben bu yoldaşla uzaktan da olsa hiç konuşmadım, buna rağmen en iyi anlayabilen, anlamakla yetinmeyen, yorumlayabilen, özümseyebilen bu arkadaşımızı PKK'nin hakiki militanı olarak değerlendirmek gerektiği kanısındayım.

Her gün özeleştiri verip de “köylülüğüm, küçük-burjuvalığım, özel savaştan etkilenmişliğim” deyip de bildiğini okuyan anlayışa, “bırakın bunları, bunların doğru olmadığı ortaya çıkmıştır” diyor. Bu çok çarpıcı! Çünkü PKK içinde en çok kendini kandırmanın biçimi böyledir. Bundan çıkış için net kişilik özelliğini ortaya koyuyor. Bu da PKK'nin içinde çok önemli bir çıkış oluyor. Eylemin kendisi düşmana yönelik ne kadar

büyük bir çıkışsa, askeri taktiklerimizin, gerilla taktikimizin ne olması gerektiğine ilişkin, örgütsel yaşamın nasıl temsil edilmesi gerektiği konusunda büyük bir çıkıştır. Bu bence daha önemli.

Zilan yoldaşın eylemi bir çağrı ve Parti içinde net olmaktır

Zilan yoldaşın eylemi; Parti içinde net olmak, lafazanlıkla, demagojiyle yürünmeyeceğini bilmek demektir. Her türlü ideolojik, siyasal, örgütsel esaslarımızla bağdaşmayan tutum ve davranışlara fırsat vermeyen müthiş bir direniş kişiliği ile yaşamaktır!

“Topyekün üzerimize gelen düşmana karşı topyekün direnmeliyiz. Kahramanlık, emek, kararlılık ve inanç yaratılmıştır. Direniş PKK'nin temel karakteridir” derken, burada hakiki militanlık özelliklerine kesin sahip çıkıyor. Eylemini düşmanın 1996 yılında gerçekleştirdiği suikast eylemine bir cevap olarak düşünüyor. PKK militanlığında gelişmesi gereken eylemlilik tarzının nasıl olması gerektiğini kanıtlamak için de böyle bir eylemi gerçekleştiriyor.

Düşmanın dayattığı taktiğe karşı, biz de Kürt halkını bomba haline getireceğiz, her insanımızı bir bomba haline getireceğiz diyorduk. Bunu bir mesaj olarak değerlendiriyor ve nasıl uygulanması gerektiğini düşünüyor.

Dediğim gibi, bu bir intihar değil, bu ciddi bir saldırı eylemidir! Örnek bir eylemdir! Bu bir komut, bu bir emir, bu bir sembol ve bu bir tarzıdır. Bunun uygulaması görevi bize düşecek. O da eylemlerimizin daha kaliteli sonuç alıcı, planlı olması anlamına geliyor. Tabii bu “ben kendime sardım büyük patlayıcıyı, siz de sarın” anlamına da gelmiyor.

Bu anlamda Zilan bir çağrıdır! Bu çağrı nasıl anlaşılmalı? Sen birliğini büyük bir bomba gücü haline getireceksin! Sen bir mangayı, bir taburu, en büyük güçlerini yalnız askeri olarak değil, örgüt ölçülerile büyük bir bomba haline getireceksin! Kesin çizgi gereğine göre bir örgütsel bomba olacaksın! Nedir bu? Lafazanlık yaparak partinin örgütsel işleyişini bozmayacaksın! Partinin ideolojik-siyasi gerçeği var, onunla oynamayacaksın! Onunla yaşayacaksın!

Bunların hepsi bir eylem, bir bomba paketi! Öyle sandığınız gibi ucuz bir paket değil veya sadece insanın bedenine sardığı bir bomba paketi değil. Böyle değerlendirecek, hakaret etmiş oluruz ve bunu çok küçük olarak değerlendirmiş oluruz. Son anına kadar en ufak bir ikirciklik ve korkaklık göstermeden söylüyor. Yiğidin hakkını vermek gerekiyor.

Demek ki, örgütsel bomba paketi olacaksınız! Moral, üslup, hitap paketi olacaksınız! Çok zorlandın veya çok büyük vurmak istiyorsan, alırsın bir mangayı, müthiş örgütlersin, donatırsın, kendi başına mı saldırmış, sen bir mangayla veya bir takımla saldırırsın. Çok planlı yaparsın. Günlerce Dersim'de kalıyor, çevreyi gözetliyor, adım adım düşmanı izliyor ki, bunların hepsi belgelendi. Düşünün, o meydan törenlerinde kuş uçurtulmaz. İçine kadar sızabiliyor. Bundan daha planlı bir gerilla eylemi olur mu? Öyle bir telaşla, yarım yamalak bir atılış yapmıyor. Kendi eylem tarzınıza bakın, çoğu Allahlık eylem tarzları! Ne bir keşfi var, ne bir planı var, ne bir hazırlığı var, daha adım atmadan, “fark edildik, çatışmaya dönüştü” diyorsunuz.

Düşünün, sizin o kadar deneyiminiz var, bu daha bir yıllık bir savaşçı arkadaşımız. O kadar gücünüz var ve dağlardasınız, zamanınız çok, ama yine de böyle büyük, sonuç alıcı bir eylemi gerçekleştiremiyorsunuz. Bu yoldaşın eyleminde ise çok büyük bir gerçekleştirmeye düzeyi var. Bir kişinin bunu gerçekleştirmesi müthiş. Bir de alanı düşünün, en çok denetlenen, etrafı en çok korunan, tekniğin de fazla olduğu bir yer. Buna rağmen, Türkiye'yi sarsan bir eylem gerçekleştiriyor.

Şimdi biz bu yoldaş mı esas alacağız; sizin derme-çatma, çoğunlukla kaybettiren, sözüm ona kendini yaşatmak için büyük değerleri çarçur eden eylem anlayışınızı mı veya intihar vari eylem anlayışınızı mı esas alacağız?

Son haddine kadar eylem derken, bunun salt bir kişinin işi değil de, partinin zaferi kesinleştiren bir eylem stili olarak değerlendirilmesi gerektiğini söylüyorum. PKK militanlığının, savaşçılığının, eylem anlayışının nasıl olması gerektiğini emrediyor Zilan. “Topyekün saldırıya karşı bunu boşa çıkartacak, zaferi

kesinleşirecek tarz nasıl olmalı?" diyor.

Bütün parti, bütün halkı ve hatta beni bile hedefleyen sabotaja karşı, nasıl cevap verilmesi gerektiğini çok iyi kavramış, planlamış ve uygulamıştır. Belki de bu son 1996 yılının en büyük, sadece bu yılın değil, belki de PKK tarihinin ve hatta Ulusal Kurtuluş Savaşımızın en büyük, en kutsal, en sonuç alıcı eylemidir. Hakkını teslim etmek gerekiyor. Demek ki, sadece tarihi kutsallık derecesinde değil, dönemsel olarak da tam zafer eylemi oluyor! Eğer bütün birliklerimiz, bütün militanlarımız aynı fedakarlığı, cesareti, planlılığı, soğukkanlılığı, tutumu alırlarsa, gücü bu bağlamda eğitip, örgütlendirip mevzilendirirlerse, her eylem bu kadar büyük bir azim, irade, moralle yaklaşılırsa, bu tarz, bu dönemde zaferdir. Sıradan bir savaşçı bunu yaparsa, bu kadar anlı-şanlı komutanlarımız bu yoldaşımızın tek başına yaptığını, onlar bir taburla yapmayı planlarsa, bir taburu düşman üzerine yürütürlerse, bu büyük bir zafer demek olur.

Kimse "bu bir kişinin eylemidir, kendi başına onu bağlar" diyemez. Bunu demek hakarettir. Bu taktik PKK'nin gerçek döneme vermesi gereken biricik doğru eylem anlayışıdır. "Amerika bile bu eylem karşısında şoke oldu" diyorlar Bu, eylemin büyüklüğünü gösterir. Saflarımızda da tam anlamını yansıtamadık. İşletsek, örgütlessek, özümsetsek; bunun günlük olarak nasıl sonuç alacağı ortadadır ki, bu tarihi olarak halkın dirilişi demektir.!

Zilan kişiliği; bencillğe, bireyciliğe karşı en öldürücü cevaptır

"Keşke canımdan başka vereceğim şeyler olsaydı" diyor. Tabii, biz her zaman sıkça şunu söyledik; canını vermek yetmiyor, daha başka şeylerini vereceksin, bunlar da yeteneklerindir. Canını ucuza vermek olmaz! Kaldı ki bu eylemde ucuz bir can vermek yok, müthiş bir yetenek birikimi var. Ama buna rağmen "keşke daha başka verecek şeylerim olsaydı" diyor. Keyfi yaşama, bir sigaraya tenezül etmekten tutalım rahatça yaşam istemleri olanlara, bencillğe ve bireyciliğe karşı en öldürücü cevaptır bu kişilik. Ama bütün bunları söylerken temsil ettiğimiz yaşamın tanımını yapıyor. "Müthiş bir sevgi, cesaret, inanç, onur veriyorsunuz. Sizin bizlere olan sevginizi düşünüyör, manevi güç alıyoruz" diyor.

Yine "Şehide en bağlı olan sizsiniz" diyor. Bu cümlesi şu açıdan çok önemlidir; şehide en bağlı olanın Önderlik olmadığını düşünse, bu eylemi asla yapmaz. Çünkü bir soysuz, böylesi yüce eylemi takdir etmeyebilir. En büyük eylemciler, esasta güvendikleri değerler için eylem yaparlar veya o değerlerin sembolize edildiği, birleştiği, yoğunlaştığı, kişilikleri esas alırlar. Çünkü sorumludurlar. Demek istediğim, canlarını böyle boşuna ateşe atmazlar. Onu müthiş bağlayan, onu temsil eden, sonsuz güven veren bir değer, bir sembol, bir önderlik olmasa, hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez.

Ölen, ölmesi gereken, kül edilmesi gereken bırakılmıştır; yüceltilmesi gereken, gerçekten müthiş, şahane bir biçimde ortaya çıkarılmıştır. Zaten tam da bu temelde "Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Bêrivan, Ronahi yoldaşların direniş geleneklerini bu halkayla sürdürmek istiyorum" diyor. Bunların da tamamen nasıl bir yaşam için yüceltiklerini, neyi yerle bir ettiklerini göz önüne getirirsek, bu halkanın nasıl müthiş, muazzam bir yaşam halkası olduğunu iliklerimize kadar hissederiz. "Halkımızın özgürlük isteminin ifadesi olmak

istiyorum" derken, bunu ifade ediyor.

"Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı bombayı kendimde patlatarak, hıncımı ve öfkemi Kürdistan kadının dirilişinde sembolize etmek istiyorum" diyor. Burada emperyalizmin ve Türkiye'deki en berbat temsili olan kapitalizme karşı biriktirdiği kin ve öfke var. Aslında düzenin kişiliğinde yarattığı tahribatı görüyor ve buna karşı çok müthiş bir kin, öfke de biriktirmiş; ama aynı zamanda güzel kadının nasıl gerçekleştireceğini de çok açık ortaya koyuyor, bunun sembol ifadesi oluyor. Bu çok önemli. Bizim de kadın çalışmalarına ilişkin en iyi yaklaşımı temsil ediyor.

Belki de bir erkek böyle bir eylemi yapamazdı. Başka biçimlerde, zindanlarda yapabiliirdi, ama bu biçimiyle yapamazdı. Bu biçimin kadınla ilgili özgün bir yanı vardır. Çok daha hınc ve öfke gerekiyor, çok daha özgür yaşama gerekiyor ve bir de çok daha çekici, başarılmaya yatkın bir yaşam özgünlüğünün yakalanmasını gerektiriyor. Aslında bu noktada bir sembol olarak yerini almak istiyor.

Yaşamdan vazgeçme yok. "Yaşam iddiam çok büyük" diyor. Öyle canından vazgeçmiş değil. Çoğunuzun anlayışında yaşamdan vazgeçme var. Morali düşmüş olanlar kesinlikle bu kişilikle çelişirler. Sizlerin de bazı intihar vari anlayışlarınız var. Saflarımızda böyle birçok erkek ve kadın mevcut. Bu kesinlikle onlarla çelişir ve asla onlar gibi değildir. "Yaşam iddiam çok büyük, anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum" diyor. Zaten bir cümle sonra şöyle değerlendiriyor; "yaşamı çok sevdiğim için". Ben bunu kendi gerçeğimde daha iyi anlayabildiğimi sanıyorum; yaşamı çok sevenler çok büyük eylem yaparlar. Yaşamdan vazgeçenler, asla eylemci, örgütçü olamazlar.

Siz, yaşam bittiğinde, umutlarınız yıkıldığında, örgütü yerle bir ettiğinizde, örgütün bütün ideolojik-politik esaslarıyla oynadığınızda intihar vari eyleme gidiyorsunuz. İşte bu buna da bir darbedir.!

Hemen ardından ilave ediyor; "Önderliğimizle mücadelemez çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisindeki hak ettiği yeri bulacaktır". Burada şöyle bir inanç var; yakında zafere ulaşmak! Bu eylem anlayışının bir sonucudur. Bu eylem anlayışına sahip olan ve bu eylem anlayışının yoldaşı olan birisi, zaferin yakın olduğuna inanmak zorunda ve halkının da insanlık içinde şerefli bir yer edineceğinin, kesin farkındadır. İnanç bul! Yani zafere inanç var burada. Ama çoğunuzda zafere inanç yitirilmiş, halkımızın insanlık içinde nasıl şerefli bir yer tutması gerektiği aklınızda bile değil.

En son tekrar "yaşam iddiam çok büyük" diyor. Bunu ikinci sefer tekrarlıyor, dikkat çekici yön burası. "Anlamlı bir yaşam ve anlamlı yaşama büyük bir eylemle sahibi olmalıyım" diyor. Anlamlı bir yaşamın büyük bir eylemlilikle bağlantısı var.

Peki, eylem nedir? Eylemin anlamı nedir? Örgüt içinde örgütü doğru yaşamak, ideolojik-politik yetkinleşme, üslup, tarz, tempo sahibi olmaktır. Askeri olarak da dönemin taktiğine tam oturmadır. Büyük eylem budur. Sizin sandığınız gibi, hedefi belli olmayan, partinin maddi imkanlarını havaya savuran ve beş-on şahadetle birlikte düşmanı vurup vurmadığı dahi belli olmayan gerillacılığınız büyük eylem değildir. Büyük eylem, bu yoldaşımızda tamamen anlamını bulmuştur. Büyük yaşamın karşılığı büyük bir eylemdir. "Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum" demesi kesinlikle bundandır.

Bizde bazı utanmaz adamlar var ki, yoldaşlarına karşı sevgisiz, saygısızdır.

Bırakalım tüm insanlara, birlikte çalışmayı yoldaşlarına bile sevgisi, saygısı, hürmeti yok, hatta doğru çalışması yok. Yaşamdan bıkmış veya nasıl bir yaşam derdi var, hiç belli değil. Kendini mi yaşamak istiyor, düşmanı mı? İçindeki putları mı yaşamak istiyor ve çoğunuzun söylediği keyfi, bireyciliklerle dolu bu tip yaşam ve insanlar, böylesine büyük eylem gerçekleştiren bir kişilik karşısında affedilemezler. Herkesin aklını başına toplaması gerekir.

Eğer bizim böylesine kutsal bazı değerlere bağlılığımız olacaksa, mutlaka çıkarmamız gereken sonuçlar vardır. Biri, saç tellerinden ayak topuğuna kadar bir şeyi kalmayacak şekilde kendini kutsal özgürlük ateşinde eritecek; sen utanmadan, sıkılmadan partinin birçok değerleriyle istediğin gibi oynayacaksın; eylem anlayışın sakat, örgüt anlayışın sakat, taktik anlayışın sakat; çalışma tarzınla yaşama saygısızsın, küskün, moralsiz, iradesiz bütünüyle yaşama hakaret edeceksin ve ondan sonra bu partide bulunacaksın. Bunlara söylüyorum; bizden uzak durun! Bunlar aslında insanlık için en kötü olan intiharı tercih ediyorlar ve bize de intiharı dayatıyorlar. Bunlar düşmanın intihar eylemidir.

Düşman ideolojisinin, düşman tarzının düşürdüğü ve çoğunuzun da yaşadığı eylem anlayışı intihardır. Ama bu yoldaşın büyüklüğü, buna darbe vurması, büyük ustalık, büyük yiğitlik göstermesidir. Bravo diyorum. Az-çok parti gerçekliği içinde neyin ne olduğunu yorumlayabilirim. Bu kadar değerler birikimini parti içinde böyle savaştırmak, olağanüstü bir eylemliliktir. Hele sevgiyle bağlantısını böyle kurabilmesi, çok açık.

Kendi adıma anladığıma inanıyorum, yorumlamaya çalışıyorum. Bana yazılan mektup, benim için gerektiğinde cevabını binlerce sayfada da karşılık bulabilir. Ama bu yetmez. Bu yoldaş, bütün PKK'lilere söz veriyor, tüm şehitler adına, tüm savaş ve cephe güçlerine, tüm zindan yoldaşlarına, insanlığa bağlılığını ifade ediyor. Hepsine layık olmaya dair söz veriyor. Bunların karşılığında sizlerin de bazı sözlerinizin olması gerekir. Bana güveniyor, zaten onu çok çarpıcı da ortaya koyuyor. Ben gücüm oranında savaşacağım, gereklerini yerine getireceğim, fakat siz, kendi adınıza bir şeyler yapabilecek misiniz? İkiyüzlülüğe düşmeden.

Zilan bir manifestodur

O kendi gerçekliğini böyle kanıtlamışsa, siz nasıl kanıtlayacaksınız? Belki ben biraz gereklerini yerine getiririm; zaten benden fazla bir şey de istemiyor. İsteseydi, sanırım hitap ederdi bana. Çünkü "sen her şeyi yaptın, senin yaptığına bizim canımızla bile karşılık vermemiz mümkün değil, daha fazla yapmayı isterdik" diyor Bu benim için anlaşılırdır. Fakat yine de çok şey yapabilirim, yapıyorum da. O benim görevim, onu burada fazla dile getirmeme gerek yok, amansız yaparım. Bellediği bütün hususlarda, bir kez daha derinlik, bir kez daha anlayış gücü, örgüt gücü, eylem gücü, bir kez daha kadını geliştirme gücü, özgürleştirme gücü, sevmeye gücü, sevdirmeye gücünü geliştiririm. Bu, bende sınırsızdır. Bunu çok yenilmez tehlikelerle yaparım veya müthiş bir yetenekle gerçekleştirebilirim. Peki siz nasıl yapacaksınız?

Dolayısıyla sizin adınıza üzülüyorum veya endişeliyim. Sadece düşmanı kahretmiyor, Türkiye'nin o faşist ortamını şoke etmiyor, sanırım sizi de biraz şoke ediyor... Şoke olmayanlarınız varsa, çok büyük bir duyarsızlık içindesiniz de ondan. Böylesine büyük bir kahramanlık karşısında sarsılmayan,

iliklerine kadar titremeyen, anlam veremeyen ve bütün yönleriyle kavrayamayanın, PKK'iliğinden ve hatta insanlığından kuşku duyuyorum.

Ben "dirilişin sahibi olmak istiyorum" diyor. Siz halen ayaktaşınız. İmkanlarınız daha fazla, dirilişi gerçekleştirin. Hakiki eylemcilik budur. Büyük yaşamın sahibi olmak budur. Bu size gerekli. Bunun gereklerine sahip olmazsanız, biz sizi yaşatamayız, ben yaşatamam. Nereye giderseniz, nasıl yaşarsanız yaşayın, ama bana kendinizi dayatamazsınız.

Manifestodur benim için, gereklerini yerine getireceğim. Anlayın ve sizler de büyük değerlere bağlı biri olarak yaşayın ve eylemin sahibi olarak kendinizi kanıtlayın ki, biz kimlerle yürüdüğümüzü bilelim. Zaten öyle fazla yüksek seviyede savaşan değerler yoktur. İşte en büyük, yüksek değerler bunlardır. Bunları örtbas ederseniz, tanınmaz hale getirirseniz, düşmandan önce sizi halletmemiz gerekiyor o zaman.

Özgür kadın kendini Zilanca yaratmalıdır

Tekrar vurgulayayım; "bir halkın yakın süreçte zafere ulaşması gerektiğini" vurguluyor. PKK'nin artık ona aktığını, çalışma tarzımızın, Önderlik çalışmasının onu yakınlaştırdığını söylüyor. Bunlar boşuna söylenen sözler değil. Bunlar bir emirdir, bunlar günlük olarak gerekleri yerine getirilmesi gereken, benden tutalım hepinize görev yükleyen emirlerdir. Biz bunlarla oynamamalıyız. Değerlere her zaman sadakatle bağlanmak, biricik namus, onur sözümüz olmalı. Eğer sadece bu temelde, sözümüze bağlı olursak, bu halk, dünyanın bir araya gelip de yapacağı yardımla kazanamayacağı savaş kazanabilir.

Sizi neden ciddiye alacağız? Yine sizin yaşam anlayışınız, sizin sevgi, saygı, hürmet ölçüleriniz düşmana güç veriyor. Neden ben ciddiye alayım ki? "Geleneksel, biraz köylüce, biraz küçük-burjuvaca da olsak olur" diyemezsiniz. Hayır! Bizim örgütümüzde böyle olmaz! Git kendine göre örgüt kur, öyle yaşa. Biz özgür olmaya karar vermiş ve bu kararı müthiş eylemimizle kanıtlamış militanlar topluluğuyuz. Böyle olmaya baş koymuşsanız, bütün yüreğinizi, coşkunuzu, azminizi, bilincinizi ortaya koymuşsanız, yeriniz vardır. Yoksa ben sizi neden kabul edeyim? Bana ısrarla kendinizi dayatırsanız, o zaman size karşı cepheden, intihar vari üzerimize geliyorsunuz derim ve savunmaya geçerim.

Değerlerimizi tüm bu anlayış ve tutumlara karşı savunacağız. Çirkin, örgütsüz, moralsiz, heyecansız, azimsiz, muğlak, bunalımlı, plansız, bireyci, keyfi, çoktan kendinden vazgeçmiş, düşmanı gözüne kestiremeyen, tarihini doğru anlayamayan, zafere inanmayan, yüreği olmayan, zafer coşkusuyla tutuşmayan kim varsa, kim bize doğru yaklaşmıyorsa, ona dur diyeceğiz, sen düşmanın dolaylı bir ajanısın, üzerimize varma diyeceğiz. Yok ısrar ederse, defol git deriz, geldiği yere gider. Bu emrin gereklerini yerine getirmek zorundayım. Uygulama gücünüz yoksa, sempatan gibi uzakta durun. Çünkü yiğitler var, onların önünü açalım. Yoksa bu yiğide yazık olacak, hakkını kim verecek? Bu yaklaşımlarınızla hakkını yerseniz, beni de suç ortağı etmeye çalışacaksınız ki, buna hiçbir kuvvet beni mecbur edemez. Benden her şeyi isteyebilirsiniz, ama yiğitlerin hakkına toz kondurtamazsınız. Ben bunu size defalarca söylüyorum; size her türlü hizmeti edeyim ama, bu yüce değerlerin anılarına bağlı olmanın gereklerini aşın-

dırmayın, kem-küm etmeyin. Şahadetlerimizin anılarının gereklerini zedeleyebilecek tutum ve davranışlara girmeyin, sizden fazla bir şey istemiyoruz.

Tarihte kıblegahlar vardır, kutsal mabetler vardır, onların içinde kutsal tanrı veya tanrıçalar vardır ve onların ardılları, onların mensupları uygun günlerde giderler, o mabetlere kapırırlar, secde ederler, affet bizi diye yalvarır, yakarırlar. Bu yoldaşlar öyle yoldaşlardır. Bir mabede gider gibi huzurlarında eğileceksiniz, secdeye kapılacaksınız. Artık böyle bir dininizin, imanınızın olması gerekiyor. Kesinlikle bunu hem hak etmiş büyüklüklerdir, hem de çok ihtiyacımız olan kutsallık derecesindeki mabetsel değerlerimizdir. Neden bunun büyüklüğüne inanmayalım ve iman etmeyelim, yine neden gerekleri için secdeye kapanmayalım, emir komutasında yürümeyelim.

Tarihe nereden bakarsak bakalım, bu eylem biçimlerinin tanrısalılığı çok açıktır ve ardılları da bunu yücelterek sınırlarsa, gerekli olan bu büyüklük elde edilir. Ruh büyüklüğü, iman büyüklüğü, inanç büyüklüğü, cesaret büyüklüğü... Ne kadar kusurunuz, hatanız varsa onlardan arınma, ne kadar zayıflıklarınız varsa onların giderilmesi, ne kadar cesarete ihtiyacınız varsa elde edilmesi, ne kadar plan, tarz, düşünceye ihtiyacınız varsa onların elde edilmesi... Hepsı bunların huzurunda inzivaya, düşünceye ve hazır olmaya geçmekle elde edilir.

Ben bile kendimi bu değerlerin bir propagandacısı olarak değerlendiriyorum ve bu doğrudur. Her ne kadar buna yol açmışsam da, şu anda onların bir propagandacısı olmak, asker olmanın da doğal bir gereğidir ve bundan zevk alıyorum. Eğer bunlar zafere ulaşmış ve insanlığın bu kadar yüceltilmiş örnekleriyle büyük benzerlik arz ediyorsa ve hatta tümünün üstünde bir değeri ifade ediyorsa, o halde biz bu eylemle büyük güç kazandık, halkımız ve insanlık büyük güç kazandı. Partimizdeki muğlaklık, netsizlik, azim irade yoksunluğu yerle bir oldu. Tam tersine, partimiz içinde çok güçlü olan, Önderlik gerçeğinde özellikle sınırsız, tükenmez bir kaynak biçiminde akan, net, inanç, azim, hürmet, sevgi-saygı, coşku yine büyük izah gücü, büyük bir güç aldı.

Ordumuz ARGK'nin taktiklerini bir türlü tutturamadığı, keskinlik, plan, soğukkanlılık, gizlilik, üslenme, saldırı, savunma bütün noktalarda yaşadığı zaafı yerle bir eden, bunun yanında mutlak başarıyı kesinleştiren tarzı yalamada yine büyük güç kazandı. Halkımızın da artık bundan sonra yüzyıllarca sığınacağı, iman edeceği, inanç göstereceği, kendisi için gerekli olan tüm büyüme nedenlerini, ulusal ve toplumsal olarak ne gerekliyorsa onu alabileceği, büyük bir güç olarak varlık kazandı. İnsanlık da PKK üzerinde, Kürt halkının zaferi gerçekleştiğinde kendisi için ne kadar soylu bir özgürlük devrimini yaptığını görmekle, bu kişilikte, bu eylemde büyük güç kazanmıştır. Bu temelde bu büyük kahraman yoldaşı anıyoruz.

Anıyoruz, emir ve komutası altında eyleminin dayandığı tüm ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri gerekleri neyse, onu yerine getireceğimize dair hem çok büyük bir güç kazanmış olarak, hem de olumsuzlukları hiçbir gerekçeyle, bahane yapmaksızın, dolayısıyla başarısı yüksek olan bir söz veriyoruz.

ERDOĞAN'IN ÖZEL GLADYO SİSTEMİNİN SONUNA DOĞRU

Erdoğan'ın özel ordusu sadece SADAT, Osmanlı Ocakları, Özel Harekât Ocakları vb değildir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşan ordunun kendisi bir gladyo örgütlenmesidir. Zorunlu askerlik kanunuyla askere alınanlardan oluşan ordunun yerine yüz elli bin kişilik özel bir ordu Erdoğan döneminde kuruldu. PKK'ye karşı yürütülen savaş, Rojava'ya, Başûr'a yönelik işgal saldırıları, Suriye'nin işgali bu özel ordu eliyle gerçekleştirilmektedir ki, bu ordu TC'nin bilinen eski ordusu değildir. Bu ordu eski ordunun aksine zorunlu askerlik yasası gereği halkın çocuklarından oluşmamaktadır. Bu ordu, faşist, İslamcı-milliyetçi, hiçbir değer tanımayan, parayla askerlik yapan, gözü dönmüş tiplerden oluşan ideolojik bir ordudur. Bu açıdan SADAT gibi örgütlenmeleri kat be kat aşan ve devlet resmiyetini de kullanan yüz elli bin askerden oluşan profesyonel bir gladyo örgütlenmesidir.

Xebat Andok

Reel sosyalizmin yıkılmasından sonra kapitalist modernite sistemi ciddi bir boşluğa düştü. Zira bu sistem ancak karşıtı ile var olabiliyor ve 'meşruiyet'ini sürdürebiliyordu. Bu nedenle reel sosyalist sistemin çöküşü kapitalist modernite için de varlık sorunu yaratıyordu. Bu açıdan kapitalist modernite güçleri açısından en acil olanı, reel sosyalist sistemin yerini alacak yeni bir karşıt bulmalarıydı. İşte, söz konusu karşıtı Ortadoğu coğrafyası; onun tarihsel, toplumsal ve manevi yönü önde olan kültürel dokusunu hedef almakta buldular. Bu kapsamda da gündemde olan 3. Dünya Savaşı'nı ilk ikisinden süre, yöntem ve hedef bakımından biraz daha farklı bir şekilde Ortadoğu'ya yönelik gerçekleştirdiler. Amaç, Ortadoğu'nun manevi kültür ağırlıklı toplumsal gerçekliğinin kapitalist modernite yaşamına açılması; bu coğrafyada kapitalist moderniteye entegre olmayan veya ona karşıt olan her türden örgütlenmenin dağıtılması, enerji bakımından zengin coğrafyanın sömürülmesi ve tüm bu amaçları içine alacak şekilde Ortadoğu'nun her açıdan dizayn edilmesi idi. Hedef de kapitalist modern yaşama entegre olmayan, toplumsal yönü önde olan Ortadoğu manevi kültürü ve sisteme karşıtık yapan devlet, örgüt ve ideolojilerdi. Ortadoğu merkezli mevcut 3. Dünya Savaşı bu kapsamda gelişen bir savaştı.

3. Dünya Savaşı, uluslararası komployla devam ettirildi

İlk aşaması bir dönem kapitalist modernite güçlerinin ortağı konumundaki Saddam rejimine karşı gerçekleştirilen 1.Körfez Savaşı oldu. 3. Dünya Savaşı'nın önemli bir diğer aşaması da Önder Apo ve PKK'nin tasfiyesini hedefleyen 9 Ekim 1998 Uluslararası Komplosu oldu. Sistemin eritemediği, içine çekemediği ve kapitalist modernite güçlerinin Kürdistan ve Ortadoğu planlamalarının önünde giderek daha ciddi bir engel haline gelen Önder Apo ve PKK gerçekliği bu komploya dayanarak tasfiye edilmek istendi. Söz konusu dünya savaşının diğer önemli bir aşaması ise hayli şaibeli ve nasıl gerçekleştiği hala tartışma konusu olan 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısı sonrasında 'radikal İslama karşı savaşıyorum' adı altında Afganistan ve Irak'ın işgal edilmesidir. Böylelikle Ortadoğu'ya daha geniş ve kapsamlı bir işgal saldırısının önü sonuna kadar açılmış oldu. İşte günümüzde Kürdistan ve Ortadoğu'da yaşanan hemen her siyasi gelişmenin altında bu üçüncü dünya savaşı gerçekliği yatmaktadır. Hiçbir şey kendiliğinden olmadığı gibi, kapitalist modernite güçleri de gelişen her şey

karşı alabildiğine hassas ve duyarlı yaklaşmaktadır.

Kuşkusuz farklı bir karakterde yürütülen bu 3. Dünya Savaşı'nın Rusya-Ukrayna savaşı gibi farklı coğrafyalarda yürütülme biçimleri de vardır. Benzer bölgesel savaşların daha farklı coğrafyalarda da gerçekleşme olasılığı vardır. Ancak bu durum, 3. Dünya Savaşı'nın Ortadoğu merkezli olduğu gerçekliğini değiştirmez, tersine bu bölgesel savaşların da Ortadoğu merkezli savaşla olan bağıını gösterir.

Önder Apo ve PKK'ye karşı 9 Ekim komplosu gerçekleştirilirken, Türkiye gibi bölgenin çok önemli bir gücünü Kürdistan ve Ortadoğu'nun yeniden dizaynında etkili bir şekilde kullanabilmek için komplocu güçler Türkiye'ye de operasyon çektiler. Kapitalist modernitenin saldırı örgütü NATO'nun Ortadoğu'daki temel gücü olan TC'nin kapitalist modernite sisteminin yaptığı bölgesel planlamalar kapsamında hareket etmesi, söz konusu 3. Dünya Savaşı'nda kendisine düşen rol ve misyona göre iş yapması hayati önemdeydi. Bu yönüyle yapılan planlamaların çok büyük kısmı bir Ortadoğu devleti ve halkının çok büyük bir bölümü Müslüman olan TC eliyle gerçekleştirilmeliydi ki bölgede etkili olunabilsin. Bu yönüyle TC'nin kapitalist modernite sisteminin yaptığı bu planlamalara uygun hale getirilmesi gerekiyordu. Dönem Türkiye'sinde Ergenekoncuların hakimiyetindeki ordu ve Ecevit liderliğindeki dönem hükümeti üzerinden söz konusu planlamaların hayata geçirilmesi mümkün değildi. O nedenle Türkiye siyaset arenasında da yeni değişikliklerin yapılması zorunlu idi.

Bu kapsamda Önder Apo'nun 15 Şubat 1999 yılında esir edilerek İmralı'ya alınması, Fethullah Gülen'in 22 Mart 1999'da ABD'ye alınması, Erdoğan'ın okuduğu bir şiir nedeniyle 26 Mart 1999'da zindana atılarak parlatılması bir bütünün parçaları şeklinde

gerçekleşmekteydi. Nitekim bu tarihten itibaren Türkiye'de en fazla konuşulanlar Önder Apo ile birlikte söz konusu kişiler olacaktır.

Önder Apo'nun İmralı'ya TC'nin pek bir dahil olmadan alınması, TC'yi yönetenler tarafından kuşkuyla karşılanacaktır. Görünürde 'teröre' karşı büyük bir zafer elde edilmiş ve bunun propagandası yaygın bir şekilde yapılıyor olsa da devleti yönetenlerde Önder Apo'nun kendilerine neden teslim edildiği hep kuşkuyla karşılanacaktır. Nitekim dönemin başbakanı Bülent Ecevit, yaptığı bir röportajda "Apo'yu bize neden teslim ettiklerini hala anlamış değilim" diyecektir. Önder Apo o dönemi ele alırken, gerçekleştirilen komplocu sadece kendisine ve Kürt halkına yönelik olmadığını, aynı zamanda Türkiye halklarını ve devletini de hedeflediğini her defasında belirtmiştir. Görüştüğü ilk devlet yetkililerine de bu görüşlerini sunarak, komplo- yu birlikte boşa çıkarmak için çalışmak gerektiğini belirtmiştir. Önder Apo bu çabalarının o güne kadar PKK'nin tasfiyesi için elinden gelen her şeyi yapan, PKK ile savaşan ordunun önemli bir kesiminde karşılık bulduğunu ve bu kesimlerin 2002'ye kadar da Kürt sorununun çözümü için olumlu adımlar atmaya açık olduklarını belirtmektedir. O güne kadar PKK'yi tasfiye etmek için elinden gelen her şeyi yapan, tüm kanunların dışına çıkan, gerçekte hep savaş suçu işleyen asker- ordu eksenli bu oluşum, geline aşamada ABD'nin başını çektiği kapitalist modernite tarafından TC'ye karşı yapılmak istenenleri anlamış ve iç dinamiklere dayalı bir çözümü geliştirmenin arayışı içinde olmuştur. Önder Apo o dönemde kendisiyle görüşenlerin mevcut durumu kavramaya başladıklarını ve çözüm çabalarından hep olumlu bahsetmiştir. Ancak 2002 yılıyla birlikte bıçakla kesilir gibi bu heyet- lerle görüşmeler kesilmiş ve Önder

Apo'nun yanına giden yeni heyet baş- ka kişilerden oluşmuş ve bu yeni he- yet olumsuz bir tutum içinde olmuştur. Dikkat edersek, 2002 yılı AKP'nin ikti- dara taşındığı yıldır. 1999-2002 yılları arasındaki süreç -gerillanın Bakur'dan çekmesine rağmen- PKK'nin ABD ve AB ülkelerince 'terörist örgütler liste- si'ne alındığı yıldır.

Erdoğan'a kazandırılan seçim

Kapitalist modernite güçleri bir ta- raftan Önder Apo ve PKK'ye komplo yaparken diğer yandan da eş zaman- lı bir şekilde TC'de de iktidar değişik- liği yapmayı öngören bir operasyon gerçekleştirmiştir. İşte söz konusu operasyonunun adı, Tayyip Erdoğan ve AKP'dir. Evet, Tayip Erdoğan ve AKP kapitalist modernite güçlerinin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamın- da Ortadoğu'yu yeniden dizayn et- mek üzere görevlendirilerek iktidara getirdiği projedir. Bu yönüyle cumhu- riyet tarihi boyunca kapitalist moder- nite sistemiyle en fazla işbirliği ya- pan, tamamen bu güçlerden besle- nen en işbirlikçi kişi Erdoğan ve parti- si AKP'dir. Şimdilerde dillerinden dü- şürmedikleri 'yerli ve milli' söylemleri- nin hiçbir anlamı ve gerçekliği yoktur. Zaten Erdoğan da iktidara geldikten kısa bir süre sonra kendisinin 'Büyük Ortadoğu Projesinin Eşbaşkanı' oldu- ğunu söylemiştir. Gerçekte ise, o eş- başkan değil, bir memurdur. Söz ko- nusu proje kapitalist modernite güç- lerinin Ortadoğu'yu çıkarları temelinde yeniden dizayn etme amaçlı bir proje ve sahibi de bu güçler oldu- ğuna göre, Erdoğan'ı eşbaşkan olarak atayanlar da yine bu güçler olma- ktadır. Bu açıdan Erdoğan sadece Tür- kiye'ye karşı değil, tüm Ortadoğu'ya karşı da bir Batı ve kapitalist moder- nite işbirlikçisi, memurudur.

AKP, 3 Kasım 2002 yılındaki genel seçimlerden birinci parti olarak çıkmış

ve hükümet olmuştur. Görüntü böyle olsa da gerçekte Erdoğan'ı iktidara getirenler Önder Apo'ya komplo- yu yapanlardır. Bu güçler o dönem Türki- ye'de yaşanan büyük ekonomik krizi hem bizzat atadıkları kişiler hem de verdikleri sınırsız fonlar üzerinden aş- tırdılar. Anti demokratik temelde ku- rulmuş olan TC'nin gasp ettiği ve iade etmeye yanaşmadığı tüm bireysel ve kolektif hakları vereceğini Erdoğan'a sözlendirdiler ve bunu desteklemek için de AB üyeliği gündemini hep can- lı tuttular. İçeride Erdoğan'ı kurtarıcı ve özgürlükçü kılacak bir tablo yara- tarak, toplumun her kesiminden bü- yük destek almasını sağladılar.

Dışarıda ise tüm diplomatik kapılar Erdoğan'a sonuna kadar açıldı. Zira o TC'yi değiştirerek BOP kapsamındaki rolünü oynayacak bir ülke haline getirecekti. Yani TC'yi 'ılımlı İslam' ile yö- netilen bir ülke haline getirecek, bu hale getirdiği TC'yi tüm Ortadoğu'da Fethullahçılarla birlikte model ülke ya- pacak, böylelikle Ortadoğu'yu Batı de- ğerleriyle buluşturacaktı. Bu temelde çok ideolojik bir çalışma yapılmaktay- dı. Erdoğan bunu gerçekleştirmek üzere Ortadoğu'da parlatılırken, Orta- doğu'yu Batı karşısında savunan lider görüntüsünde inandırıcı olabilmek için zaman zaman Batı'ya küfür etmesine de izin verilecekti. Erdoğan'ın öncülük ettiği bu ılımlı islamın Ortadoğu'da ha- kim hale gelebilmesi için de Ortado- ğu'nun birçok ülkesinde Adalet ve Kal- kınma Partisi adıyla benzer partiler kurdurulacaktı. Bu temelde Erdoğan bölgeyi kapitalist moderniteye entegre etmekle görevlendirilmiş oluyordu.

İkinci görevi ise Kürdistan ve Orta- doğu'da kapitalist modernitenin plan- lamalarına aykırı hareket eden ve gi- derek de güçlenen Kürt Özgürlük Ha- reketi'ni tasfiye etmek oluyordu. Ön- der Apo'nun uluslararası bir komplo- la İmralı çarmıh sistemine alınması, bu yolda atılmış çok tarihi bir adım ol- muştur, ama beklenen gerçekleşme- miş, hareket tasfiye olmamıştı. O ne- denle İmralı sistemiyle Önder Apo'yu etkisiz kılmak, PKK'yi tasfiye etmek ve Önder Apo'nun ideolojisiyle PKK öncülüğünde yeniden dirilmiş olan Kürt toplumunun kırma uğratılması- nın tamamlanması gerekiyordu. İşte Erdoğan'ın iktidara getirilmesinde ikinci görev de bu oluyordu. Bu her iki hedefe ulaşabilmek için kapitalist mo- dernite bir sistem olarak ve fire ver- meksizin Erdoğan ve partisi AKP'ye her türden desteği sundu.

Gladjolar arasındaki savaş

Artık görevleri belirlenmiş, planla- ması çıkarılmış, seçimlerde kazan- ması sağlanmış bir Erdoğan ve AKP gerçekliği tarih sahnesine çıkmış olu- yordu. Böylelikle köklü bir iktidar kay- masının başlangıcı gerçekleşiyordu. Ama iktidara tümünden hakim olmanın

kolay olmayacağı da belliydi. Zira TC daha başından itibaren anti demokratik temelde kurulmuş olması, yaptığı soykırımlar ve toplumlara karşı işlediği suçlar nedeniyle hep 'beka' sorunu yaşayan bir gerçekliğe sahipti. Demokratikleşmeye niyeti olmadığından da sınırları içindeki toplumlara ve çevresindeki komşularla barışmıyor, hep gerilimli yaşamaya mahkûm oluyordu. Bu da TC'yi her zaman çetelerin, kanun dışına çıkanların, suçluların yönetmesine neden oluyordu.

Türk devleti tepeden tırnağa çeteleşmiştir

Evet, TC başından beri kirli ve sömürgeci bir devlet olmuştur. Buna ikinci dünya savaşı sonrası NATO'ya girmesinin ardından NATO Gladyonu tarafından yönetilmesi de eklendiğinde, TC tepeden tırnağa çeteleşmiş, hak-hukuk tanımaz, her türden kirli yönetime baş vuran bir devlet oluyordu. Seferberlik Tetkik Kurulu'ndan Özel Harp Dairesi'ne, oradan da Özel Kuvvetler Komutanlığı'na uzanan ve birbirinin devamı olan dönüşümler oldukça öğreticidir. Kısacası belirtmek istediğimiz Erdoğan'ın başındaki AKP'nin hükümet olduğu 2002 yılına kadar da TC gladyo tarafından yönetilen ve her şeyi gladyo tarafından belirlenen bir devlet olmuştur. Bu yönüyle seçimler, halkın oyları, egemenliğin kayıtsız şartsız millette olduğu söylemi, boş laf olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemiştir.

Nitekim Erdoğan'ın seçim kazandığı dönemde TC'nin yine bir hükümeti olsa da esas güç asker-ordu eksenli, 1990'lı yıllarla birlikte Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürüttüğü savaşta rolü artan ve NATO etkisinden belli ölçüde sıyrılmış giderek millileşerek özerkleşen özerk gladyo güçleri olmuştur. Bu da ifadesini esas olarak asker-orduda bulurken, özerk gladyo devletin hemen hemen her kurumuna yerleşmiştir.

Millileşerek özerkleşen bu gladyo TC'nin esas sahibi olarak kendisini gördüğünden ve TC'yi yöneten esas güç olduğundan kapitalist modernite güçlerinin TC'ye BOP kapsamında ve Erdoğan liderliğinde rol oynatabilmeleri için özerk gladyonu aşmaları gerekmektedir. Bu nedenledir ki Erdoğan'ın iktidara gelişi, özerk gladyo karşı Batı destekli özel gladyonun iktidara getirilme çabası olmaktadır. İşte Erdoğan'a kazandırılan seçimle birlikte ulusalcı-milliyetçi özerk gladyo ile Batı destekli İslamcı-milliyetçi özel gladyonun iktidar savaşı da başlamış olacaktır. İlki asker-ordu eksenli, ikincisi sivil görünümüdür. Görünürde iktidar mücadelesine tutuşan, çatışan milletin oylarıyla seçilmiş Erdoğan ile

kendisini devletin sahibi gören vesayetçi ordu olurken; gerçekte ise iktidar mücadelesine tutuşanlar kapitalist modernite güçleriyle millileşmiş özerk gladyo güçleridir. Bu mücadele devletin tüm kurumlarına sirayet etmiştir.

Anti demokratik yapısı ve geçmişte işlediği suçlar nedeniyle iyice teşhir olmaları özerk gladyo güçleri açısından dezavantajlı bir durum yaratırken; Erdoğan değişimin, dönüşümün gerçekleştircisi, gasp edilmiş hak ve özgürlüklerin getiricisi olarak lanse edilmesinden ve Batı'nın tam desteğine sahip olmasından ötürü büyük bir avantaja sahip olmuştur. Nitekim gelişmeler özerk ve özel gladyolar arasındaki savaşta, özel gladyocu Erdoğan'ın giderek kazandığını göstermiştir.

Bu iki gladyo gücü arasındaki savaşta, Erdoğan oldukça kurnaz yaklaşmış, özerk gladyonun esas güç eksenini oluşturan orduyu yıpratmanın ve başarısız göstermenin büyük çabası içinde olmuştur. Bu mücadelede orduyu zayıflatmak için de orduyu sürekli bir şekilde Kürt Özgürlük Hareketi ile savaştırmıştır. Hem de bunu barış söylemleri, sorunun çözümünü isteyen bir görüntü vererek yaptırmış, tüm saldırılardan orduyu sorumlu göstermeye büyük özen göstermiştir. Böylelikle Erdoğan vesayetçi diye tanımladığı ve karşısında iktidar mücadelesi verdiği orduyu zayıflatmak için onu sürekli bir şekilde Kürtlere saldırtmıştır. 2008 Şubat'ındaki Zap işgal saldırısı ve bozgunu ise bu kapsamdaki çabalarda bir dönüm noktasıdır.

Nitekim Zap bozgunu sonrası büyük bir güç kaybı yaşamış ordunun generalleri, Kürdistan özgürlük gerillasını yok edemediklerinden yargılanmamak için Erdoğan ile anlaşmak zorunda kalmışlardır. Genel kurmay başkanı Yaşar Büyükanıt ile Erdoğan arasında gerçekleşen Dolmabahçe görüşmesi, ordu generallerinden hesap sorulmaması karşılığında devletin tümüden AKP'ye, eş deyişle özel gladyoya açılması temelinde gerçekleşmiştir. Erdoğan, ordunun Zap işgal saldırısıyla gerillayı tasfiye edemesini, dahası bozgun yaşamasını bir fırsata çevirmiş ve ordunun Türk siyaseti ve devleti üzerindeki gücünü, etkisini önemli ölçüde kırmıştır. Böylelikle özerk gladyo çok büyük bir güç kaybı yaşarken, devletin tüm kapıları Erdoğan'a eş deyişle özel gladyoya ardına kadar açılmıştır. Tüm bunlar Erdoğan'ın başından beri görevli ve Batı işbirlikçisi bir özel gladyocu olduğunu gösterir. İşte iktidara geldiğinden beri Erdoğan'ın yaptığı her şey ama her şey sivil görünümü bu özel gladyocu uygulamalar kapsamındadır. Evet, Erdoğan bir gladyocudur ve TC'yi gladyo olarak yönetmektedir.

Biraz derinlemesine bakıldığında Erdoğan'ın tüm uygulamalarının bu kapsamda olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Muhalefetin göremediği gerçekler ve özel gladyonun amaçları

Gerçek bu iken, adına muhalefet denilen başta CHP olmak üzere sistem partilerinin sadece SADAT denilen paramiliter güce odaklanmaları oldukça aldatıcı ve yüzeyseldir. Sanki diğer tüm örgütlenmeler ve yapılan işler hukuka

ları içinde kalan ülkelerde paramiliter güçleri eğitmektedir. SADAT'ın faaliyet alanlarına bakıldığında söz konusu ülkelerin BOP kapsamında dizayn edilmesi gereken ülkeler olduğu, bu yönüyle de Erdoğan'ın kendisine verilen görevleri başarıyla yerine getirmeye çalıştığı görülmektedir.

Bugün TC nerede faaliyet yürütüyorsa, nerede etkili olmak istiyorsa, SADAT da oradadır. Örneğin SADAT Libya'dadır, Irak'tadır, Azerbaycan'dadır, Suriye'dedir. Mevcut durumda yirmi iki Müslüman ülkede faaliyet gösterdiği belirtilmektedir. BOP ile dizayn edilmek istenen ülkelerle SADAT'ın faaliyet gösterdiği söz konusu yirmi iki ülkenin karşılaştırılması, Erdoğan'ın paramiliter örgütlenmelerinden biri olan SADAT'ın BOP planlamalarıyla ne kadar uyumlu hareket ettiğini, çalıştığını çarpıcı bir şekilde ortaya koyacaktır. Erdoğan'ın Yeni Osmanlılık olarak adlandırılan işgal saldırılarının, yayılmacı politikalarının gerçekte kapitalist modernite güçleri adına yapıldığı da daha iyi görülecektir. Zaten Erdoğan'ın bölgesel güç olduğu iddiasıyla yaptığı tüm müdahaleler, işgal girişimleri gerçekte TC'nin değil de TC eliyle kapitalist modernite güçlerinin müdahaleleri temelinde gerçekleş-

ması ve bunu gerçekleştirmek üzere yürüttükleri üçüncü dünya savaşı kapsamında olduğunu bilmek gerekir.

Erdoğan'ın Rusya'ya ve Libya halkına rağmen Libya'da bulunabiliyor olması, Ortadoğu ülkelerinin neredeyse tümüyle ciddi bir çelişki ve gerginlik yaşamaması, Cerablus'u işgal ederken Ankara'da dönemin ABD Başkan yardımcısı Biden'in bulunması, Başur işgal saldırılarına kapitalist modernitenin bir aparatı halindeki KDP'nin hiçbir şey söylememesi, dahası Barzani'nin Erdoğan ve Bahçeli ile birlikte Kürt halkının soykırımı anlamına gelecek olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinde en aktif şekilde yer alması, Kürdistan özgürlük gerillasına karşı binlerce kez kimyasal silah kullanılırken bu silahların kullanılmasını önlemek üzere kurulmuş onca sivil toplum örgütünün ve kendisini demokrasinin sahibi gören hiçbir Batı ülkesinin tek bir şey söylememesi; PKK'nin Önderlik ettiği Kürt varlık ve özgürlük mücadelesinin tasfiyesi için alınan her yönlü destek; TC'nin sürdürülebilir bir şekilde İran ile sorun yaşaması vb daha pek çok örnek Erdoğan'ın bölgede yaptıklarının tümünün BOP kapsamında kendisine verilen görevler temelinde gerçekleştiğini kanıtlar.

Bu yönüyle kimilerinin belirttiği gibi Batı ile çelişen, çatışan, ayrı düşen bir

Erdoğan özel biridir, yani özel gladyocudur. Özel gladyocu olduğundan yaptığı her şey de özel gladyo kapsamında olmaktadır. Dolayısıyla eğer karşı çıkılacaksa ki çıkmak gerekir, o zaman Kılıçdaroğlu'nun yaptığı gibi sadece SADAT'a değil bir bütün olarak Erdoğan'ın yaptığı her şeye, kurduğu her örgütlenmeye karşı çıkmak ve hepsini de özel gladyo kapsamında değerlendirmek, gündeme taşımak gerekmektedir.

uygunmuş da bir tek SADAT denilen paramiliter gücün ne olduğu belli değilmiş gibi yaklaşmaktadır.

Halbuki SADAT da dahil Erdoğan'ın kurduğu bütün kurum ve kuruluşlar gerçekte gladyo örgütlenmeleridir. SADAT'ı Erdoğan'ın özel gücü gibi göstererek, SADAT'ı anormal, Erdoğan'ı da normal göstermek yerine; Erdoğan'ı zaten özel biri yani özel harpçi, özel savaşçı ve özel gladyocu olarak değerlendirmek daha doğrudur. Bu yönüyle Erdoğan SADAT'tan daha fazla özeldir, kanun dışıdır, gladyocudur.

Kuşkusuz SADAT üzerinden yaptıkları ve yapmak istedikleri de vardır.

Aksi taktirde yani Batı'nın desteği olmadan veya Batı'ya rağmen Erdoğan'ın TC'nin söz konusu geniş bölgede, Libya'da, Somali'de, Sudan'da, Suriye'de, Irak'ta, Azerbaycan'da ve daha pek çok yerde bu şekilde yayılmacılık göstermesi, etkili olmaya çalışması söz konusu bile olamaz. Yeni Osmanlılık adına yapılanlar, Erdoğan ve ortağı Bahçeli'nin toplumu aldatmak için belirttikleri 'milli ve yerli' politika güttüklerini değil, aksine hala ne kadar efendileri olan kapitalist modernite güçlerinin BOP kapsamında verdiği görevleri başarmaya çalıştıklarını gösterir.

Erdoğan ve AKP gerçekliği değil; tersine hala kapitalist moderniteye hizmet eden, onların verdiği görevleri başarıyla yerine getirmeye çalışan bir memur Erdoğan gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Erdoğan'ın özel ordusu

Anlaşılması gereken çok önemli bir husus da yukarıda da belirttiğimiz gibi, Erdoğan'ın tüm uygulamalarının özel gladyo, özel savaş kapsamında olduğudur. Salt SADAT'ın bu kapsamda görülmesi oldukça yetersiz kalacaktır. Böyle görmek ve yaklaşmak, olay ve olgulara CHP gözüyle

SADAT'ın kurucusu Adnan Tanrıverdi'ye kurdurulan düşünce kuruluşu üzerinden de DAİŞ'in haritasını andıran ve şeriatla yönetilen, başkenti İstanbul, resmi dili Arapça olan bir İslam devleti kurma çalışması yürüttükleri bilinmektedir. İşte SADAT da bu düşüncenin askeri örgütlenmesi olarak söz konusu İslam devletinin sınırları

Dolayısıyla SADAT, kurucusu Tanrıverdi veya şeriat anayasası hazırlayan düşünce kuruluşu üzerinden Erdoğan'ın Batılı güçlere rağmen, kendi özel ajandası kapsamında bir şeyler yapmaya çalıştığını düşünmemek gerekir. Tam tersine tüm bunların Ortadoğu'yu dizayn etmeyi amaçlayan kapitalist modernite güçlerinin planla-

yani sistem içi bakmak anlamına gelir ki bu da oldukça aldatıcıdır.

SADAT benzeri Osmanlı Ocakları, Özel Harekât Ocakları vb araştırıldığında sayıları daha da artacak olan pek çok paramiliter güç vardır ve bu güçler de tıpkı SADAT gibi görevdedir. Bunları ve adlarını henüz bilmediğimiz daha pek çoğunu da SADAT'ın

yanına koyarak, bunların toplamına Erdoğan'ın özel ordusu diyebiliriz. Ama böyle ele almak da yetersiz ve yanıltıcı olur. Çünkü yine Erdoğan'ın tüm eylemlerinin ve oluşturduğu tüm kurumların özel gladyo kapsamında olduğunu hatırlatmamız gerekir.

Özel Ordunun Rojava'da işlediği suçlar

Bu yönüyle Erdoğan'ın özel ordusu sadece SADAT, Osmanlı Ocakları, Özel Harekât Ocakları vb değildir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşan ordunun kendisi bir gladyo örgüt-

rimin, işgallerin görmezden gelinmesi, herhangi bir eleştiri ve engelle karşılaşmaması yapılanların gerçekte kapitalist modernite güçlerinin istemleriyle uyumlu olduğunu gösterir. Bu özel orduya eklenmiş DAİŞ artığı çetelerin ABD'nin başını çektiği Batılı güçler tarafından Suriye özgüluünde 'muhalefet' olarak görülmesi; yeni Suriye'nin anayasasının bunlarla yapılmaya çalışılırken, tüm dünyaya örnek oluşturacak düzeyde demokratik olan Kuzey-Doğu Suriye özerk yönetiminin bu sürecin dışında ve kriminal bir güç olarak görülmesini de eklediğimizde tablo daha da netleşmiş olmaktadır.

gladyo örgütü kuruldu. En az SADAT kadar tehlikeli ve görevlidir.

Diyanet İşleri Başkanlığı adı altında örgütlenilen ve sayıları on binleri belki de yüz binleri bulan imamlar ordusu da bu özel gladyo örgütlenmesinin çok önemli bir bileşenidir. Geçmişin kültürel İslam'ı temsil eden imamlarının yerini, Erdoğan'ın amaçları doğrultusunda siyasal İslam'ı topluma taşıran görevli, özel gladyo elemanı olan imamlar almıştır. SADAT'tan çok daha fazla tehlikeli olduklarından en ufak bir kuşku duymamak gerekir.

Erdoğan'ın amaçları doğrultusunda hukuku katleden, adaleti herkesin

geçen ve hemen her gün eğitimlerinin taciz ve tecavüz vakalarına sahne olan sahte Kur'an kurslarının birer özel gladyo örgütlenmesi olduğundan en ufak bir kuşku duymamak gerekir.

Gençlerin söz konusu özel gladyonun bir üyesi, elemanı haline getirilmesini sağlamak üzere açılan Türken Vakfı, TÜG-VA, Ensar Vakfı gibi örgütlenmelerin tümünün özel gladyo örgütlenmesi olduğunu bilmek gerekir.

Özcesi daha da uzatmak mümkündür. MİT'in ne denli özel gladyo örgütü olduğunu, dahası bu örgütlenmenin beyni rolünü oynadığını anlatmaya bile gerek yoktur. Burada

lam'cı-milliyetçi bir gladyo örgütlenmesi haline getirmiştir.

Kuşkusuz Batılı güçler açısından önemli olan Erdoğan değil, amaçlarıdır. Erdoğan'ın ömrü kullanılabilirliği kadardır. Kendisine verilen görevleri başarıyla yerine getirmedeği görüldüğü anda, aşılma istenmesi işin doğası gereğidir. Mevcut durumda Erdoğan'ın kendisine verilen görevleri karşısında mücadele yürüttüğü güçlerin direnişçi duruşları nedeniyle başaramadığı açıkça görülmektedir.

Erdoğan tüm çabasına ve kendisine verilen sınırsız desteğe karşın ne Türkiye'yi ne de buna dayanarak Ortadoğu'yu ılımlı İslam çizgisine getirebilmiştir. Bu nedenle de Ortadoğu kapitalizme her yönüyle açılmamıştır. Mevcut durumda Ortadoğu bütün parçalanmışlığına karşın hala kapitalist modernite sistemine entegre olmaktan uzaktır. Bu da üçüncü dünya savaşı kapsamında Ortadoğu'ya yapılan tüm müdahalelerin önemli ölçüde boşa çıkmasına neden olmaktadır ki Erdoğan giderek artan tonda bundan sorumlu tutulmaktadır.

Erdoğan'a verilen Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmeyi görevi de Erdoğan tüm çabasına ve kendisine verilen sınırsız desteğe rağmen başarmış değildir. Dahası komplonun gerçekleştiği dönemle kıyaslanamayacak düzeyde güçlenmiş bir Önder Apo, Kürt Özgürlük Hareketi ve özgür Kürt gerçekliği ortaya çıkmıştır. Önder Apo ulusal sınırları aşarak bölgesel ve giderek küresel bir Önder haline gelirken, PKK Kürdistan'ı yaşatan temel güç olmanın yanı sıra daha fazla Ortadoğuluşmuş ve küreselleşmiştir. Giderek daha fazla sayıda sistem karşıtı hareket ve örgüt Önder Apo'nun paradigmasını benimsemiş ve PKK'yi kurtuluşun yolu olarak görmüştür.

2008 Zap bozgunu nedeniyle hesap istediği generallerin yerini şimdi Erdoğan'ın kendisi almış, yaşadığı bozgun nedeniyle kendisinden hesap sorulur hale gelmiştir.

Her şey, tüm göstergeler Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin öncülük ettiği büyük özgürlük mücadelesinin Erdoğan'ı artık kullanılamaz bir aparata dönüştürdüğünü göstermektedir. Amaçlarından vazgeçmeyecek, belki de planlamalarını değiştirecek olan hegemonik güçlerin verilen görevleri yapamamış olan Erdoğan'ı devreden çıkarmaları, ondan vazgeçmeleri mümkündür. Göstergeler de bu yönündür.

Anlaşılan o ki 2022 yılı Erdoğan için son şans niteliğindedir. Tümdevreden çıkarılıp çıkarılmayacağını 2022 yılındaki gelişmeler netleştirecektir. Bu da Medya Savunma Alanlarında yürütülen son büyük savaş olmaktadır. Bir kez daha her şeyi Zap'taki büyük savaş netleştirecektir. Zap'ta Kürt özgürlük gerillasının kazanacağı zafer, Erdoğan-Bahçeli faşist iktidarını, onların özel gladyo rejimini ve ona bel bağlayan Kürt işbirlikçi-ihanetini ve bunların arkasındaki kapitalist modernite güçlerini büyük bir yıkımla karşı karşıya getirecektir.

Anlaşılan tıpkı 2008'deki gibi 2022 yılında da Zap egemenlerin dünyasında yeni iktidar kaymalarına yol açarken, Kürt halkı, Kürt Özgürlük Hareketi ve tüm ezilen insanlık adına çok büyük bir zafere sahne olacaktır.

2022 yılı Erdoğan için son şans niteliğindedir. Tümdevreden çıkarılıp çıkarılmayacağını 2022 yılındaki gelişmeler netleştirecektir. Bu da Medya Savunma Alanlarında yürütülen son büyük savaş olmaktadır. Bir kez daha her şeyi Zap'taki büyük savaş netleştirecektir. Zap'ta Kürt özgürlük gerillasının kazanacağı zafer, Erdoğan-Bahçeli faşist iktidarını, onların özel gladyo rejimini ve ona bel bağlayan Kürt işbirlikçi-ihanetini ve bunların arkasındaki kapitalist modernite güçlerini büyük bir yıkımla karşı karşıya getirecektir.

lenmesidir. Zorunlu askerlik kanunuyla askere alınanlardan oluşan ordunun yerine yüz elli bin kişilik özel bir ordu Erdoğan döneminde kuruldu. PKK'ye karşı yürütülen savaş, Rojava'ya, Başûr'a yönelik işgal saldırıları, Suriye'nin işgali bu özel ordu eliyle gerçekleştirilmektedir ki, bu ordu TC'nin bilinen eski ordusu değildir.

Bu ordu eski ordunun aksine zorunlu askerlik yasası gereği halkın çocuklarından oluşmamaktadır. Bu ordu, faşist, İslamcı-milliyetçi, hiçbir değer tanımayan, parayla askerlik yapan, gözü dönmüş tiplerden oluşan, ideolojik bir ordudur. Bu açıdan SADAT gibi örgütlenmeleri kat be kat aşan ve devlet resmiyetini de kullanan ama tamamen bir gladyo örgütlenmesi olan, gladyo yöntemlerini kullanan, hiç hesap vermeyen, hukuk tanımayan, ne yaparsa yanına kalan, yüz elli bin askerden oluşan profesyonel bir gladyo örgütlenmesidir. En gelişmiş NATO silahlarıyla donatılarak kapitalist modernite güçlerinin hedefleri temelinde her yere sürülmekte ve her türden suç işlemesine olanak tanınmaktadır.

DAİŞ ile yapılmak istenenler bugün Erdoğan'ın başkomutanı olduğu bu özel ordu eliyle gerçekleştirilmek istenmektedir. Rojava'da bu özel ordunun işlediği suçların, demografik değişimlere dayalı gerçekleşen soyki-

Söz konusu özel ordunun NATO'nun en gelişkin tekniği ve silahlarıyla donatılması da ihmal edilmemektedir. Erdoğan-Bahçeli faşist ikilisi istedikleri kadar 'yerli ve milli' desinler, TC'nin mevcut tüm silah teknolojisinin NATO birikimine dayandığı açıktır. Kürdistan'da yürütülen ve soykırımı amaçlayan savaş, mevcut durumda NATO silahlarıyla gerçekleşmektedir. Tüm suçlar NATO'nun bu gladyo ordusuna verdiği teknik ve destekle işlenmektedir. Çokça övündükleri keşif uçaklarının da İsrail'in keşif uçakları olan Heronlardan, ABD keşif uçakları olan Predatorlardan elde edilen bilgiler temelinde geliştirildiği, damat Bayraktar'ın tüm bilgisini Batı'ya borçlu olduğu bilinmektedir. Bu yönüyle en az SADAT kadar paramiliter olarak değerlendirilecek ve ele alınacak kişilerden biridir Damat Bayraktar. O da bir özel gladyo elemanıdır, görevlidir ve işinin başındadır.

Bu oluşumlar sadece askeri alanda da değildir, yukarıda belirttiğimiz gibi yaşamın ve devletin tüm alanlarında örgütlenilmiştir. Bir kontra ve gladyocu olan içişleri bakanının ve ona bağlı bakanlığın tüm eylemleri, çalışmaları ve örgütlemeleri bu kapsamdadır. Mevcut olanlar yetmemiş olacak ki, bekçilik adıyla yeni bir özel

aradığı bir duruma getiren yargı alanının tüm uygulamaları özel gladyo uygulamaları kapsamındadır ve SADAT'tan daha tehlikeli ve yıkıcıdır.

Erdoğan döneminde mantar gibi biten üniversiteler üzerinden akademiler ele geçirilmekte, düşünce dünyası ile alakası olmayan tiplere 'profesör, doçent, doktor vb' unvanlar takılarak topluma zehir pompalanmaktadır. Söz konusu kişiler akademi alanındaki özel gladyocular olmaktadır. SADAT'tan daha az tehlikeli olduklarını söylemek mümkün değildir.

Ele geçirilen basın-yayın organları üzerinden toplumu istenilen mecraya yönlendirmek ve toplumda istenilen algıların oluşmasını sağlamak üzere konuşmacı diye her gün aralıksız bir şekilde değişik sıfatlarda toplumun karşısına özel gladyocu görevliler çıkarılmaktadır. Erdoğan medyasında toplumun kafasını ütülemek üzere konuşturulanların SADAT'tan çok daha fazla tehlikeli olduğundan en ufak bir kuşku duymamak gerekir.

Toplum açlığı ve perişanlığı ile gerçek rakamları yaşamından bildiği halde her gün rakamlar üzerinden manipülasyonlar yapan TÜİK gibi örgütlenmelerin özel gladyo örgütlenmesi olduğunu bilmek gerekir.

Geçmişte kültürel İslamı öğretmek üzere açılan Kur'an kurslarının yerine

önemli olan ad sıralamak değil, Erdoğan rejiminin yaptığı tüm şeylerin özel gladyo kapsamında geliştiğinin bilinmesidir. Çünkü Erdoğan özel biridir, yani özel gladyocudur. Özel gladyocu olduğundan yaptığı her şey de özel gladyo kapsamında olmaktadır.

Dolayısıyla eğer karşı çıkılacaksa ki çıkmak gerekir, o zaman Kılıçdaroğlu'nun yaptığı gibi sadece SADAT'a değil bir bütün olarak Erdoğan'ın yaptığı her şeye, kurduğu her örgütlenmeye karşı çıkmak ve hepsini de özel gladyo kapsamında değerlendirmek, gündeme taşımak gerekmektedir.

Her şeyi Zap'taki büyük savaşın sonuçları netleştirecektir

Hep Erdoğan'ın devletin kimyasını değiştirdiğinden bahsedilir. Evet, bunu yapmıştır. Ama bunu devleti tepeden tırnağa gladyolaştırarak, özel gladyonun kamuflajı haline getirerek yapmıştır. Bu yönüyle Erdoğan döneminde artık devlet gladyodur, özel gladyonun dışında bir devlet gerçekliği söz konusu değildir. Erdoğan TC'de zaten var olan geleneksel ulusalcı-milliyetçi gladyonun üzerine eklemeler yaparak onu kapitalist modernite güçlerinin verdiği görevleri başarıyla yerine getirmek üzere İs-

BİR İŞGAL VE SOYKIRIM YÖNTEMİ OLARAK DEMOGRAFİK YAPININ DEĞİŞTİRİLMESİ

Firaz Garzan

Sömürgeci Türk devleti bundan bir süre önce, Rojava'da işgal ettiği bölgelere Suriyeli mültecilerin dönmesi için bir plan açıkladı. Bu plan ile faşist Türk devleti, bir milyon Suriyeli mülteciyi Efrin'den Serêkaniyê'ye kadar olan bölgede 13 yerleşkede yerleştirmeyi amaçlamaktadır. Faşist şef Tayyip Erdoğan tarafından sık sık dile getirilen bu planının güncel gelişmelerle bağı olduğu kadar, Türk devlet yapılanması ve egemenlerinin karakteri ile yakından bağlantılıdır. Demografik yapı ile oynama, onu değiştirme iktidarcı-devletli uygarlık sisteminin gelişimi ile birlikte ortaya çıkmıştır. Devletçi uygarlık sistemi; halkları, toplumları tahakküm altına almak, işgal ve sömürü sistemini sürdürmek için katliam, sürgün, göçertme vb politikalarla halkların, toplulukların demografik yapısını değiştirmeye çalışmıştır. Fakat Türk devlet yapılanması ise bunu temel bir işgal biçimi olarak geliştirip, yaygın ve faşizan bir tarzda kullanmıştır. Bu çerçevede de Türk devlet ve egemenlerinin işgal ettiği yerlere nüfus yerleştirme ve oraların demografik yapısıyla oynama sürekli başvurdukları bir yöntem olagelmıştır. Bu yöntemle işgal ettikleri bölgelerde kendilerini kalıcı kılmayı, oraları yurt edinmeyi esas almışlardır. Bunu, Selçukluların Anadolu'ya gelişlerinden soykırımcı TC'ye kadar halklara ve inançlara karşı yürütülen politikalarda görmek mümkündür. Selçuklular Anadolu'ya gelip Bizans kontrolündeki alanları ele geçirip yurt haline getirme süreçlerinde askeri işgali Orta Asya'dan gelen/getirilen bir Türk nüfus ile sürekli takviye etmeye çalışmışlardır. Daha sonraları aynı coğrafyada kurulan Anadolu Selçukluları, Türk Beylikleri, Osmanlı ve onun bir devamı olarak kurulan Türk devleti de bu yöntemi yoğun bir şekilde kullanarak yayılmanın ve işgal etmenin bir aracı olarak başvurmuşlardır.

En büyük demografik hareketler son iki yüzyıl içerisinde gerçekleştirilmiştir

Kürdistan açısından baktığımızda ise; tarihte Kürdistan'ı egemenliğinde tutan işgalci, sömürgeci güçlerin bir asimilasyon-soykırım politikası olarak Kürdistan'ın demografik yapısını değiştirmeye çalıştıklarını görmekteyiz. Fakat Kürdistan tarihinde en büyük sömürgeleştirme hareketleri son iki yüzyıl içerisinde gerçekleştirilmiş, dolayısıyla en kapsamlı demografi hareketlerine de bu iki yüzyılda rastlanılmaktadır. Özellikle 19. yüzyılda Osmanlı'nın Kürdistan'da başlattığı demografik yapıyı değiştirme politikaları, sonraki yüzyılda bu konuda uygulanacak politikalara da ilham kaynağı teşkil ettiğini belirtmek mümkündür.

Osmanlı'da iskân ve göç ile demografik yapının değiştirilmesi politikaları, işgal edilen topraklarda tutunmanın dayanak noktalarını oluşturma ve işgali kalıcılaştırma eksenli geliştirilen bir stratejiydi. Nitekim 20. yüzyılın başlarında İttihatçılar bu politikaları derinlikli ve sistemli bir hale getirerek Ermeni, Rum, Asuri ve Kürtlere karşı vahşi bir şekilde hayata geçirmişlerdir. Osmanlı İmparatorluğu'nda demografik yapının değiştirilmesini iki temelde açıklamak mümkündür.

Birincisi; dışa dönük yapılan nüfus hareketi. Bu, Osmanlı'nın işgal ettiği topraklara yerleştirdiği Türk-Müslüman nüfus hareketi olarak gerçekleşir. Osmanlı kuruluşundan itibaren ele geçirdiği topraklar üzerinde yaşayan etnik-dinsel bileşime sürekli müdahale etmiştir. İlkini bunu Anadolu'da daha sonra da Balkanlar'da yapmıştır. Bundan ötürü Anadolu'da Müslüman halktan bir kısım nüfusu sistemli bir şekilde ele geçirdiği Balkan topraklarına yerleştirmiştir. Evlad-ı fatihan olarak adlandırılan ve işgal hareketine katılanların gönüllü temelde gelip yerleşmelerine ek olarak, işgal edilen yerlerde Müslüman nüfusu art-

tırmak amacıyla daha kalabalık gruplar da iskân edilmiştir. Osmanlı uygulamış olduğu bu politikalarla işgal ettiği yerlerin demografik yapısını ciddi oranda değiştirmiştir.

İkinci; Rusya'nın 19. yüzyılda Kafkasya ve Balkanlar'daki yayılmacı politikalarından dolayı göçe zorlanan Türk, Müslüman halklar (Çerkes, Çeçen, Oset, Türkmen vs) ve Osmanlı'nın yanında yer almış nüfusun büyük çoğunluğu Osmanlı'nın hüküm sürdüğü topraklara göçertilmesiyle uygulanacak olan iskân politikaları olarak şekillenmiştir.

18. yüzyılda karşı karşıya gelen Osmanlı ile Rusya'nın işgal yöntemleri oldukça birbirine benzemektedir. Balkanlar ve Kafkasya'da yayılmacı bir politika izleyen Rus Çarlığı, Osmanlı'dan aldığı topraklara Slav ve Rus Kazakları başta olmak üzere Hristiyan nüfusu yerleştiriyordu. 1768-1774 Osmanlı-Rus Savaşı'ndan itibaren, Osmanlı'ya ciddi bir göçmen akışı olur. Rusya, Osmanlı'dan toprak kopardıkça buralardaki Müslüman nüfus da Osmanlı topraklarına göç etmek zorunda kalmıştır. Bu göç 19. yüzyıl ile 20. yüzyılın başlarına kadar devam etmiştir. Osmanlılar da Rusya'dan bazı yerleri geri aldığı göç etmiş olanların bir kısmını tekrardan aldıkları yere yerleştirmiştir. İlk Balkanlar'da başlayan iki güç arasındaki bu demografik savaş, 19. yüzyıla gelindiğinde daha yoğunluklu bir şekilde Kafkasya'da da devam etmiştir. Aslında Osmanlı ile Rusya arasında süren savaşları "bir nüfus savaşı" olarak belirtmek mümkündür. İki cephe de Osmanlı'nın Rusya karşısında aldığı her yenilgi, Osmanlı'ya Müslüman göçünü arttırmıştır. Kafkaslarda iki gücün karşılaşması daha büyük nüfus hareketlenmelerine yol açmıştır. Rusya'nın Kafkasya'yı ele geçirme politikası ve Şêx Şamil ayaklanması bölge nüfusunun hedef haline gelmesine yol açmıştır. Bunun sonucunda bölge halklarının (Çerkes, Çeçen,

Oset, Türkmen, Dağıstanlı, Azeri vs) önemli bir kısmı Osmanlı'ya göç etmek zorunda kalmıştır. Osmanlı da bu göçertilmiş nüfusun önemli bir kısmını Kürdistan'a yerleştirecektir. Bundan dolayı iki güç arasındaki demografi savaşlarında Kürdistan da ciddi şekilde etkilenecektir.

19. yüzyılda gelişen isyanlar ve İttihat-Terakki döneminin sonuçları

Osmanlı İmparatorluğu Balkanlar ve Kafkasya'da toprak kaybettikçe yönünü Kürdistan'a dönmüştür. Kürdistan'ı kayıtsız, şartsız kendine bağlamak için merkezi otoriteyi güçlendirmeye, bu bağlamda da Kürt beyliklerinin yarı özerk statülerini ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Savaşta yaşadığı yenilgilerin ağır mali yükü ve asker ihtiyacını Kürtlerden karşılamaya yönelmiştir. Bunların yanı sıra 15-30 yaş arası erkeklerin mecbur edildiği askerlik süresi 12 ve daha sonra 15 yıla çıkarılmıştır. Tüm bunlar Kürt toplumunda büyük rahatsızlıklara yol açarak Osmanlı'nın baskı ve zulmüne karşı 19. yüzyıl boyunca Kürdistan'da isyanların gelişmesine yol açmıştır.

19. yüzyıl boyunca peşi sıra gelişen her isyanın şiddetle bastırılması ile yerleşim yerleri yıkılıp yakılan on binlerce Kürt, Anadolu'nun içlerine sürülmüştür. Günümüzde Türkiye'nin farklı yerlerinde uzun bir zamandan beri yaşayanların büyük çoğunluğu bu dönemin sürgünleri olarak Anadolu'nun çorak bozkırlarına sürülen Kürtlerdir. Osmanlı, gelişen Kürt isyanlarını fırsat bilip Kürdistan'da kapsamlı demografi değişiklikleri yapmıştır. 19. yüzyıl isyanlarında iki milyondan fazla Kürt İç Anadolu bölgesine sürülmüştür. Kürtleri kadim topraklarından söküp, Anadolu'nun yaşam koşulları en zor ve ağır yerlerine göndermişlerdir. Osmanlı bir yandan büyük bir Kürt nüfusunu Anadolu'ya sürerken diğer yandan da Rusya ile yaşanan savaşlarda Kafkasya'dan göçertilen Kafkasi

halkların (Çerkes, Çeçen, Türkmen, Azeri, Karapapak-Terekeme, Ahıska Türkleri, Dağıstanlılar vs) büyük çoğunluğunu özellikle Serhat bölgesi başta olmak üzere Kürdistan'ın değişik yerlerine yerleştirmiştir. Günümüzde Kürdistan'da yaşayan Kafkasi toplulukların ağırlıklı bölümü bu dönemde yerleştirilenlerdir.

Osmanlı döneminde Kürdistan'daki büyük çaplı demografi değişimi sadece 19. yüzyıl ile sınırlı değildir. Demografik yapı değişimini bir toplum mühendisliği tarzında asıl kurumsallaştıracak olan 1913 yılında iktidara gelen İttihat-Terakki'dir. İrkçı bir zihniyetle hareket eden İttihatçılar, Anadolu ve Kürdistan'ın demografik yapısını bir bütünen değiştirmeyi gaye edinirler. Bu hedefleri ile bağlantılı olarak; 1914 yılında 'Aşiretlerin ve Göçmenlerin Yerleştirilmesi Müdürlüğü'nü (İskan-ı Aşair ve Muhacirin Müdüriyeti... İAMM) kuracaklardır. Bununla iki temel hedefi hayata geçirmeye çalışacaklardır. Birincisi; çok sayıda Türkmen, Kürt ve Arap aşiretinin yerleşik yaşama geçirilmesi; ikincisi ise Balkanlar'dan ve Kafkasya'dan göçertilen Müslüman muhacirlere yer sağlanması.

İttihatçılar iktidara tam yerleştikleri 1913 senesinden itibaren katliam, tehcir, mübadele, yer değiştirme gibi yöntemlerle Anadolu ve Kürdistan'ın demografik yapısıyla oynamayı, onu bozmayı planlı ve sistematik bir hale getirdiler. İlkini, Hristiyan halkları (Ermeni, Rum, Asuriler) katliam ve tehcirle soykırıma uğrattılar. Onların yerlerine Balkanlardan göçertilen Müslümanlar yerleştirdiler. Aynı yıl içerisinde yeni hafıza inşası politikaları bağlamında yer isimlerinin değiştirilmesini gerçekleştirdiler. Hristiyan halklara ait yer isimleri değiştirildi. Bu belleksizleştirme politikası Kürtlere de uygulanacak ve Kürt yerleşim birimlerinde ilk yer isim değişiklikleri bu süreçte yapılacaktır.

İttihatçılar 27 Mayıs 1915 yılında Tehcir Kanunu (Sevk ve İskan Kanunu) ismiyle bir kanun çıkarırlar. Kanu-

nun gerekçe kısmında “savaş halinde devlet yönetimine karşı gelenler için askeri birliklerce tedbir almak için çıkarılan kanun” demektedir. Bu kanun Ermeni halkının soykırımdan geçirilmesi için çıkarılmıştır. Fakat Kürtler de bu kanundan oldukça zarar görmüşlerdir. Bu kanunun 12. maddesinde: Kürtler ufak tefek kabilelere ayrılıp, silahlarından arındırılarak değişik bölgelere gönderilecek ve orada genel nüfusun (köyün, ilçenin, vilayetin) yüzde beşini geçmeyecektir. Kürt reisleriyle, molla ve nüfuz sahibi kişiler diğer kişilerle birlikte sevk olunacak ve orada bunlar diğer kişilerle ilişkide bulunmayacak şekilde ayrılacak ve hükümet gözetimi altında bulundurulacaktır.” (Göçmenler Genel Müdürlüğü Tehcir Kanunu)

Göçertme adı altında soykırıma yasal bir kılıf oluşturulan İttihatçılar 1915-16 yılları arasında bir milyon civarında Kürt’ü anayurtlarından sürerler. Sürgün yeri olarak Kürdistan’a oldukça uzak olan yerler seçilir. Kürtlerin yerleştirileceği yöredeki halkın devlet yanlısı, milliyetçi ve Kürtleri sürekli hor görece bir yapıda olması esas alınır. Sürgün edilen Kürtler arasında olabilecek her türlü iletişim engellenir. Bunun için Kürtlerin toplu yerleştirme yerine geniş bir alanda serpiştirilip daha kolay asimile olmaları hedeflenir. Sürüldükleri yerlerde karakol gözetimine tabi tutulurlar. Kürtler zor yaşam koşullarına mahkûm edilerek açlık, yoksulluk ve hastalıkla boğuşurlar. Bu yıllarda bir milyon civarında Kürt göç ettirilir ve bunlardan hayatta kalanlar İzmit’ten Halep’e uzanan hattın arasına yerleştirilir. Hayatta kalanların sayısı ise 300 bin civarındır.

İttihatçıların temel yaklaşımı: Anadolu ve Kürdistan’ın Türkleştirilmesi

1916 yılında Kürdistan’da büyük bir göç dalgası daha yaşanır. Bu süreçte Rusya, Osmanlı egemenliğinde olan Serhat bölgesini de içeren geniş bir alanı işgal eder. İttihatçılar, Rus işgalinden kaçan Kürtlerin Kürdistan’a yerleşmelerine müsaade etmezler. İttihatçıların temel yaklaşımı Anadolu ve Kürdistan’ı Türkleştirmek, dolayısıyla var olan diğer etnik grupları asimile etmektir. Bu konuda hızlı ve etkili sonuç almak için de tehcir ve iskan yöntemini kullanıyorlardı. Bunu Kürdistan’da temel bir politika olarak uyguluyorlardı. Bundan dolayı da Kürdistan’daki demografik yapı ile oynamayı kendilerine esas iş olarak görüyorlardı. Bu bağlamda da Kürdistan’a farklı etnik yapıları taşıma, Kürtleri ise anayurtlarından sürüp Türklerin yoğun yaşadığı bölgelere dağıtarak sonuç alma politikası var gücüyle uyguluyorlardı. Bu kapsamda da Ruslar tarafından Serhat bölgesinden göçertilen Kürtleri de Anadolu’nun iç kısımlarına doğru dağıtmak istiyorlardı. Daha önceki demografik yapı değişikliklerinde olduğu gibi, bunda da “işin detayları” planlanarak hareket edilmiştir. Çünkü daha önceki zamanlarda Anadolu’nun farklı yerlerine yerleştirilen Kürtler vardı. Yeni sürülecek Kürtlerin bunlarla aynı yerlere yerleştirilmesi etnik anlamda birbirlerini olumlu şekilde etkileyebilirdi. Bu da asimilasyon politikalarını boşa çıkarabilir diye düşünüyorlardı. Bundan ötürü İttihatçılar Kürtleri yerleştirmeyi planladıkları; “Konya, Kastamonu, Ankara, Sivas, Adana, Aydın ve Trabzon vilayetleriyle Kayseri, Canikli, Eskişehir, Karahisar, Niğde’de” yaşa-

yan Kürtler hakkında bölgenin yetkililerinden detaylı bilgi isterler. Bu bilgi; “Nerelerde ne kadar Kürt köyü olduğunu, nüfuslarını, Kürtçe konuşmaya devam edip etmediklerini, milli adetlerini muhafaza edip etmediklerini, Türk köylüsü ve köyleriyle münasebetlerini öğrenmek ister.” (İttihat ve Terakki’nin Müslümanları İskan Politikası -1913-19-8- Fuat Dünder). Gelen bilgilere göre de önemli oranda bir Kürt nüfusu bu bölgelere yerleştirilir.

İttihatçılar Kürdistan’ın demografik yapısını bir bütünen değiştirmenin arayışındadırlar. Çünkü ellerindeki son toprak parçasında Kürtler kalabalık bir nüfusu oluşturuyorlardı. Bunu da kendi projeleri önünde tehlike olarak görüyorlardı. Kürtleri kadim topraklarından sürüp asimile etmek için daha kapsamlı ve ayrıntılı bir araştırmaya girişirler. Bunun için özel birim kurulur. Daha önce kurulmuş olan İAMM (İskân-ı Aşair ve Muhacirin Müdüriyeti) 14 Mart 1916’da yeniden AMMU olarak yapılandırılır. Kurulan bu birimle Kürtler üzerine araştırmalara ağırlık verilir. Bu bağlamda da Kürt-

rım politikalarının ilk ayağı Hristiyan halklara uygulandı. Milyonlarca insan katledilirken, bir o kadarı da yurtlarından sürülerek tüm mal varlıklarına el konuldu. İkinci ayağı ise Kürdistan ve Anadolu’da Türk olmayan Müslüman halkları Türkleştirme çalışmaları oldu. 1913 yıllarında İttihatçıların Türkleştirme projeleri kapsamında Anadolu nüfusunun on beş milyon olduğu bir süreçte beş milyon insanın yeri değiştirilir. Bundan bütün etnik yapılar etkilenir. Fakat kalabalık bir nüfus teşkil eden Kürtler daha fazla etkilenmiştir.

1913 yılında Osmanlı İmparatorluğu iktidarını ele geçiren İttihatçılar, Almanlarla birlikte 1. Dünya Savaşı’nda yenilmeleri neticesinde Osmanlı dağılır. Bu yenilginin akabinde İttihatçıların önde gelen liderlerinden Talat, Enver ve Cemal yurtdışına kaçarlar. Bu kişilikler kaçsalar da İttihatçı zihniyet kendisini sürdürecektir, ortaya çıkan boşluğu Mustafa Kemal, İsmet İnönü gibi daha alt düzeydeki kadrolar dolduracak ve onların Türk ulus devletini yaratmak amacıyla uyguladıkları bütün yol ve yöntemleri

Bu çerçevede 24 Temmuz 1923 yılında imzalanan Lozan Anlaşması’yla oluşturulmak istenen ulus-devlet biçimi netlik kazandıktan sonra, 20 Nisan 1924’te ikinci Anayasanın mecliste kabul edilmesiyle Kürt varlığı inkâr edilerek Kürtlere uygulanacak olan katliam, göç ve asimilasyon politikalarının daha rahat uygulanması için zemin hazırlanır.

Kürdistan’da iskân, tehcir, katliam ve asimilasyon politikaları

Yapılan zemin hazırlıklarının ardından Kemalist zihniyet Kürdistan’da iskân, tehcir, katliam ve asimilasyon politikalarını hayata geçirebilmek amacıyla 24 Eylül 1925 tarihinde Şark Islahat Planı’nı meclis gündemine taşır ve bu soykırım planı aynı tarihte mecliste kabul edilir. Bu plan ile Kürdistan’ı baştan sona fethetme ve inkâr etme hedeflenir. Bu kapsamda da Kürdistan’daki arazilerin çoğunluğuna devlet hazinesi adı altında el konulur. Ermeni soykırımından geriye kalan gayrimenkuller Kürtlerin elinden

araç-gereçlerini de karşılayacaktır. Türk muhacirinin yerleştirileceği Ermeni mülklerini ne sebeple olursa olsun ellerinde tutan Kürtler çıkarılarak geldikleri eski yerlerine gönderilecek veya istemeleri halinde Batı’da hükümetin göstereceği mahallere nakledilmeleri sağlanacaktır. Söz konusu mıntikalara yerleştirilecek Türklerin, Kürtlerin taarruzundan korunmaları için özel tedbirler alınacaktır. 1925 yılında en fazla 50 bin nüfus sevk ve iskân edilecektir. 10 yıl içerisinde Yugoslavya, Bulgaristan, Kafkasya ve Azerbaycan’dan beş yüz bin göçmen getirilip Doğu’ya yerleştirilecektir.”

Daha önceleri yapıldığı gibi Kürtlerin Anadolu’nun içlerine doğru göç ettirilmesi daha yoğunluklu ve kalabalık nüfuslar şeklinde olmuştur. Kemalistler Kürdistan’daki aşiret örgütülüğünü ve toplumsal yapıyı sindirip dağıtmadan Kürtleri bulundukları coğrafyadan koparmanın mümkün olmayacağını çok iyi bildiklerinden dolayı, istenilen demografik değişikliğin yapılabilmesi için öncelikle aşiret örgütüllüklerini dağıtılmaya yönelmişlerdir. Kürdistan’ın tümünden fethedilmesi ve Türkleştirilmesi için ilk önce direnebilecek olan kesimlerin toplumsallıklarının dağıtılarak teslim alınması esas alınmıştır. Bu da katliamdan geriye kalanların payına düşenin göç ve sürgün olması anlamına gelmekteydi. Ve bu şekilde de asimilasyonun başarıya ulaşabileceği anlayışıyla hareket etmişlerdir.

Faşist zihniyet Şark Islahat Planı’nı daha rahat uygulayabilmek için 25 Haziran 1927 yılında Umumi Müfettişlik Kanunu çıkarır. Bu kanuna göre kurulan umumi müfettişlikler geniş yönetsel, askeri ve yargısal yetkilerle donatılır. Kürdistan üç müfettişlik bölgesine ayrılıp, yönetilmeye başlanır. 24 Eylül 1925’te çıkarılan Şark Islahat Planı ile 25 Haziran 1927’de çıkarılan Umumi müfettişlik planı çerçevesinde 1925’ten 1940’lı yıllara kadar Kürdistan’ın hemen hemen bütün yerlerine öncelikle askeri operasyonlar başlatılır. İmha ve inkar saldırılarına, Türkleştirme politikaları temelinde dayatılan asimilasyon ve demografik yapının zorla değiştirilmeye çalışılmasına karşı Kürt halkı direnişe geçer. Faşist zihniyetin geliştirdiği bu saldırılar, Kürdistan toplumsal yapısı ve aşiret örgütlenmesinin dağıtılması için çok planlı bir şekilde geliştirilen imha, inkar ve tasfiye hareketleridir. Bu hareketlere karşı gelişen direnişleri geri ci isyanlar olarak gösterip iç ve dış kamuoyunu yanıltarak Kürdistan’ı ulus-devlet yapısına entegre etmeye çalışmışlardır. Sömürgeci Türk devleti bu imha saldırıları sırasında Kürdistan’ı tümünden kapsayacak bir saldırıya göze alamadığı için, belirli zamanlarda farklı alanlarda silah toplama veya aşiret ileri gelenlerinin ailece sürgünlerini gündeme alarak, belirlenen bölgelere askeri soykırım saldırıları başlatmıştır. Her saldırı sonrası birçok yerleşim birimi yerle bir edilmiş, yüzlerce insan katledilmiş ve binlercesi sürgün edilmiştir. Kürtler ise yerlerinden ve yurtlarından olmamak ve katliamdan geçmemek için direnmişlerdir. Bu dönemde aslında Kürdistan öyle bir hale getirilir ki burada yaşamak her an ölümlerle burun buruna gelmek demektir. Kürdistan, Kürtler açısından yaşanılmaz bir hale getirilerek, Kürtlerin Kürtlükten ve Kürdistan’dan vebadan kaçır gibi kaçacakları bir yer haline getirmeyi amaçlamışlardır. Askeri soykırım saldırıları ile Kürtleri

lerin bulunduğu bölgelerde Kürtlerin nüfusları, aşiretleri, adanillerini konuşup konuşmadıkları, geleneklerine olan bağlılıkları, devlete yakınlıkları, daha önce devlete karşı herhangi bir isyana katılıp katılmadıkları vb çok detaylı bilgi çalışması yürütülür. Bu bilgi toplama işi Kürdistan dışında, Anadolu’nun farklı yerlerine sürülmüş olan Kürtlere dönük de yapılır. Elde edilen veriler temelinde Mayıs 1916 yılında İttihatçılar Kürtlere uygulanacak olan iskan politikalarına ilişkin ayrıntılı bir planlama çıkarırlar. Bu plan çerçevesinde Musul, Urfa, Maraş ve Antep öncelikle Türkleştirilmesi gereken yerler olarak belirlenir. Amed, Sivas, Elazığ ve Erzurum bölgelerinde ise Rus işgalinden dolayı sığınan mültecilerin içerisinde Kürtler ve Türkler ayrıştırılır. Türkler bu bölgelerde bırakılırken, Kürtler ayrı bir iskana tabi tutularak Türk nüfusunun daha yoğun olduğu Ankara, Kastamonu, Kayseri, Niğde, Kütahya ve Eskişehir’e sürülür. Bu süreçte de çok büyük sayıda bir Kürt nüfus Kürdistan’dan sürülerek söz konusu yerlere serpiştirilir.

İttihatçılar faşist, kafatasçı bir zihniyetle Türk ulus devletini inşa etmek için Anadolu ve Kürdistan’da çok kapsamlı demografi değişikliklerine girişmişlerdir. Yukarıda da anlatmaya çalıştığımız gibi, İttihatçıların iskan ve tehcir adı altında uyguladıkları soyki-

daha da geliştirip, yaygın ve sistematik bir şekilde uygulayacaklardır. Bu İttihatçı zihniyet kendisini TC Devleti olarak kurumsallaştırdıktan sonra Kürtleri kendi önünde ciddi bir tehlike olarak görecektir ve bütün soykırım yöntemleri ile Kürtlerin üstüne bir karabasan gibi çökecektir.

İttihatçılar 1913 ile 1916 yılları arasında Anadolu ve Kürdistan’da Hristiyan halklara karşı uygulamış oldukları tehcir ve iskân politikalarıyla milyonlarca insan yerlerinden edilmiş ve bir o kadarı da katledilerek, kurulacak olan ulus-devletin önünde kendilerinin bir tehlike olarak ortadan kaldırılmışlardı. Bu süre zarfında Kürtlere de yoğun ve sistematik bir tarzda bu politikalar uygulanmış fakat Kürtler tümünden tasfiye edilememiştir. Kürtlerin geniş ve dağlık bir arazide büyük bir nüfusa ve isyancı bir yapıya sahip olmalarının yanı sıra, savaş koşullarında Kürtlere ihtiyaç duyulmasından dolayı yarım kalan proje cumhuriyet sonrasına ertelenecektir. Cumhuriyet kurulduktan sonra “Misak-ı Milli” sınırları içinde uygulanacak olan Türkleştirme politikasına karşı direnecek tek etnik yapı olarak Kürtler kalmıştı. Dolayısıyla devlet için tek tehlike Kürtlerdi. Bunun için İttihatçılar yarım kalan projelerini -iskân, tehcir, katliam ve asimilasyon politikalarını- esas olarak bu dönemde uygulayacaklardı.

alınır ve Kürdistan’ın demografik yapısı değiştirilir. Ayrıca asimilasyonun sonuç vermesi için Türkçe dilinin öğretilmesi, Kürtçenin yasaklanması zorunluluğu getirilir. Bu konularda şark ıslahat planının ilgili maddesinde şunlar belirtilmektedir; “Van şehri ile Midyat arasındaki hattın batısında Ermenilerden boşaltılan arazilere Türk muhacirleri yerleştirilecektir. Bunun için bu plan dahilindeki vilayette bulunan Ermenilerden ele geçirilen varlıklar satılmayacak ve hatta Kürtlere kiraya dahi verilmeyecektir. Yugoslavya’dan gelen Türk ve Arnavutlar ile İran ve Kafkasya’dan gelecek olan göçmenler, öncelikle Elazığ, Ergani, Diyarbakir, Elaziz-Palu-Kiğı, Palu-Muş arasındaki Murat vadisi, Bingöl dağının Doğu ve Güneyi ve Hınıs, Murat vadileri, Muş ovası, Van gölü havzası, Diyarbakir-Garzan-Bitlis hatlarında iskân edilecektir. Bunlardan başka Rize, Trabzon vilayetleriyle Erzurum vilayetinin kuzeydoğu kazalarında yerleşik yerel halktan insanlar da istemeleri ve şartları yerine getirmeleri halinde Hınıs Çayı ve Murat vadisine ve Van Gölü’nün kuzey mıntikasına nakledilebileceklerdir. Doğu’ya yerleştirilecek göçmenler ve yerli Türklerin iskân edilecekleri mıntikalara kadar hükümet bunların yol işçileri ve bir senelik işçilerini sağlayacaktır. Ayrıca evlerini inşa edecek, hayvan ve ziraat

soykırımdan geçirmek isteyen faşist Türk devletinin, insanlık dışı vahşi uygulamalarını hayata geçirdiği alanlardan biri de Dersim olmuştur. Dersim'de zehirli gazlar kullanılır, uçaklarla her taraf bombardıman altına alınır, karadan ise on binlerce askerle kadın, çocuk, yaşlı demeden on binlerce insan katledilir ve binlerce insan batı illerine sürülür. Aileleri tümünden imha olan çocuklara devlet tarafından el konularak, Batıya Türkleştirmek üzere ağırlığı Kemalist ailelere evlatlık verilir. Daha sonra 10 yıl boyunca Dersim'e giriş çıkışlar yasaklanır. Bu süreçte asimilasyon programlarına hız verilerek, Dersim tamamıyla Kürtlükten çıkarılmak istenilir.

Tüm katliam ve göçertme politikalarına rağmen Kürtler Türkleştirilemedi

1940'lı yıllara gelindiğinde Bakurê Kürdistan'ın askeri soykırım saldırısı yapılmayan tek bir alanı kalmaz. Bu soykırım saldırıları sonucu on binlerce insan katledilirken, on binlercesi de topraklarından sürülmüşlerdir. Bundan sonra Kürdistan'da Kürtlük adına yapılabilecek kımıldamayacaktır. Aslında İttihatçı zihniyetin Kürdistan'ı **Türkleştirme saldırıları** iki esas üzerinden yürütülmüştür. **Birincisi**, 1925'ten 1940'a kadar sürdürülen askeri soykırım saldırıları ile Kürt'ü teslim almak amacıyla uygulanan fiziki soykırımlar, **ikincisi** ise 1940'lı yıllardan sonra iradesi teslim alınmış, örgütlü ve toplumsallığı dağıtılmış zemin üzerinden kültürel soykırımla sonuç almaya dönük olarak yürütülmüştür. Tüm bunlara rağmen faşist zihniyet Kürt'ü Türkleştirme noktasında istediği sonucu alamamıştır. 1925-1940'lı yılları arası Kürdistan'da uygulanan asimilasyon ve demografik yapıyı bozma politikalarına bakılırsa Kürtlük ve Kürdistan adına hiçbir şeyin kalmaması gerekirdi. Soykırımcı zihniyetin planlamalarına göre Kürdistan'ın şimdiye kadar yürütülen faşist politikalar sonucunda her şeyi ile Türkleşmesi lazımdı. Fakat yapılan tüm katliam ve göçertme politikalarına rağmen Kürtler Türkleştirilemediği gibi Kürtlük halen canlı bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Bu durum karşısında, kendi varlığını Kürt inkarı üzerine inşa etmiş olan sömürgeci Türk devleti, Kürtleri tasfiye etme politikalarına bu süreçte de ara vermeksizin devam etmiştir. Bundan dolayı da bu dönemde de Kürt soykırımının tamamlanması için bir sürü belge, plan ve rapor hazırlanıp uygulanmıştır. Bu raporlar içinde en ilginç olanlardan biri de Kazım Karabekir tarafından sömürgeci Türk devletine sunulandır.

Aslında Suriye ve Irak Baas rejimlerinin 1970'li yıllarda orada bulunan Kürdistan parçasını diğer parçalardan tamamıyla koparıp izole etmek ve böylelikle asimilasyon politikalarından sonuç almak için uygulamış oldukları "Arap Kemer" projesinin esin kaynağı olduğu anlaşılmaktadır. Kazım Karabekir, Bakurê Kurdistan'a bir Türk kanalı açmayı önerir. Bakurê Kurdistan'ını üç parçaya bölerek "T" projesi dedikleri bir kanalla Kürdistan'ın bir başından diğer başına kadar oluşturulacak bu kanallara Türk nüfusu yerleştirerek, böylelikle toplumsal olarak Kürtleri birbirlerinden kopararak asimile etmeyi düşünmektedir.

Bu planda bahsedilen iskân ve göç politikaları günümüze kadar da sürdürülecektir. Çünkü en hızlı biçim-

de Kürt'ü Türkleştirmenin yolu, onu yaşadığı topraklarından koparmaktır. Bakur'da iskân ve göçün esası asimilasyon politikalarından sonuç almak için yapılmıştır. Bundan dolayı soykırımcı Türk devleti tarafından çok bilinçli ve planlı bir şekilde gerçekleştirilmiştir. 1940'lı yıllardan sonra göç politikalarında yöntem olarak eskisi gibi katliam, toplu göç, sürgün vb uygulamalar esas alınmasa da, bu defa değişik biçimlerle Kürt'e göç dayatılacaktır. Ekonomik olarak Kürtleri yoksullaştırma politikaları devreye konulur. Kürdün geçim kaynağı olan tarımcılık ve hayvancılık sınırlı düzeyde tutarak gelişmesinin önü alınır. Buna karşılık Kürtlerin Türkiye kentlerine göç etmeleri için Kürdistan'dan batıya doğru sürekli bir biçimde ekonomik, eğitim, sağlık ve daha başka sebeplerden kaynaklı göçü tetikleyen politikalar esas alınır. Bu politikalar çok uzun vadeli ve kesintisiz bir biçimde uygulanılır. Burada öngörülen şey Kürt coğrafyasını Kürtler nezdinde anlamsız, değersiz ve adeta "karın doyurmaz" topraklar olarak bir an önce terk edilmesi gereken coğrafya algısını oluşturmaktır. Ve bu politikaların bir sonucu olarak da bu süreçlerde Kürdistan'dan Türkiye'ye doğru yoğun bir göç dalgası yaşanır.

1960'lı yıllara gelindiğinde 2. Dünya Savaşı'nın ağır sonuçlarından kaynaklı Almanya yeniden inşa faaliyetleri için iş gücüne ihtiyaç duyacaktır. Türk devleti bu durumu bile Kürdistan'daki nüfusu göçertmek için değerlendirmeye çalışacaktır. Alman devletiyle yapılan anlaşma gereği her giden işçi başına o dönemin parasıyla 10 bin Mark para alınırken, aynı zamanda Kürtlerin yönünü Avrupa'ya vererek Kürdistan'ı da boşaltmaya devam edecektir. Bu sefer özellikle seçtiği bölgeler o dönemde az da olsa aydın ve bilinçli bir kesimin geliştiği, sol muhalif eğilimlerin güçlendiği ve Kürtlük noktasında da farklı eğilimlerde de olsa kırımdamanın yaşandığı Maraş, Adıyaman, Malatya, Dersim, Sivas, Elazığ ve Erzurum alanları olacaktır. Bu dönemde birçok insan işçi olarak Almanya'ya gönderilecektir. Giden her işçi bir süre sonra ailesini ve dolayısıyla akraba çevresini Avrupa'ya taşımaya çalışacaktır.

PKK, sömürgeci Türk devletinin tüm hesaplarını bozdu

1970'lere gelindiğinde faşist Türk devleti, Kürdistan'da sonuç aldığını düşündüğü bir zamanda PKK hareketinin ortaya çıkması sömürgeciliğin tüm hesaplarını bozacaktır. Kürdistan İşçi Partisi kısa bir süre zarfında Kürdistan'da ciddi bir taban örgütlenmesini gerçekleştirir. Bu durum Türk sömürgeciliğinin o zamana kadar yürüttüğü tüm inkar ve imha politikalarını boşa çıkartan bir çıkış özelliği taşıyordu. Onun için faşist-soykırımcı Türk devleti PKK'ye yönelirken diğer klasik sol-sosyalist örgütlere yöneldiği gibi yönelmeyecektir. Daha kapsamlı ve vahşi bir yönelime girişecektir. Bu çerçevede de soykırımcı sistem ilk yönelimini PKK'nin kadrolarının örgütlenişi ve toplumsal taban bulduğu Maraş yöresine gerçekleştirir. 19 Aralık 1979 yılında Maraş merkez, Pazarcık ve çevre köylerindeki Kürt Alevi kesimine dönük bir hafta süren katliam yapar. Bu katliamda resmi rakamlar 150 insanın öldürüldüğünü belirtse de olayın tanıklarının söylediklerine göre bi-

nin üzerinde Alevi Kürt katledilir. Alevi Kürtlere ait yüzlerce ev yakılır ve bir o kadar da işyeri tahrip edilir. Bu saldırıyla Kürtlerin Maraş yöresindeki varlığına son verilmek istenmiştir. Nitekim daha sonra Maraş merkezde bulunan bir Alevi Kürt mahallesi tamamıyla boşaltılır, yine Pazarcık ve Elbistan'da bulunan Kürtleri Avrupa'ya göçertmek için kolaylıklar sağlayarak göçün önü açılır. Sadece dört ay sonra Mayıs ayında Çorum'da, Alevilere yönelik ikinci bir katliam girişimi gerçekleşir. Burada resmi rakamlara göre 57 Alevi katledilir ve 100'den fazla insan yaralanır. Bu her iki olay Kürt Alevi kesimi üzerinde ciddi bir psikolojik baskı oluşturur. Maraş katliamı ve arkasından gelen Çorum katliamıyla birlikte Maraş bölgesindeki Kürt Alevi kesiminden binlerce kişi Avrupa'ya göç etmek zorunda kalır.

Yine devletin bu dönemde özel olarak göç ettirmeye çalıştığı başka bir kesim de Êzidî Kürtler olmaktadır. 1980'li yılların başında bu kesimin Avrupa'ya göç etmesi için kolaylıklar sağlanmış ve göçü teşvik ederek Bakurê Kürdistan'da bulunan Êzidîlerin çoğunluğu Avrupa'ya taşınmıştır. Avrupa'ya kitlesel göç bunlarla sınırlı kalmayacaktır. Turgut Özal döneminde de Avrupa'ya ve Türkiye'ye kitlesel göç teşviki için daha kapsamlı bir plan oluşturulacaktır. Tıpkı Şark Islahat Planında olduğu gibi dönemin ruhu canlandırılacaktır. Özal iktidara geldiği ilk yıllarında sadece Almanya devletiyle değil, birçok Avrupa ülkeleriyle de anlaşma yaparak özellikle Bingöl, Elazığ ve Maraş gibi alanlarda insanların kitlesel biçimde Avrupa'ya taşınması için her türlü teşviki yapacaktır ve buralardan Avrupa'ya doğru ciddi bir göç dalgası başlayacaktır. 1990'lı yıllara gelindiğinde ise PKK hareketi gerilla mücadelesiyle sınırlı kalmamış Kürdistan'ın birçok yerinde halk ayağa kalkmış, gençler akın akın yönlerini dağlara vermiş, Kürt ulusal dirilişi başarı kazanmıştır. Bu gelişmelerin önü alınmazsa devletin dayanmış olduğu ulus-devlet projesi tümünden çökebilirdi. Bunun için Turgut Özal Kürdistan'ı boşaltmak için daha kapsamlı bir plan geliştirecektir. Turgut Özal Cumhurbaşkanı iken dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'e Kürdistan'da uygulanması için dönemin yenilenmiş Şark Islahat Planı'nı gönderir. 1993 yılında Turkish Daily News gazetesinde yayınlanan plan kapsamında Özal, Kürdistan'ı boşaltmak için üç temel taktik önermektedir. **Birincisi**, kırsal kesimdeki köylerin ne pahasına olursa olsun boşaltılması ve yakıl-

ması, **ikinci** önemli taktik, merkezi köy projeleriyle onlarca dağınık köyü boşaltarak merkezi köylerde bir araya toplayarak denetimde tutulması, **üçüncüsü** ise bölgede yoğun bir şekilde baraj yapımına geçerek birçok yerleşim alanını su altında bırakarak mecburi bir biçimde göçe zorlamaktır. Özal'ın uygulamak için uygun gördüğü proje olduğu gibi uygulanır.

Umumi müfettişliklerden OHAL dönemine

Bakurê Kurdistan 1927 yılında çıkarılan umumi müfettişliklerle hep olağanüstü yetkilerle donatılmış valilikler tarafından yönetilmiştir. Bu kanun her ne kadar 1952 yılında resmen yürürlükten kaldırılmış olsa da, fiili olarak Kürdistan'a yaklaşımda bir değişiklik söz konusu olmamıştır. 1980 darbe-

ve milyonlarca insan ise çaresiz bir şekilde İstanbul, İzmir, Adana, Mersin, Antalya gibi Türkiye'nin büyük kentlerine göç etmek zorunda bırakıldı. Daha sonra da sistematik bir biçimde Kürdistan'da köy boşaltmalar ve göç ettirme durumu devam etmiştir. Günümüzde İstanbul, Mersin, Adana, İzmir vb büyük kentlerde yaşayan Kürt nüfusunun büyük bir çoğunluğu bu dönemde sürgünlerde ağır koşullarda yaşamıştır.

Bir soykırım yöntemi olarak Kürtlerin demografik yapısını değiştirme politikaları sonraki yıllarda da sistematik bir şekilde yürütüldü. Kürt soykırımını sonuca götürmek üzerinden 2002 yılında iktidara getirilen faşist AKP bu politikaları daha derinlik kazandırarak yürütmeyi kendine temel görev sayacaktır. Bu çerçevede de AKP, Bakurê Kurdistan'ın demografik yapısını de-

sinden sonra Kürdistan sıkıyönetimle idare edilmeye çalışılmıştır. 10 Temmuz 1987'de kaldırılan sıkıyönetim yerine bu sefer 19 Temmuz 1987'de Kürdistan'da olağanüstü yetkilerle donatılan ve yaptığı hiçbir şey için sorumlu tutulmayan OHAL valilikleri devreye sokularak Kürdistan yönetilmeye başlanmıştır. Soykırımcı Türk devleti bu süreçte birlikte Kürt halkına karşı topyekün bir imha saldırısı başlatır. Bu temelde de köy korucuları örgütlenir, daha sonra özel timler, asayiş, kolordu gibi birlikler, JİTEM, faşist kontra örgütlenmeleri, Hizbullah çeteleri vb örgütlenilerek Kürdistan'da canlı olan her şeye karşı savaş başlar. Koruculuk dayatmasını kabul etmeyen tüm köyler yakılıp yakılır. 4 binden fazla köy ve mezra boşaltılır. Gerillanın saklandığı veya rahat hareket edebildiği tüm ormanlık alanlar ateşe verilir, gerillaya yardım etmiş veya yurtsever olarak düşünülen insanlar kontra örgütlerin eliyle sokak ortasında acımasız bir şekilde infaz edilirler. Yaklaşık olarak 17 bin insan gözaltında kaybedilir. On binlercesi gözaltına alınarak ağır işkencelerden geçirilir. Yine binlerce insan hiçbir suç olmasına rağmen DGM (devlet güvenlik mahkemeleri) mahkemelerinde yargılanarak ağır cezalarla cezalandırılıp yıllarca cezaevinde konulur. İnsanların tek geçim kaynağı olan tarım ve hayvancılık bölgede tümünden ortadan kaldırılır. Öncelikle yaylalara yasak getirilerek hayvanların mera ve otlaklara çıkmasını engellenir.

Özel olarak devlet tarafından kurulan şebekelerle Kürtlerin yönü Balkan ve Avrupa ülkelerine verildi. Bundan kaynaklı yüzbinlerce insan yurt dışına

göç ettirmek için birçok uygulamayı devreye koyacaktır. Bu uygulamaların en başında gelenlerden bir tanesi bölgeye baraj inşa etme politikasıdır. Şimdiye kadar Kürdistan'da ellinin üstünde baraj inşa edilerek faaliyete sokulmuş ve inşa edilmek istenen baraj sayısı da yüzün üstündedir. Bu barajlar, sulama yapmak ya da elektrik üretmek için inşa edilmemekte, Kürtleri yurtlarından koparmak ve asimilasyona tabi tutmak amacıyla yapılmaktadır. Böylelikle katliam, talan ve sürgünlerle başaramadıklarını bu defa baraj inşalarıyla denemeye çalışmaktadır. AKP, baraj politikasıyla Kürtleri anayurtlarından kopartıp, Kürdistan'ın demografik yapısını değiştirmeyi hedeflemektedir. Nitekim inşa edilen Barajlarla binlerce Kürt yaşadığı toprakları terk edip Türkiye metropollerine göç etmek zorunda kalmıştır.

AKP'nin izlediği bir diğer taktik ise, Bakurê Kurdistan'da ekonomik soykırım politikasıdır. Ekonomik soykırım politikaları daha önceki hükümetler tarafından sürdürülmüş olsa da bu politika AKP tarafından daha kapsamlı, daha derinlikli sürdürülmekte ve ekonomik yoksullaştırma demografik yapıyı değiştirmenin bir aracı olarak geliştirilmektedir. Kürtleri ekonomik olarak çökertip yurtlarından göç ettirmek için, ekonomik alan üzerinde özel politikalar uygulanmaktadır. Kürdistan'da tarım ve hayvancılıkla uğraşan kesimlerin üretim alanları vergi, kredi, devlet ofisleri, ilaçlama, mühendislik, arz-talep dengesi, patent adı altındaki baskı araçlarıyla sınırlandırılmakta ve giderek üretim yapamaz hale getirilmektedir. Tarımdaki devlet tekeline ek olarak AKP'nin iktidara gelmesi ile birlikte

özel sermaye tekelleri de Kürdistan'da tarım alanına el atmış ve tarımı kapitalist tarzda dönüştürme konusunda epey yol almışlardır. Devlet ve özel sermaye eliyle köylülerin toprakları ellerinden alınarak, devletin daha önceki dönemlerde çeşitli gerekçelerle el koyduğu araziler de dâhil edilerek özellikle AKP iktidarı ile birlikte Türk ve yabancı şirketlere peşkeş çekilen bu geniş arazilerde yaygın bir şekilde kapitalist-endüstriyel tarım işletmeleri kurulmaktadır. Bununla birlikte 2 binli yıllardan itibaren yoğun teknoloji, seracılık, tekeli pazar, hormon ve ilaçlama yöntemlerinin egemen hale getirilmesi de eklenince, Bakurê Kurdistan'da çiftçi kendi imkanlarıyla üretim yapamaz ya da yapsa da ürününü satamaz bir duruma getirilmiştir. Yine, yapılan barajlarla binlerce hektarlık tarım alanları sular altında bırakılmakta ve bu da üzerinde tarım yapılabilecek verimli alanların giderek azalmasına yol açmaktadır. İnşa edilen barajlarla binlerce köy su altında bırakılırken, köyleri boşaltılan bu insanların ekonomik faaliyet yürütme imkanları ortadan kaldırıldığı için yoksullaşarak işsiz ya da ucuz işgücü konumuna düşmekte ve Kürdistan'da iş bulma koşulları da olmadığı için Türkiye kentlerine göç etmek zorunda bırakılmaktadır. Benzer bir yaklaşım hayvancılık alanında da uygulanmaktadır.

AKP'nin tarım ve hayvancılık alanında uyguladığı bu ve buna benzer politikalarla Kürtlerin elindeki tek geçim kaynağı elinden alınarak, Kürtler ekonomik anlamda yoksullaştırılıp göçe zorlanmaktadır. Yoksullaştırıp göçertme politikası ile bir yandan Bakurê Kurdistan'da Kürtlerin nüfus yoğunluğunu azaltma yoluyla demografik yapıyı değiştirme, diğer yandan Mersin gibi Türkiye metropollerine göçe zorlanarak buralarda ucuz işgücünün nesnesi haline getirilerek asimilasyon ve soykırım cenderesine alınmaktadır. Böylelikle göçertme politikasıyla ülkesinden kopartılan Kürt'ün yönü Türkiye metropollerine verilerek buralarda daha kolay asimile edebileceğinin hesabı yapılmaktadır.

Bakurê Kurdistan coğrafyasını Kürtsüzleştirme politikaları bakımından faşist AKP'nin yapmış olduğu planlardan birisi de "Çöktürme Planı"ydı. 2014'de Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı'nın hazırladığı, AKP'nin 2015 yılında devreye koyduğu "çöktürme" planının ağırlıklı bir bölümü, Bakurê Kurdistan'ın demografik yapısını değiştirmeye dönük uygulama ve planlamaları içermekteydi. "Çöktürme" planının aşamalarından bir tanesi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin taban bulunduğu şehir ve ilçelerin ablukaya alınarak bir bütünün boşaltılmasına dönüktür. Bu göç ettirme hareketine karşı bir direniş geliştiğinde ise, nelerin yapılacağı raporda açık bir şekilde dile getirilmiştir. "Ablukaya alınan yerleşkelerde, yaşamsal alanlar tahrip edilerek geri dönüş koşulları ortadan kaldırılacak, kitlesel imhalar, tutuklama ve boşaltmalarla yerleşkeler huzura kavuşturulacaktır." Raporun 8. sayfasında "yapılacak bastırma operasyonlarda 10 bin ila 15 bin imha, 8 bin civarı yaralı, 5-7 bin arası tutuklama, bombalanmış küçük ve büyük yerleşim alanlarında 150-300 bin civarı insanın yer değiştirmesinin 'terör' örgütünün felç etmesini, işlevsizleştirmesini sağlaması düşünülmektedir" denil-

mektedir. Bu plan dâhilinde Cizre, Silopi, Şırnak, İdil, Nusaybin, Silvan, Dargeçit, Diyarbakır-Suriçi yerleşim yerleri hedef alındı. Bu planın başarılı olması halinde, PKK'nin güçlü tabana sahip olduğu diğer yerlere de sırasıyla uygulanacaktı. Öncelikli olarak bu yerleşim birimlerinde sömürgeci Türk devletinin paralı kontra güçlerince kuşatılıp 'sokağa çıkma' yasağı ilan edildi. Diğer yandan halkın yerleşim yerlerini terk etmesi için, zaman zaman dışarı çıkma yasağı kaldırılıp süre tanınarak, halkı göç etmeye zorlandı. Ve akabinde kuşatılmaya alınan Kürt yerleşim yerleri tanklarla, toplarla bombardımana tabi tutuldu. Amaç; yerle-

Kürt düşmanı AKP-MHP faşist kılığın Rojava'ya Suriyeli bir milyon mülteciyi yerleştirme planına Avrupa devletleri de mültecilerin kendi ülkelerine gelmemeleri için destek vermektedir. Demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen Avrupa, kendi çıkarlarına Kürtleri rahatlıkla kurban edebilmektedir. Bu durum, aslında Kürtlerin hiç de yabancı oldukları bir durum değildir. Kürtlerin ülkelerini dört parçaya bölen, statüsüzlüğe mahkûm ederek Kürt sorununun ortaya çıkmasına yol açan Avrupa'nın kendisi olduğu için şimdiye kadar Türk devletinin Kürtlere dönük bütün imha, inkâr ve soykırım politikalarına da destek vermiştir. Türk devleti zaten Avrupa Birliği'nden ve onun askeri yapılanması olan NATO'dan destek alarak bugüne kadar Kürtlere karşı açtığı savaşı yürütmektedir. Kürt sorunu konusunda her zaman ikiyüzlü, bencil, pragmatist davranmış olan Avrupa, bugün de mülteciler konusunda aynı yaklaşım içerisinde hareket etmektedir.

şim yerlerini imha etmek ve halkın geri dönüş koşullarını ortadan kaldırmaktır. Bu yerleşim yerlerinde halkı göç ettirdiler ve ardından ağır iş makineleriyle girilen mahallelerde evler ve iş yerleri yerle bir edildi. Bu süreçte 400 binden fazla insan yerlerinden göç ettirildi. Bu defa faşist Türk devletinin planladığı gibi olmadı, Kürt halkı Türkiye metropollerine değil, Kürdistan'ın içlerine doğru göç etti. Yürütülen kır yıllık mücadele ile bilinçlenen Kürt halkı, AKP'nin adına "çöktürme" planı dediği kirli savaşla ne yapmak istediğini rahatlıkla anlayacak düzeye gelmişti.

Botan halkı Türkiye kentlerine göç etmekte kısıral alanda çadır açarak, civar köy ve kasabalara yerleşerek nereden ve nasıl yaşayacağını sömürgeci Türk devletine net bir şekilde gösterdi.

AKP bu planı geliştirirken, Bakurê Kurdistan'ı Kürtlerden boşaltarak, Kürtleri Türkiye metropollerine sürmeyi, onların yerine, Suriye'den gelen Arap ve Türkmenleri yerleştirip Kürdistan'ın demografik yapısını değiştirmeyi hedeflemişti. Buradan da anlaşılıyor ki, Suriye'deki Arap nüfusu bilinçli ve "çöktürme" planının bir parçası olarak Türk devleti tarafından göçe teşvik edilmiştir. Eğer plan başarılı olsaydı, Kürtler Türkiye'nin büyük kentlerine göçertilecek, Kürdistan'a Suriye'den getirilen Araplar ve Türkmenler yerleştirilecekti. Böylelikle Bakurê Kurdistan'ın Rojava ile sınır olan yerleşim yerlerine Suriyeli mülteciler yerleştirilerek kapsamlı bir demografi değişikliği yapılacaktı. Bununla bu yerleşim birimleri hem Kürtlerden arındırılacaktı hem de Bakur ile Rojava birbirinden kopartılarak bir tampon bölge oluşturulacaktı. Fakat yanlış hesap Cizre, Nusaybin, Sur'dan dönerek tüm özyönetim alanlarında yaşanan direniş ve halkın kendi ülkesinde kalma ısrarı, AKP-MHP kirli bloğun hesaplarını boşa çıkarıp, hevesini kursağında bırakmıştır. Ancak kirli emellerinden vazgeçmeyen yeminli Kürt düşmanı AKP-MHP faşist bloğu şimdi de "gönüllü dönüş" adını verdiği plan kapsamında bir milyon Suriyeli mülteciyi Rojava'da; Efrîn'den Serêkaniyê'ye kadar işgal ettiği bölgeye yerleştirmeye çalışmaktadır.

Türkiye'nin derdi; Suriyeli mültecilere yer bulma değil

Sömürgeci Türk devleti başından beri Suriyeli mültecilere insani yardım çerçevesinde yaklaşmamıştır. Mültecileri Türkiye'de ucuz işgücünün bir nesnesi haline getirerek, en ağır ve tortu işlerde ucuza çalıştırarak, onları ciddi bir emek sömürsüne tabi tutmuştur. Zor ve katlanılmaz yaşam koşullarında tutarak onları bir yedek işsizler ordusu olarak elinde tutup, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının başında Demoklesin kılıcı gibi bir tehdit aracı gibi kullanmıştır. Mültecileri Antep, Urfa ve Maraş gibi Kürt kentlerine yerleştirerek buralarda Kürtler aleyhine bir nüfus dengeleme politikası gütmüştür. Yine, ekonomik olarak sıkıştığında her defasında "açarım kapıları ha" diyerek Avrupa'ya karşı onları bir şantaj ve tehdit aracı gibi kullanıp, onların sırtından Avrupa Birliği'nden milyarlarca Euro kazanmıştır. Yine, mültecilerin çaresizliğinden yararlanmak suretiyle, onların içerisinde yürüttüğü kirli-özel savaş faaliyetleriyle kurduğu çete yapılarına eleman devşirmenin zemini haline getirmiştir. Tüm bunlardan da anlaşıldığı gibi AKP-MHP faşist bloğu, Suriyeli mültecileri kirli emellerini gerçekleştirmek için bir araç olarak kullanmış ve halen kullanmaya da devam etmektedir. Şimdi de onları Rojava'ya yerleştirme projesi bu kirli emellerin bir parçası olarak devreye sokulmak istenmektedir.

Soykırımcı Türk devletinin bir milyon Suriyeli mülteciyi Rojava'da işgal ettiği bölgelere yerleştirme planı, Rojava'nın demokratik yapısını değiştirmeye dönük bir projedir. Faşist Türk devleti, Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek için her türden kirli yöntemi dev-

reye koymuş, bunda başarılı olamayınca uluslararası hegemonik güçlerin desteğini de arkasına alarak Rojava'ya işgal saldırıları başlatmıştır. Bu saldırılar sonucunda Rojava'da bazı yerleri işgal etmiştir. İşgal ettiği yerlerde Kürtler aleyhine demografik yapıyı değiştirmeye yönelmiştir. Bu çerçevede de Efrîn, Serêkani, Girê Spi gibi yerlere kalabalık sayıda çete gruplarını aileleri ile birlikte yerleştirmiştir. Bunun yanı sıra Türkiye'ye göçertilmiş mültecilerin bir kısmını el altında bu bölgelere yerleştirmek suretiyle bu bölgelerin demografik yapısını büyük oranda değiştirmiştir. Yani sömürgeci Türk devleti, zaten mevcut durumda Rojava'da işgal ettiği yerlerde demografi değişikliği yapmaktadır. Şimdi bu bir milyon Suriyeli mülteci yerleştirme planı ile hali hazırda süren demografi değişikliği faaliyetlerini daha kapsamlı hale getirmek, aleni bir şekle dönüştürmek ve uluslararası güçlerin de onayı ile bunu meşrulaştırmak istemektedir. Tüm bunlardan hareketle rahatlıkla şunu belirtmek gerekir ki Türkiye'nin derdi; Suriyeli mültecilere yer bulma değildir, Kürtleri yerinden, yurdundan etmektir. İttihatçıların toplum mühendisliğinin günümüz faşist şef Erdoğan şahsında dile gelmesidir. İki yüzyıllık faşist zihniyetin Kürt'e reva gördüğü; tehcir, sürgün, imha politikalarının bir devamı, bir parçasıdır.

Erdoğan'ın Arap Kemerı planı

Sömürgeci Türk devleti, Rojava'da işgal ettiği yerlere Arap ve Türkmenlerden oluşan Suriyeli mültecileri yerleştirme planı ile özünü Rojava'nın demografik yapısını değiştirme teşkil etse de bununla bağlantılı olarak birçok kirli amacını birlikte gerçekleştirmek istemektedir. Bununla kendisine bağımlı kıldığı bu mültecilere dayanarak Rojava'daki işgalini kalıcı hale getirmek istemektedir. İşgalci hiçbir güç kendisinin dayanacağı bir zemin olmadan işgal ettiği yerde uzun süre kalamaz. Sömürgeci sistem bu plana aynı zamanda böyle bir amaç da yüklemektedir. Yine Türk devleti bu plan ile halkları çatıştırmak ve birbirine kırdırtmak istemektedir. Rojava'nın demografik yapısı ile oynamak, halklar arasına nifak tohumları ekmek suretiyle uzun yıllara yayılacak çatışmaları tetiklemek istemektedir. Faşist AKP-MHP bloğu, buralarda kaos, çatışma yaratmak istemektedir. Bu şekilde de buralarda sürekli istikrarsız bir ortam oluşturarak kendi işgalci konumunu kalıcılaştırma peşindedir. Aynı zamanda bu yolla bölgenin çoklu etnik yapısını tasfiye etmeyi hedeflemektedir. Zaten başından beri Rojava Devrimi'ne saldırmasının temel nedenlerinden biri, Kuzey-Doğu Suriye'de halkların birliğine dayalı Demokratik Ulus sistemini ortadan kaldırmaktır. Rojava'ya dönük işgal ettiği yerlerde yaptığı demografi değişiklikleri ile bölgenin demokratik yapısını tasfiye etmesi bu niyet ve yaklaşımlarını çok açık bir şekilde ortaya sermektedir. Bugün mültecileri Rojava'ya yerleştirmek istemesinin bir nedeni de budur. Diğer başka bir nedeni ise BAAS rejiminin 1970'lerde Arap Kemerı adı altında Rojava'yı Kürtlerden arındırma projesini sonuca götürmek istemektedir. 1970'lerde BAAS rejimi Rojava'da kapsamlı bir demografi değişikliği planı hazırlar, bazı yerleri Kürtlerden boşaltıp onların yerine Arapları yerleştirir. Kürtleri de Suriye'nin içlerine sürer. BAAS rejimi, Arap

Kemerı adı verdiği bu plan ile bazı mintakalara Arapları yerleştirerek hem Kürtleri birbirinden koparma hem de Rojava'da Kürtlerin çoğunluk oluşturmalarının önüne geçmek istemiştir. Bu plan, Rojava'nın bütününde hayata geçirilmek amacıyla hazırlansa da ağırlıklı olarak Cizir bölgesi ile sınırlı kalır. İşte faşist şef Erdoğan bugün bu planı bütün Rojava'da hayata geçirmenin arayışındadır.

Kürt düşmanı AKP-MHP faşist kılığın Rojava'ya Suriyeli bir milyon mülteciyi yerleştirme planına Avrupa devletleri de mültecilerin kendi ülkelerine gelmemeleri için destek vermektedir. Demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen Avrupa, kendi çıkarlarına Kürtleri rahatlıkla kurban edebilmektedir. Bu durum, aslında Kürtlerin hiç de yabancı oldukları bir durum değildir. Kürtlerin ülkelerini dört parçaya bölen, statüsüzlüğe mahkûm ederek Kürt sorunun ortaya çıkmasına yol açan Avrupa'nın kendisi olduğu için şimdiye kadar Türk devletinin Kürtlere dönük bütün imha, inkâr ve soykırım politikalarına da destek vermiştir. Türk devleti zaten Avrupa Birliğinden ve onun askeri yapılanması olan NATO'dan destek alarak bugüne kadar Kürtlere karşı açtığı savaşı yürütmektedir. Kürt sorunu konusunda her zaman ikiyüzlü, bencil, pragmatist davranmış olan Avrupa, bugün de mülteciler konusunda aynı yaklaşım içerisinde hareket etmektedir. Avrupa'nın bu yaklaşımlarını teşhir etmek, Avrupa kamuoyunu bu konularda aydınlatmak, duyarlı hale getirmek gerekir.

Sonuç itibarıyla şunları belirtmek gerekir ki: Bugün Rojava'ya dönük yapılan/yapılması planlanan demografik yapı ile oynama, değiştirme ve bu yolla bölgeyi Kürtsüzleştirme projeleri faşist zihniyetin son iki yüzyıllık Kürt düşmanlığı politikalarından bağımsız değildir. Kürtleri imha ve soykırım cenderesinde tutan küresel hegemonik güçler ile Türk özel savaş rejimi; AKP ve onun faşist şefi Tayyip Erdoğan'ı Kürt soykırımını-asimilasyonunu sürdürmek ve sonuca götürmek üzerinden iktidara getirmiştir. Faşist şef Tayyip Erdoğan'da 'bu işi en iyi kendisinin yapacağı' anlayışıyla hareket etmekte ve Kürt toplumsallığını parçalayıp dağıtmak ve Kürtleri yaşadıkları topraklardan koparıp yarım kalmış soykırımı tamamlamak için her türden kirli savaş yöntemlerine başvurmaktadır. Bu konuda hiçbir etik, hukuki ve insani ilke tanımamaktadır. Bu soykırımcı, faşizan zihniyetin politikalarını boşa çıkarmak için; bir özel savaş rejimi olan AKP-MHP faşist kılığın bölgeyi Kürtsüzleştirmek amacıyla yürütmüş olduğu kirli savaş yöntemlerinin bilincinde olmak, bu bilinci tüm topluma yaymak ve bununla birlikte, bu saldırıların ancak örgütlenme ve özgüce dayalı direnişle bertaraf edilebileceğini bilmek ve Demokratik Ulus inşasını bu temelde ele almak en doğru yaklaşım olacaktır. İşgalci, soykırımcı Türk devletinin, Kürtleri kendi ülkesinden koparmaya dönük her türden yaklaşımlarına karşı ülkede kalma ısrarını sürdürmek ve Önder Apo'nun "siyasal savaş yurtseverlik savaşı, tarihe ve toprağa sahip çıkma savaşıdır" yaklaşımıyla hareket etmek gerekir.

İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliği başvurusu sürecinde yaşanan kriz ve nedenleri:

Ukrayna savaşı tüm dünyada yeni bir yola girilmesine sebep oldu. ABD öncülüğündeki NATO ve AB, Rusya karşısında yeniden атаға geçtiler. Bu temelde ABD'nin bölgedeki nüfuzu artmaya başladı. On yıllardır tarafsız statüde bulunan İsveç ve Finlandiya gibi ülkeler güvenlik endişeleri içerisinde tamda ABD'nin istediği gibi tarafsızlık statüsünü bir tarafa bırakıp NATO'ya üyeliği başvurusu yaptılar. Bunun nedenlerini anlamak için bazı soruların cevaplanması gerekir.

24 Ağustos 1949'da 12 ülke tarafından imzalanan Kuzey Atlantik Antlaşması'na dayanarak kurulan ve farklı dönemlerde 18 ülkenin daha katıldığı uluslararası bir askeri ittifak olan NATO oluşumu, kurulduğu ilk günden günümüze kadar birçok süreçte bölgedeki yıkımın en büyük mimarı olmuştur.

Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü, NATO olarak bilinen uluslararası örgütü duymayan yok gibidir. NATO olarak bilinen bu oluşum, gerçekte ne kadar bilindiği tartışma götürür bir konudur. Sadece isim olarak bilinir. Gerçekte ne olduğu, işlevi, dünya halklarına ne gibi zararları veya zararları olduğu, ilgili olmayan çevrelerde pek bilinmez.

Başlıktan da anlaşılacağı üzere kaç tane NATO olduğu tartışma götürür bir konudur. Bizce en az iki NATO vardır. Bunlardan birincisi kuruluşunu da kısaca anlatacağımız 24 Ağustos 1949'da yürürlüğe girmiş herkesin bildiği resmi NATO'dur. İkincisi ve daha da önemlisi, dünya halklarının başına bela olan, sayısız işgal, talan, askeri faşist darbe, kitle katliamları, adam kaçırma, uyuşturucu kaçakçılığı, beyaz kadın ticareti, yargısız infaz ve silah ticareti gibi insanlık suçlarının faili olan gizli NATO'dur. Önder Apo'nun da savunmalarında değindiği gibi esas iş başında olan gizli NATO yani NATO gladyosudur. Ortadoğu merkezli çıkartılan bütün kriz ve kaosların arkasında bu gizli NATO kanadı bulunmaktadır. Ayrıca Önder Apo'ya yapılan uluslararası komplonun mimarı ve uygulayıcısı da NATO gladyosudur. Önder Apo bu oluşumun çok ciddi planlamalar temelinde hareket ettiğinin de altını çizmektedir. Bununla birlikte ABD öncülüğünde NATO-İMF faaliyetlerine oldukça derinlik kazandırıldı. Önder Apo savunmalarında küresel çapta bu iki oluşumun ne düzeyde kullanıldıklarını geniş olarak değerlendirmektedir. Bir taraftan NATO eliyle askeri müdahaleler geliştirilirken diğer taraftan ise IMF ve dünya bankası eliyle de devletler önce borçlandırılmakta sonra da birer birer denetime alınmaktadır. Bu iki oluşum yıllardır bu amaçla kullanılmaktadır.

ABD, SSCB'yi egale etmek için NATO'yu en etkin biçimde kullandı

Bu minvalde bakacak olursak NATO'nun faaliyetlerinin dönemsel resmine bakmakta fayda var. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra tüm dünyada yepyeni bir sürece girildi. Bölgesel ve küresel güç dengeleri yeniden yazılmaya ve her güç kendi çerçevesinde baskın rol oynamak için muazzam bir yarış içerisinde girmeye başladı. Zaten NATO gibi oluşumlarda bu temelde kuruldu. Aslında 2. Dünya Savaşı birçok yeni gücün ortaya çıkmasına sebep oldu. Bu güçlerde kendi aralarında it-

NATO'NUN GENİŞLEME ARZUSU VE YARATTIĞI KRİZLER

Nedim Seven

tifaklar kurmaya ve daha az güç sahibi olan iktidarları kendi denetimleri altına alma çabalarına giriştiler. Bu çabalar en yalın haliyle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yani kısa adıyla SSCB karşıtlığı temelinde yoğunluk kazanmaya başladı. Bu şekilde NATO oluşumu askeri rekabet temelinde gittikçe yayılcı bir politika izleyerek, aslında Ortadoğu coğrafyasını ABD ve Sovyetler arasındaki soğuk savaşın merkezi haline getirdi. Türkiye bu ittifaka Kore savaşına katılması üzerine Eylül 1951 yılında NATO'ya kabul edildi. 18 Şubat 1952 tarihinde de TBMM'de antlaşmanın onaylanmasıyla resmen NATO'ya üye oldu. Bununla birlikte NATO bölgedeki faaliyetlerini Türkiye üzerinden gittikçe genişletmeye başladı, yani Türkiye'nin de bu ittifaka katılmasıyla ABD tek kutuplu kapitalist dünya modelini kabullendirmek, kendi hegemonyasını tüm coğrafyalara yaymak ve SSCB'yi egale etmek için NATO'yu en etkin biçimde kullandı. Bu amaçla gittikçe ittifakı genişletmeye başladı. Önce kriz ve kaos ortamları yaratarak ülkelerin garantör güç arayışına girmelerini sağladı ve bu şekilde teker teker tüm Avrupa'da özellikle Sovyetlere yakın coğrafyada bulunan ülkeleri bu ittifaka katılmaya mecbur kıldı.

ABD, sosyalist ülkelerin mirasını kendi hegemonyası altına almaya çalışıyor

NATO bu şekilde soğuk savaş yıllarının sona ermesine kadar genişlemeye ve yayılcı bir politika izlemeye devam etti. Soğuk savaş yıllarının sona ermesinden sonra ABD öncülüğündeki NATO farklı bir politika üzerinden genişlemeye devam etti. Genel politika etnik unsurlar üzerinde çatışma ortamları yaratmak, etnisiteleri çatıştırmak ve bu etnik gruplara silah satarak tüm dünyada bir silah tekeli kurmayı ki nitekim öyle de oldu. NATO'nun Doğu Avrupa ülkelerini içine alacak biçimde genişletilmesi çabası, aslında eski "sosyalist" ülkelere kimin nasıl hükmedeceğini belir-

leyecek mücadelenin son turu olarak da değerlendirilebilir. Her iki dünya savaşının başladığı bölgede bulunan Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan'ı içine alan bir genişleme, Sovyet Bloğu ülkelerinin kapitalizm lehine bir kere daha yıkılması, Rusya'nın kuşatılması, kapitalistler arası pazar ve hegemonya savaşının böylece yeni bir biçim kazanmasına neden oldu.

Günümüzde NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişleme projesinin karşısında görünürdeki en ciddi engel ise tabii ki, habire, "kime karşı NATO, düşman kim" sorusunu sorup duran Rusya olmaktadır. Uluslararası siyasetin önümüzdeki yıllarda alacağı biçim açısından, NATO'nun genişlemesinin önündeki Rusya engelinden daha büyük ve hatta NATO'nun genişleme planının da önemli sorunlar bulunuyor. Burada iki büyük güç NATO'nun genişlemesi konusunda anlaşamıyor, farklı düşünüyorlar. 2. Dünya Savaşı'nın yıkımından sonra hızla kapitalist dünyaya entegre olma yoluna girerek hard kapitalizm diye tabir edilen yüksek endüstrileşme yoluna giren Almanya, sınırları, normları, pazarı ve güvenlik sistemi "kesin belli" bir Avrupa'dan söz ederken, Amerika daha geniş ve esnek görünen "Batılilik" ve "pazar ekonomisi" gibi kavramları kullanarak Doğu seferini başlatmayı esas aldı.

NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişleme planı her şeyden önce, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı ülkelerinin mevtasının kaldırılması ve mirasının paylaşılması merasimidir. Önceki yıllarda ABD öncülüğündeki NATO ile SSCB öncülüğündeki Varşova paktı üye ülkeleri arasındaki muazzam ekonomik ve askeri çekişmeler küresel dengeleri geri dönüşü çok zor olacak şekilde değiştirdi. Yani ABD bir nevi sosyalist ülkelerin mirasını bütünüyle kendi hegemonyası altına almanın savaşı içerisine girdi.

Soğuk savaş yıllarının sona ermesi ve Berlin duvarının yıkılması sonrasında günümüze kadar Almanya, "biz duvarı boşuna mı yıktık" havası içerisine girdi ve Berlin duvarının yıkılıştan sonra Doğu Avrupa pazarının meşru tek mirasçısı olarak kendisini görmek-

te ve mirasın kendisine geçmesini beklemektedir. Yani kendisini tüm dünyaya ve özellikle Hegemon güçlere yeni bir imajla Doğu Avrupa pazarının yegâne sahibi olarak kabullendirmek istiyor. Bu açıdan bakıldığında Almanya'nın son çeyrek yüzyılda bütün planlarını hatta yatırımlarını buna göre yaptığı görülecektir. 1 Mart 1992-14 Aralık 1995 yılları arasındaki Bosna savaşında, Bosna'ya Birleşmiş Milletlerin izniyle gönderdiği askeri birlikle de Almanya, aslında NATO'nun genişlemesi kavramından direkt kendisinin genişlemesini anlamaktadır. Amerika, her ne kadar Bosna savaşında ne yıkılışı hesaplayabilmiş ve ne de yıkılıştaki aktif yer almışsa da sırf dünyanın tek hâkimi olması sıfatıyla var olan mirasa ortaktır. Rusya ise en azından Almanya karşısında, deyim yerindeyse, "katili cenaze merasiminde yakalamış varis" kadar kırgındır.

Berlin Duvarı'nın yıkılması ve ABD'nin NATO politikası

Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonraki sürece baktığımızda, ABD'nin NATO politikasında "ısrarlı" bir genişleme planı taşımadığı görülmektedir. Hatta Clinton 1996'daki seçim kampanyası öncesine kadar Cumhuriyetçilerin politikalarını da Avrupa merkezli politikalar olarak değerlendirmektedir. Clinton, Sovyet Bloğunun dağılmasından sonraki ilk dönemde artık bir Rus yayılcılık tehdidinin en azından ileriki on yıl ortadan kalktığına inanmıştır. Bunun yanında Alman politikacılar her yerde, "Rusya'nın stratejik konumu, askeri yetenekleri ve gelenekleriyle mücadele için yeni Avrupa devletlerini himayemize almamız gerekir" gibi argümanlardan söz eder oldular. Oysa gelecekteki yeni pazarından emin görünen Amerika o yıllar Rusya'ya "siz de Avrupa üyesisiniz ve problemlerinizi çözünce NATO'ya bile gireceksiniz" diyordu.

Amerikan Dışişleri Bakanı Albright 1997 yılında göreve başlar başlamaz

NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişleme planı her şeyden önce, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı ülkelerinin mevtasının kaldırılması ve mirasının paylaşılması merasimidir. Önceki yıllarda ABD öncülüğündeki NATO ile Varşova paktı üye ülkeleri arasındaki muazzam ekonomik ve askeri çekişmeler küresel dengeleri geri dönüşü çok zor olacak şekilde değiştirdi. Yani ABD bir nevi sosyalist ülkelerin mirasını bütünüyle kendi hegemonyası altına almanın savaşı içerisine girdi.

ayağının tozuyla geldiği Senato Dış ilişkiler oturumunda şöyle konuşmuştu: "NATO'nun Doğu Avrupa'da genişlemesinin amacı, 50 yıl önce Batı Avrupa için yapılanları Doğu Avrupa için yapmaktır. Yani, yeni demokrasiyle bütünleşme, eski nefretleri yenilgiye uğratma, pazar ekonomisine güven sağlama ve anlaşmazlıkları yok etmektir" demişti. Buradan anlaşılacağı gibi aslında hem dış yayılcılık hem de iç politik gerekçelerle Amerika artık kendini NATO yayılcılığına mecbur hissediyor. Amerikan siyasetini izleyen gözlemcilerin belirttiklerine göre, 1996 yılındaki başkanlık seçimleri öncesine kadar Amerika, NATO'nun yayılcılığını Almanya'ya, daha doğrusu bir nevi sürüncemeye bırakmış durumdaydı. Ukrayna savaşı aslında NATO için bir Rönesans süreci yaşattı. Çünkü yıllardır büyük bir durağanlık içerisinde olan ve Rusya'nın yayılcılığını izlemekle yetinen NATO, bu savaşla birlikte aslında Doğu Avrupa coğrafyası üzerindeki emellerini tekrardan hayata geçirebilme şansını yakaladı.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali başlattığı 24 Şubat'tan bu yana 3 aydan fazla süre geçti. Bu süre zarfında yaşananlar ve bundan sonra yaşanacak olanlar Avrupa güvenlik mimarisi, siyasi yapılanması ve genel olarak dünya jeopolitik rekabeti açısından önemli sonuçlar doğurmaya gebedir. Rusya, yıllardır Ukrayna'nın ve eski Sovyet coğrafyasındaki ülkelerin NATO'ya üye olmalarını kabul edilemez bir gelişme olarak görmekteydi ve bugüne kadar bu görüşünü birçok platformda dile getirmekten çekinmedi. Buna karşı ise ABD bu ülkelerle derin ilişkiler içerisine girmeye ve Rusya'yı bu ülkeler üzerinden kuşatmaya almaya devam etti. Öte yandan dünya siyasetinin çok kutuplu hale gelmesi ve Batı hegemonyasının dengelenmesi fikri, Rusya ve Çin başta olmak üzere birçok ülke tarafından sürekli olarak dile getiriliyor. Ama ABD küresel dengeleri bir başka güçle paylaşmak istemiyor. Bu amaçla Rusya ile dalaylı bir askeri çekişme içerisine girerken Çin ile de ekonomik bir savaş yürütüyor. Bundan dolayı diyebiliriz ki NATO SSCB'nin yıkılmasından tam 32 yıl sonra üye sayısını 32'ye çıkar-

tarak Rusya'yı batıdan önemli ölçüde kuşatmayı başarmış gibi görünüyor. Nitekim son olarak gündemde olan İsveç ve Finlandiya'nın üyelik süreçleri de tamamlanırsa, görünüşe göre bu adım Rusya'yı çok ciddi zorluklarla karşı karşıya getirecektir.

Küresel güçler arasındaki savaşın merkezi yine Ortadoğu ve Balkanlar'dır

Rusya, Çin ve diğer müttefikleri bu mücadelede hızla gelişen bir silahlanmaya, bölgesel aktörleri oyuna dahil etmeye ve özellikle küresel piyasalarda güç elde etmeye başladılar. Özellikle Çin var olan nicel insan gücünü yıllar içerisinde ekonomik ve askeri konularda bir atılımı dönüştürerek ABD'ye rakip olmaya başladı. Yani temel çekişmeler halihazırda ABD ile karşı cephedeki Rusya ve Çin arasında yaşanıyor. Bu çekişmeler gittikçe derinleşerek bölgedeki kriz ve kaos ortamını büyütme hedefliyor. Çünkü bu güçlerin tamamı kriz ve kaosları kendi lehlerine çevirebilme temelli bir strateji izliyorlar.

Küresel güçler arasındaki bu uzun soluklu savaşın merkezi yine Ortadoğu ve son yıllarda Balkanlar olmaktadır. Bütün küresel güçler savaşı kendi topraklarının dışında yürütmeyi en temel stratejilerden görüyorlar. Yüzyıllardır var olan bu çıkar çatışması içerisindeki küresel güçlerin fiili savaş sahasına dönüşen Ortadoğu ülkelerinin tamamında sular hiçbir şekilde durulmuyor. Çünkü küresel güçler bu ülkelerden krizin ve kaosun hiç eksik olmasını istemiyorlar. "Böl-parçala-yönet" ve "kazan kazan" politikaları ile bölgedeki birçok ülkeyi savaşa sürükleyen bu güçler, bugün tıpkı bir bumerang gibi giderek doğrudan kendilerini vurmaya başlayan çözümsüzlük kriziyle karşı karşıyalar. Artık sistem muazzam bir doyumsuzluk içerisinde debeleniyor. İnsanlık tarihindeki siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel yönüyle önemli gelişmelere ev sahipliği yapmış olan Ortadoğu coğrafyası, yıllardır küresel güçlerin savaş alanına dönmüş olmasından kaynaklı her alanda bir harabeye dönmüş durumda. Tabiri caiz ise tutanın elinden kalan bir hal almış durumdadır. Birçok medeniyetin, imparatorluğun gelip geçtiği, bölgede nüfus kazandığı veya kaybettiği Ortadoğu, küresel ve bölgesel güçler açısından hem "kazancı bol" hem de gerilimi hemen her zaman yüksek bir coğrafya oldu. Geçmişte Mısırlılar, Asurlular, Babiller, Romalılar, Osmanlılar için geçerli olan bu durum günümüzde ise yerini ABD, İran, Türkiye, Fransa, Suudi Arabistan, Mısır, İsrail ve Rusya'ya bıraktı.

ABD son çeyrek yüzyılda neredeyse yıkım getirmediği bir Ortadoğu ülkesi bırakmadı. ABD'nin 2003 yılında Saddam Hüseyin'i devirerek ülkeyi işgal etmesinden sonra şu ana kadar da Irak bir türlü kendine gelemedi. Küresel güçlerin beslediği çözümsüzlük ve kaosun en çıplak haliyle gözler önüne serildiği ülkelerden biri olan ve üzerinden 17 yıl geçmesine rağmen ABD'nin askeri müdahalesinin hiçbir çözüm getirmede olduğu gibi harabeye çevrilen Irak, İran ve Türkiye başta olmak üzere bölgesel güçlerin yayılmacı politikalarının da hedefi halinde. Türkiye, İran ve diğer bölge devletlerinin desteğiyle DAİŞ'ten Haşdi Şabi'ye, silahlı Türkmen örgütlerine kadar sayısız örgütün peydahlandığı ülke olma ve bölgenin kalbinde adeta pimi çekilmiş bir bomba gibi her zaman patlamaya hazırdır. Yaşanan çatış-

maların gölgesinde mevcut statükonun bir çözüm getirmeyeceği kötümser bir tahminden öte çıplak bir gerçeklik halini almış durumdadır. Gelişen noktada sistem doyumsuzluğunu gideremediğinden dolayı halkları yeni felaketlere sürüklemektedir. Aslında bu yolla kendi canına kıymaktadır.

Ortadoğu'da kriz ve çatışma olgusu yeni olmasa da hem son yüzyıla kana bulayan kapitalist güçlerin hem de yerel işbirlikçilerinin çözümsüzlük ve çaresizlikleri elbette yeni bir durum değil. Yüzyıl önce bölgeyi ulus devletler ile parçalayıp, işbirlikçi yönetimler aracılığıyla yönetme denemeleri, kanlı bir yüzyılın sonunda halkların isyan çılgınlıklarıyla sarsıldı. Ancak halkların direnişleri örgütsüzlük, ideolojik yetersizlik ve öncüsüzlük gibi pek çok ne-

Türkiye zaten yıllardır NATO'dan daha fazla destek kopartabilmek için Avrupa ülkelerine karşı hareketimizi bahane göstererek büyük şantajlar uygulamakta ve radikal İslam kartını oynamaktadır. 2009 yılındaki NATO genel sekreterliği için adı geçen Danimarka'nın eski başbakanı Anders Fogh Rasmussen'i veto etmişti. O dönem Başbakan olan Erdoğan, Rasmussen'i 2006'daki Hz. Muhammed karikatürü krizini iyi yönetememekle suçlamış ve bunu büyük oranda İslami kesimler içerisinde oldukça abartarak kullanmaktan da geri durmamıştı. NATO'da kriz haline gelen Rasmussen düğümünün açılmasında Roj Tu'nin kapatılması söz konusu oldu.

denden dolayı yeni diktatörlerin türemesinden öteye gidemedi. Eskinin yerini alan "yeni" olamadığı gibi çoğu zaman eskiyi aratır oldu.

Faşist Türk rejimi Kürt soykırım saldırılarını, küresel güçlerin onayı ile gerçekleştirmektedir

Finans kapital, günümüzde kendi sistem modelinin çöküşünü önlemek için sınırsız bir genişleme yerine sınırlı ve kontrollü alanlar yaratmaya odaklanmış durumda. Ortadoğu'daki çatışma ve savaşların büyük bir kısmı da bu stratejinin bir parçası olarak gelişmekte. Küresel güçler tarafından kontrollü bir dengede tutulan saha ve kaynak hâkimiyeti İsrail, Mısır, Türkiye, İran ve Suudi Arabistan gibi ülkeler eliyle kontrol altında tutulmaya çalışılıyor. Son yıllarda yaşanan müdahalelerde bu ülkelere verilen roller de bu gerçekliğe tekabül etmekte. Ancak giderek artan krizlerin büyük güçleri

daha derin bir krize sürüklediği de çıplak bir gerçekliktir. Öyle ki her türlü demokrasi ve özgürlük arayışını kendi çıkarları için tehlikeli görmekteler. Bu güçlerin ve yerel işbirlikçilerinin, Kürt Özgürlük Hareketine karşı sürekli saldırı içerisinde olmaları da bu durumun bir göstergesidir. Kerkük'ten Efrin'e, Serêkanîye ve Girê Spî'ye varan operasyonlarına yeşil ışık yakmaları ve bu kentlerin işgalci Türk devleti

tarafından işgal edilmesinde önemli roller oynamaları bu gerçekliğin özeti olmaktadır. Faşist Erdoğan ve Bahçeli rejiminin Kürt halkı üzerinde geliştirdiği bütün soykırım saldırılarının onayı bu güçler eliyle oluyor.

Türkiye kendince ABD ve Rusya arasında bir denge rolü oynamaya çalışarak ne şiş yansın ne de kebab misali her iki güçten de nemalanmak istiyor. NATO içerisinde Türkiye'ye beklilik rolü verildi. NATO'nun bütün kirli işlerini Türkiye üzerinden yürütmesi karşılığında NATO'da 5. madde kapsamında hareketimize karşı giriştiği kirli soykırım savaşında her türlü desteği sunacaktı. Nitekim 15 Ağustos 1984 atılımından sonra gelişen süreçten günümüze kadar da bu madde kapsamında NATO eliyle Türkiye'ye her türlü taviz verilmeyle kalınıyor aynı zamanda Uluslararası bağlayıcı yasalar Türkiye'ye karşı uygulanmıyor ve askeri, siyasi ve ekonomik her türlü destek sonuna kadar bu ülkeye veriliyor. Belirttiğim gibi ABD öncülüğündeki NATO ve AB Ortadoğuyu kendi silah pazarını ayakta tutmak için sonuna kadar kullanıyor. Bu temelde Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaş gerekçe gösterilerek en yeni silahlar Türkiye'ye pazarlanıyor. Şimdi böyle bir konjonktürde faşist Erdoğan ve Bahçeli rejimi büyük bir arayış içerisindedir. Türkiye zaten yıllardır NATO'dan daha fazla destek kopartabilmenin çabasını veriyor. Bunu Kürt halkına karşı yürüttüğü soykırım savaşı için yapıyor. Çünkü kendisinin ilelebet var olabilmesinin güvencesi olarak kendisince Kürt halkının yok edilmesine görüyor. Bu temelde Avrupa ülkelerine karşı hareketimizi bahane göstererek büyük şantajlar uygulamakta ve radikal İslam kartını oynamaktadır. 2009 yılındaki NATO genel sekreterliği için adı geçen Danimarka'nın eski başbakanı Anders Fogh Rasmussen'i veto etmişti. O dönem Başbakanlık koltuğunda olan Erdoğan, Rasmussen'i 2006'daki Hz. Muhammed karikatürü krizini iyi yönetememekle suçlamış ve bunu büyük oranda İslami kesimler içerisinde ol-

dukça abartarak kullanmaktan da geri durmamıştı. Erdoğan'ın bu vetosunun altında İslam sevdası değil yine PKK karşıtlığı vardı. NATO'da kriz haline gelen Rasmussen düğümünün aşılmasında Roj Tv'nin kapatılması söz konusu oldu. Erdoğan rejimi bundan iki şekilde çıkar sağladı. Birincisi Kürt halkının sesi olan Roj Tv'nin kapatılmasıyla Erdoğan'ın yürüttüğü kirli savaşta istekleri kabul edilmiş oldu.

İkincisi ise Rasmussen'in göreve gelmesi karşılığında "NATO genel sekreter yardımcılığı" görevinin bir Türk yetkiliye verilmesi kararlaştırıldı. Daha sonraki yıllarda da NATO'nun bekliliğini ve tetikçiliğini yapmaya devam etmek koşuluyla Avrupa sahasında yurtsever Kürt halkına karşı yürütülen kriminalize etme ve tasfiye çabalarına Avrupa devletleri de önceden olduğu gibi desteklerini arttırdılar. Erdoğan-Bahçeli rejimi istiyor, NATO ve yönetimler de kendi kolluk güçleriyle bu istekleri Kürt devrimci, yurtseverlere karşı uyguluyordu. Yani uzun lafın kısası NATO Türkiye'den istediğini alıyordu ama Türkiye'de kendi isteklerinin büyük bir kısmını NATO eliyle uygulamaya koymayı başardı. Yıllardır olduğu gibi şimdi de İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliklerine karşı "PKK'ye destek veriyorlar" gerekçeyle veto kartını kullanıyor.

Özgürlük hareketi öncülüğünde Kürt halkı, bu faşizm dalgasını bertaraf edecektir

Ukrayna üzerinden başlatılan büyük savaşta dengeler oldukça değişkenlik kazanacaktır. Bunun sonuçları uzun vadeli ortaya çıkacak ve birçok güç bu savaşa ya dolaylı ya da doğrudan katılmak zorunda kalacaktır. Türkiye bu savaş ve pazarlık ortamında kendi aklına göre karlı çıkmanın peşindedir. Bir taraftan ABD'yi NATO'nun boğazlar maddesini uygulayarak Rus savaş gemilerinin geçişine izin vermeyerek etkilemeye çalışıyor. Diğer taraftan Rusya ile de AB ve NATO'nun yaptırımlarına katılmayarak etkileme ve bundan çıkar sağlamaya çalışıyor. Bilindiği gibi Rusya ne kadar büyük bir çıkmaza girse bile elinde tüm dünyayı etkileyecek kartlar var. Bunların başında tahıl, petrol, doğal gaz ve daha birçok ürün geliyor. Türkiye zaten yıkımı yaşayan ekonomisini ayakta tutmak için Rusya ile ilişkilerini iyi tutmak istiyor. Çünkü hem tarımda hem de enerjide büyük oranda dışa bağımlı bir ülke ve yanı başındaki

Rusya'dan bu ürünleri getirmek daha ucuza geliyor. Ayrıca güvenlik açısından da Rusya'nın kendisine saldırmasının olabilirliğini azaltmaya çalışıyor. Ama unutulun nokta şu; ABD bunları görmezden gelmeyecektir. Nitekim öyle de oluyor. Şu anda bir başka NATO üyesi olan Yunanistan üzerinden Türkiye'yi sıkıştırmaya çalışıyor. Yani sınırı aşma demeye getiriyor. Sonuçta Türkiye

Ankara Çubuk Barajı'nda tohumlanan 50 yıllık Önderlikle özgürlük yürüyüşü

PKK'nin temellerinin atılışının 50'nci yılına giriliyor. 1973 Newroz sürecinde bu temel atıldı. Tarihi karar verildi. Bu kararı Önder Apo verdi. Tarihin gidişini değiştiren, akışını değiştiren büyük bir karardı. Savunmalarda Önder Apo; "Böyle bir kararı vermiş olmaktan asla pişman değilim. Görevimi yaptım" dedi. Tarihi bir kişilik olarak gerçekten de 50 yıllık gelişmelere, yaşananlara bakılınca gerçeğin böyle olduğu biliniyor. Daha sonra 27 Kasım 1978'de PKK kuruldu. 1982'de zindanlarda büyük direnişlere kararı verildi. 15 Ağustos 1984'te Gerilla Atılımı gelişti. 1990'larda halk direnişi, serhildanlar, Kadın Devrimi, demokratik uluslaşma sürecine girildi. Bu adımların hepsi, bu süreçlerde verilen kararların hepsi 1973 Newroz'u'nda Önder Apo'nun verdiği karara dayanıyor. Bu, önderliksel doğuş kararıdır.

Önder APO'nun Mart 1973'te Çubuk Barajı'nda küçük bir grupla başlattığı o ilk adımın bugün 50. Newroz yılına giriyoruz. Bu 50 yıllık yürüyüş siyaseten neleri değiştirdi, neleri ortadan kaldırdı, o günden bugüne kattıkları, kazanımları nelerdir? Medya Haber TV'ye konuşan **PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan, PKK Merkez Komitesi Üyesi Hêlîn Ümit ve KCK Yürütme Konseyi Üyesi Mustafa Karasu**'nun değerlendirmelerine yer veriyoruz.

- Bugün 50 yıllık Newroz'u, Önderlik yürüyüşünü, bununla bağlantılı PKK'nin ve Kürt halkının direnişini ele alıyoruz. Bundan yarım asır önce Halklar Önderi Abdullah Öcalan, Ankara Çubuk Barajı'nda bir Newroz gününde grup toplantısını gerçekleştiriyor. Bu toplantının amacı ve içeriği neydi? O günkü koşullar ve mevcut bilinç düzeyi düşünüldüğünde, bu toplantının bir Newroz gününde yapılmasının özel bir anlamı var mıydı?

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan; Evet! Bu Newroz'la hareket ve halk olarak Önderliksel doğuşun ve PKK kuruluşunun 50'nci yılına giriyoruz. Öncelikle Önderliksel doğuşun, PKK kuruluşunun 50'nci yılını selamlıyoruz. Yine başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın Newrozunu kutluyoruz. Haki Karer ve Sakine Can-sız yoldaşlar şahsında bu 50 yıllık mücadelenin tüm kahraman şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

PKK'nin temellerinin atılışının 50'nci yılına giriliyor. 1973 Newroz sürecinde bu temel atıldı. Tarihi karar verildi. Bu kararı Önder Apo verdi. Tarihin akışını değiştiren büyük bir karardı. Savunmalarda Önder Apo; "Böyle bir kararı vermiş olmaktan asla pişman değilim, görevimi yaptım" dedi. Tarihi bir kişilik olarak gerçekten de 50 yıllık gelişmelere, yaşananlara bakılınca gerçeğin böyle olduğu biliniyor. Daha sonra 27 Kasım 1978'de PKK kuruldu. 1982'de zindanlarda büyük direnişlerin kararı verildi. 15 Ağustos 1984'te gerilla atılımı gelişti. 1990'larda halk direnişi, serhildanlar, kadın devrimi, demokratik uluslaşma sürecine girildi. Bu adımlar ve kararların hepsi, 1973 Newroz'u'nda Önder Apo'nun verdiği karara dayanıyor. Bu, önderliksel doğuş kararıdır.

PKK'nin örgütsel temelleri bu temelde atıldı, Apoculuk böyle doğdu, böyle tarih sahnesine çıktı. O tarihten itibaren Apocu ruhtan, Apocular'dan, Apo'cu gruptan ve Apo'cu hareketten söz edilmeye başlandı. Günümüze

kadar da bu böyle sürüyor. Bu toplantıyı düzenleyen Önder Apo'dur. Tamamen kendi bilinci, iradesi ve kararıyla gerçekleştirmiştir. Elbette bir grup gençle birlikte bu adımı atıyor. Bu ne anlama geliyor? Bu bir birçok açıdan değerlendirilebilir.

1973 Newroz sürecinin özelliklerine bakılarak, birçok değerlendirme yapılabilir. Örneğin; Kürt soykırımı üzerine kurulmuş olan Türkiye Cumhuriyeti devletinin ellinci yılıydı. 50 yıllık soykırımı verilmiş tarihi bir cevap olarak değerlendirilebilir. Yine 1972'de Türkiye devrimci hareketinin, gençlik hareketinin Önderleri katledildi. Mahirler, Denizler bu sistem tarafından katledildiler. 12 Mart 1971 faşist askeri darbesi devrimci önderleri, hareketleri katletti, tutukladı, zindanlara koydu. Büyük bir ezme hareketi geliştirdi. Önder Apo'nun çıkışı; 12 Mart darbesine verilen bir cevap, Türkiye devrimci demokratik hareketini sürdürme, Türkiye demokratik devrimini Kürt özgürlüğüyle birlikte ele alarak yürütme kararlılığıdır.

12 Mart darbesi sadece Türkiye devrimci hareketini ezmedi, çok zayıf da olsa Kürdistan'da da gelişmekte olan ulusal hareketleri de ezdi. İşte DDKD'yi de tıpkı Dev-Genç ve diğer Türkiye devrimci örgütler gibi tutukladı, ezdi, dağıttı, tasfiye sürecine aldı.

Güney Kürdistan'da da belli bir hareketlilik vardı o dönemde, ama iki yıl sonra Cezayir Anlaşması oldu. KDP tarihi bir yenilgi yaşadı. Zaten tarihsel gelişme gösterdi ki sadece Güney Kür-

distan'ı esas alan bir hareketin Kürt sorununu çözme, Kürt halkını harekete geçirme gücü yoktur. Nitekim Türk devleti müdahale etti, Güney Kürdistan'daki gelişmeleri engelledi.

50 yıllık Cumhuriyet'in Amed'de, Dersim'de, Ağrı'da yaptığı katliamlara, soykırımlara ve 70'lerin başında gelişmekte olan zayıf aydın hareketine yönelttiği baskı, bezdirme, ezme, sindirme, katletme tutumuna, politikalarına karşı verilmiş bir cevaptı.

12 Mart darbe sürecinde Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da kurulan tek örgüt PKK'dir

Böyle bir bilinç ve irade var mıydı? Kuşkusuz toplantıya katılan herkeste olamayabilir, ama Önder Apo'da böyle bir bilinç ve irade vardı. Kuşkusuz daha sonra o bilinç büyük gelişmeler yarattı. Bu belirttiğimiz hususların hepsini bilen, bilinçli olarak bu adımı atan Önder Apo'nun kendisi olduğu tartışma götürmezdir. Önder Apo böyle bir bilinci ortaya çıkarmış ve böyle bir kararlılığa ulaşmıştı. Böyle bir iradi güç haline gelmişti. Bütün bunları Apocu gurubu kurarak somutlaştırdı. Ondan sonraki gelişmelerin hepsi bu kuruluşa eklenen, onu büyüten gelişmeler oldu. Ne yaptığını biliyordu. Bunları bilmeseydi, zaten o ağır baskı ortamında bunu geliştiremezdi.

1973 Newroz'u Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da en ağır baskıların yaşan-

dığı dönemdi. Yani 12 Mart darbe süreciydi. Var olan örgütler dağılmış, kadrolarını zindana koymuşlardı. Önder kadrolar katledilmişti. Örgütlerin darbe ile yok edildiği, önder kadrolarının katledildiği, bir ortamda yeni bir örgüt kurmaya karar vermek, tarih karşısında duyulan sorumluluğun, o büyük bilincin, iradenin gereğidir. Bu dönemde kurulmuş başka bir örgüt Türkiye'de ve Kürdistan'da yoktur. Sadece TKP-ML ve TIKKO var. O da bir başka örgütten ayrılmadığı. 1973 sürecinde, yani 12 Mart darbe sürecinde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kurulan tek örgüt PKK'dir. Ortaya çıkan tek Önderlik, Önder Apo gerçeğidir.

Önder APO'nun geliştirdiği düşünceler herkesin yüreğinde beyninde fırtınalar yarattı

- Bu yarım asırlık Önderlik yürüyüşünde ve PKK direnişinde Mazlum Doğan gibi büyük şehitler var. Newroz şehitleri var. 21 Mart 1982'de özgürlük hareketini yok etme ve teslim alma saldırılarına karşı, PKK'nin kurucularından Mazlum Doğan'ın zindanda gerçekleştirdiği eylem, bu büyük tarihi çıkış özgürlük hareketine nasıl yansdı ve etkisi ne oldu?

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Mustafa Karasu; Zindan direnişine geçmeden önce; onu yaratan etkenler ne? Mazlum niye böyle bir eylem

yaptı? Mazlum'un eyleminden sonra Dörtlerin gerçekleştirdiği eylem var. Ve yine 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi var. Bunlar nasıl gerçekleşti? Bunları anlamalıyız. Bunların bir tarihsel temeli var. Bu tarihsel temelin Önder Apo'nun ilk sözcüklerinden başlayarak gruba verdiği zihniyetle, düşünceyle, anlayışla bağlantısı var. Önder Apo'nun diğer önderlerden ve diğer siyasi liderlerden farkı var. Önder Apo'nun geliştirdiği düşüncelerin hepsinde insanın beynine, yüreğine seslenen, kişinin beyninde, yüreğinde gerçekten fırtınalar yaratan, yurtseverlik ve devrimcilik geliştiren, değerlere bağlılık geliştiren bir yan var. Bu yönüyle bizim hareketin kadrolarının, militanlarının gelişimi gerçekten çok farklı oldu. Önder Apo, daha ilk sözcükten itibaren düşmana karşı öfkeyi geliştirdi. Bu öfke temelinde de özgürlük tutkusunu geliştirdi. Bir düşüncüyü benimsemek, bir ideolojiyi benimsemek, bu doğrultuda mücadele vermek önemlidir. Fakat sadece düşünceleri benimsemek ile sadece bir ideolojiyi anlamakla çok etkili, güçlü mücadele verilemez. Bu ideolojinin, bu düşüncenin dayandığı bazı temeller var. İşte Önderlik, Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştiriyor. Bu temelde Apocu grubu geliştiriyor. Bunu özellikle Kürt halkına yapılan zulmü, baskıyı, Kürdün yaşadığı bütün olumsuzlukları, acıları ortaya koyarak, yani o tarihsel temelde Kürdün yaşadıklarını ortaya koyarak, geliştiriyor. 1960'lar, 70'ler dünyada ulusal kur-

tuluş hareketlerin geliştiği dönemlerdir. Bunun Kürt, Türk ve dünya gençleri üzerinde var. Önder Apo Kürdün yaşadıklarını iliklerine kadar hissederek, yüreğe ve beyne dokunarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesine ihtiyacı olduğunu ve bunun yapılması gerektiğini ortaya koyması var.

Zindanda baskılar yoğundu. Yine devrimci hareketlerin zindanlarda direnişleri, tutumları vardı. Fakat Kürt ve Kürdistan gerçeğinde bu gerçekten çok farklı bir durumdur. Önder Apo'nun ortaya koyduğu duygular, düşünceler ve kişilerde yarattığı yurtseverlik, o devrimci derinlik, yarattığı ideoloji olmasaydı Amed Zindanı'ndaki saldırılara cevap vermek mümkün değildi. Nitekim PKK dışında hiçbir Kürt grubunun, hatta Türkiye solunun bile bu saldırılara cevap verme durumu, kararlılığı ortaya çıkmadı. Kuşkusuz TİKKO'cuların diğerlerine göre biraz daha mücadeleye, zindan direnişine katılma durumları oldu, bunun iradesi gösterdiler. Amed Zindanı'nda esas olarak PKK bu direnişi bu mücadeleyi yürüttü. Bu yönüyle Mazlum Doğan'ın eylemi tarihsel temele dayanıyor. Demirci Kawa'nın, Dehak'ın zulmüne karşı ortaya koyduğu direniş binlerce yıllık kültürün zindan direnişinde ortaya çıkmasıdır. Bunun Önder Apo'nun yarattığı düşünceyle, duyguyla bağlantısı var. Öz güce güvenerek, mücadele yürütülebileceğini, bütün kadrolarına yedirmesi de çok önemlidir. Kürdistan devriminin zorluğunu ortaya koyması, Kürdistan devriminin zorun zoru bir devrim olduğu, ancak zorluklara katlanarak Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin başarıya ulaştırılacağı düşüncesini tüm kadrolara hâkim kıldığı için zorun zoru koşullarında Mazlum Doğan arkadaşın tarihi duruşu oldu, tarihi eylemi oldu. Açıkça Mazlum arkadaş 'bu zulme boyun eğilemez, bu zulme karşı direnmek gerekir' dedi. Yani kararın böyle olması gerektiğini, bu zor koşullarda başka türlü karar verilemeyeceğine inandı ve kararını bu biçimde verdi. Verdiği mesaj daha sonraki direnişlerin yolunu açtı, direnişler gerçekleşti. Mazlum Doğan'ın direnişi bütün arkadaşları etkiledi. 14 Temmuz Direnişi için kıvılcım oldu.

Dörtlerin direnişi Mazlum'un direnişine verilen cevaptır

Mazlum Doğan'ın direnişinin ardından Dörtlerin Direnişi gerçekleşti. Dörtlerin direnişi, Mazlum Doğan'ın direnişine verilen cevaptır. Arkadaşlar, Mazlum Doğan'ın eylemini duyuyorlar. Duydukları zaman, 'Önder arkadaşlar şehit düşüyor, yaşamlarını ortaya koyuyorlar,

o zaman biz de gerekeni yapmalıyız' diyerek böyle bir karar alıyorlar. Dört arkadaş Mazlum Doğan'ın şehadetinden kısa bir süre sonra bu kararı alıyorlar. Bir ay o zor koşullarda hiçbir ikircikliğe, tereddüde düşmeden bu eylemi gerçekleştiriyorlar. Bu öyle kolay değil. Yani böyle eylem kararları alınır ama süreçte kararsızlığa düşülebilir. Biz gördük, ölüm orucuna katılıyor ama 20. günde 30. günde kararsızlığa düşüyor, bırakıyor. Burada hiçbir kararsızlığa düşmeden 17'yi 18'e bağlayan gece eylemlerini gerçekleştiriyorlar. Bu kararlılık yurtseverlik düzeylerini, devrimci duygularını ortaya koyuyor. Ferhat Kurtay ve diğer arkadaşların yurtseverlik duyguları gerçekten çok güçlüydü. Ferhat Kurtay'ın ailesinde yurtseverlik duyguları güçlüydü. Çocukluktan itibaren, o duygularla yetişmişti.

Mazlum Doğan ve Dörtlerin direnişi arkadaşları çok etkiledi. Zaten Dörtlerin direnişi olduğunda artık yeni bir karara doğru gidildi. Kasım veya Aralık'ta mahkemelerde savunmaların yapılması öncesi kararı aldık. Baskı çoktu. Savunma hakkını elde etmek, savunmalar hazırlayarak öyle mahkemelere çıkma doğrultusunda hareket ettik. Savunmalar öncesi ölüm orucuna girecek, burada savunma hakkını elde edeceğiz. Öyle cevap vereceğiz. Çünkü kürsülerde kimse konuşturulmuyordu. Tek bir cümle bile söylemek yasaktı. İşte böyle bir ortamda, artık savunma yapmanın zamanını beklemenin anlamının kalmadığını düşünerek 14 Temmuz eylemine karar verildi. Halkın özgürlük umudu zindanlara gömülmek isteniyordu

14 Temmuz direnişi Mazlum arkadaşın eylemine, Dörtlere bir cevaptı. En başta da partiye, Önderliğe, şehit yoldaşlara layık olmak için geliştirilen bir direnişti. Kesinlikle sadece zindandaki baskılar değil, evet zindanda baskı yoğundu, katlanacak durumda değildi ama böylesi büyük bir eylem, tarihi bir sorumluluk üzerimize yüklemişti. Çünkü bizler, zindandaki tutuklular şahsında halkın umudu zindanlara gömülmek isteniyordu. Kürt halkının ve PKK'nin özgürlük mücadelesine tutsaklar şahsında vurulmak istenen darbenin bilinciyle bu tarihi eylem gerçekleştirildi.

Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşlar için şunu söyleyebiliriz; PKK'nin düşmana duyduğu öfkeyi, özgürlüğü duyulan tutkuyu en somut biçimde ortaya koydular. Düşmana karşı öfkenin birleşmesi, özgürlük tutkusunu Kürt halkının özgürlük mücadelesinde zirveleştirilmesinin somutlaştığı bir eylem oldu.

14 Temmuz 80-84 arasındaki faşist mücadelede bir köprü oldu. En önemlisi

de PKK'ye dayatılan tecrit, tasfiyecilik, olumsuzluklar vardı. 'Hakkârî'den girilemez, sınır geçilemez' deniliyordu. Böyle bir dönemde bütün yoldaşlara, PKK'ye 'ülkeye dön çağrısı' yani mücadeleye çağrısı' oldu. Böylelikle zaten partiyi, yoldaşları mücadeleye hazırlayan Önderliğe en büyük destek verilmiş oldu. Önderliğin mücadeleyi, gerilla hamlesini geliştirmesine zindanda verilen tarihi bir karşılık oldu. Gerçekten de bir nevi her türlü mülteciliği toprağa gömdü. Bu eylemden sonra hiç kimse artık mücadele edilemez, yapılamaz diyemez hale geldi. 15 Ağustos hamlesinin başlatılması ve mücadelenin büyümesini bu direniş geliştirdi.

Newroz bir kadın bayramıdır

- Newroz denince en başta kadınlar akla gelir. Elli yıllık mücadelede, bu yürüyüşte özellikle kadın militanların Newroz'laşarak, Newroz'u nasıl derinleştirdiklerine, ateşi nasıl yükselttiklerine tanık oluyoruz. Zekiye Alkan'ın Amed sularındaki eylemi Çiyager'lere köprü oluyor. Yine Rahşan, Ronahî, Bêrivan ve Semaların gerçekleştirdiği eylemleri var. Bu bağlamda direnişin kadına katkılarını, kadının direnişteki rolü, özelde de kadın Newroz ilişkileri nasıl gelişti?

PKK Merkez Komitesi Üyesi Hêlîn Ümit, 50 yıl içerisinde Kürt halkı gerçekten bir Newroz halkı olmayı başardı. Çok ağır bedeller verdi. En değerli varlıklarını böyle bir mücadelenin içerisinde yeniden oluşturuldu. Newroz ve kadın ilişkisi aslında çok kapsamlı bir konudur. Yani şöyle denilebilir; aslında bu Newroz bayramı Kürtlerin bayramıdır. Yani bu ne kadar geçmişte çeşitli şekillerde sulandırılmaya çalışılsa da, tamam halklar da kendisini ifade ediyor ama orijin olarak Kürt halkının bayramıdır. Kürt halkının tarihsel toplumsal gerçekliğe baktığımız zaman Neolitikten itibaren ondan sonraki ikinci aşama olarak Med Konfederasyonu dönemine baktığımızda devlet karşıtı topluluk oluşturmada hep bir kadın eksenli, kendisini yani kadın gerçekliğine dayandıran bir varoluş biçimi vardır. 1973'ten sonra belki de aslında şöyle söyleyebiliriz; soykırımcı sömürgeciliğin en fazla yöneldiği kesim Kürdistan'da kadın gerçekliği oldu. Yani belki denilebilir ki bütün sömürgeci ülkeler öyledir. Türk özel savaş sisteminin, Kürdistan'da Kürt kadınına uyguladığı politikalar çok özeldir. Hani bazı okullar açtılar, yatılı okullar, "hadi kızlar okula" dediler, Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren aslında Kürt kadınlarını içdiş etme, devşirme, kendi olmaktan çıkarma, o anlamıyla

Kürt toplumunun toplumsal dokusunu bozmak için çok ağır bir saldırı yürütüldü. Kürt kadınına gerilik, çirkinlik, boyun eğme, kölelik adeta bir kimlik olarak yapılandırılmak istendi. Önder Apo'nun çıkışıyla birlikte aslında Kürt kadını işte bu gerçekliğe karşı çıktı. Yani kendisinde biriken öfke, intikam, kendi olamama duygusu, Önderlik ile birlikte artık bir kendi olma haline dönüştü. O anlamıyla bir patlama şeklinde yaşandı. Baharlaşma yaşandı. Kadının buna cevabı çok güçlü oldu, çok büyük bağlandı. Örneğin; Zekiye Alkan arkadaş var. Newroz şehitlerimizden 1990 yılında Diyarbakır surlarında eylemini gerçekleştirdi. Şimdi buradan bakıp düşündüğümde Zekiye Alkan arkadaş bir militan, kadro değildi, partili değildi. Yurtsever bir öğrenciydi, genç bir kadındı, tıp okuyordu. Fakat Önderlik gerçekliği ile öyle bir bilinçlenme yaşadı ki, şunu dedi; 'Newroz ateşi en iyi insan bedeninde yanar' dedi. Kirlenme ilk önce insanların duygusunda, düşüncesinde, işgal önce orada oluyor. Yani öyle bir kopuş sistemi var ki Zekiye arkadaşta, yani Newroz ateşi en iyi insan bedeninde yanar diyerek kendi bedenini ortaya koyuyor. Soykırımcı sömürgeciliğe, erkek egemenliğine, ona dayanan sisteme tavır alıyor. Bunlar bizim kutsallarımızdır. Rahşan Demirel arkadaş da öyledir. O da bir yurtseverdir. 17 yaşındadır. İzmir Kadifekale'de yaşıyor. Katılmak istiyor. Gücü yok yani fiziki olarak zorlanıyor. Fakat ismi o zamanın İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'e verdiği ders hatırımdır. Yani işte lastik yoksa "bedenimiz ile bu ateş yanacak" diyor. Kürdistan gençliği dönüp Rahşan Demirel'e bakmalıdır. Rahşan Demirel hiçbir yerden komut almadı, hiçbir yerden eğitim de almadı. Fakat Önderliğimizin değerlendirmesiyle söyleyeyim komutan oldu. Yani Önderliğimiz şöyle ifade ediyor; Rahşan Demirel için 'eğer yüzlerce kişiyi yürütebilir ise o bir komutandır. 'Kürdistan gençliğinin böyle bir gerçekliği esas alması gerekiyor. Yani aynı gerçekliği, aynı kararlılığı, aynı Newrozlaşmayı, Newrozlaşan kadın gerçekliğini sembol olarak bir de Rahşan Demirel'de görüyoruz.

Sema Yüce kadının özgürlük mücadelesiyle ulusal varoluş mücadelesini birleştiren bir çizgidir

Avrupa'da Ronahî Bêrivan gerçekliği var. Avrupa'nın merkezinde eylemlerini gerçekleştirdiler. Onların eylemi uluslararası sisteme bir karşı çıkıştı. PKK yasağına karşı bir çıkıştı. PKK'yi yasaklamak, Kürt varlığını, Kürt kimliğini,

Kürt mücadelesini yasaklamak demektir. Bunu bugün bütün dünya biliyor. Ronahî ve Bêrivan arkadaşların eylemi hiçbir baskının, hiçbir asimilasyon politikasının, hiçbir özel savaş yönteminin, nerede olursa olsun karşısında durmanın ve bu politikaların reddedilmesi eylemidir. Yine Sema Yüce Arkadaş var. Sema Yüce arkadaş 98'de eylemini yaptı. Aslında tüm bu süreçlerin bir birikimi var. Mektup niteliğinde bıraktığı raporu, yazısı çok şey anlatıyor. Önderlik gerçekliğine, düşman gerçekliğine nasıl yaklaşmamız gerektiğini çok iyi anlatıyor. 'Yani bazı şeyleri belki biraz değiştirsek hemen hemen günümüzü anlatıyor. Önder Apo'ya dayatılan uluslararası komplo gerçekliğini, yerel işbirlikçi, hain güçlerin nasıl devreye sokulmak istendiğini, Kürt toplumunu çökertme temelinde yönelen soykırımcı sömürgeciliğin Kürt insanının zaafalarına dayanarak sonuç almasını buna karşı Önderlik sisteminde 'gök-yüzünde iki güneş olmaz, tek güneş olur, ben kendi sistemimde netleşiyorum' diyerek netleşme yaşadığı bir gerçeklik var. İdeolojik anlamda da 8 Mart'tan 21 Mart'a kendini köprü yapması var. Kadının özgürlük mücadelesi ile ulusal varoluş mücadelesini birleştiren bir çizgiyi heval Sema Yüce'de görüyoruz. O anlamıyla Newroz şehitlerimizin günümüzün kadın hareketini, yani Kürt kadın hareketini şekillendirmede soy damarlar olduğunu söyleyebilirim. Eğer bu mücadele, bu duruş, bu kararlılık, bu keskinlik olmasaydı, bugün dünyayı, Ortadoğu'yu, Türkiye'yi etkileyen ve Kürdistan'ı şekillendiren, Demokratik Ulusu oluşturan bir kadın hareketinden bahsedemezdik. O anlamıyla o Newroz'larda açığa çıkan bu ulusal direnişçi kadın çizgisi hareketimizin mayasıdır denilebilir.

Büyük direnme kararları Newrozlarda verildi

- PKK Newroz'laşarak, Newroz halkını yaratarak Kürdistan'da Kürt halkında neler yarattı, nasıl değişimler ortaya çıkardı?

Duran Kalkan; Önderliksel doğuş, PKK'nin kuruluşu, Apocu grubun o ilk toplantısı Bir Newroz sürecinde oldu. Büyük direnme kararı zindanda bir Newroz'da, Mazlum Doğan tarafından verildi. Yine serhıldanlar, ulusal diriliş devrimi, kadın devrimi Newroz'larla gelişti. Kürt halkında var olan tarihsel bilinci zayıflatılmış da olsa 2 bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin baskısı yasaklaması sonucunda zayıflatılmış da olsa ama böyle bir bilincin yaşadığını ortaya koyuyor. Önder Apo eğer Newroz'da böyle bir adım attıysa kesinlikle böyle bir bilinç vardı. Mazlum arkadaşta zaten vardı, ben tanıyorum. Yani biz 77'de bir Newroz bildirisi yazmaya çalıştık. Daktilonun başına oturdu, bir sayfa yazdı. Bildiği ne kadar iyi sıfatlar varsa, olumlu sıfatlar varsa hepsini Newroz'a mal etti. Böyle bir bilinci vardı. 82 Newroz'unu eylem günü olarak seçmiş olması bu bilince dayanıyor. Öyle sıradan bir durum kesinlikle değildir. Zaten halkın sistemden kopuşu, gerillanın etkisiyle bilinçlenmesi, serhıldana kalkışı Newroz'larla oldu. O büyük direnişler hep 90 başından itibaren Newroz'larda gelişti. Önderlik Newroz'u halklaşan bir bayram haline getirdi.

Mazlum arkadaşın tanımlamalarından da öyle çoktu. Birlik boyutu üzerinde duruluyor. Birlik, direniş, zafer ve özgürlük bayramı. Bu kavramlar da güzeldir. Newroz, birleşen halkların zalim Dehak'a karşı ortak geliştirdiği bir direniştir. Med'ler öncülüğünde komşu

halklarla birlikte gelişen bu direniş, halkların birlik gücünün ortaya çıkardığı eylemdir. Diğer yandan zulme karşı her türlü baskıya, kötülüğe, sömürüye, zalimlere karşı mücadele ve direniştir. Tarihin en büyük zaferlerinden birini kazanmış ki bu kadar baskıya, yasaklamaya rağmen unutulmamış, unutturulamamış, yok edilememiştir. Bu zaferin büyüklüğünü gösteriyor.

Bu bilinç, 70'lere geldiğinde çok zayıflatılmış köreltilmişti, ama yine de Kürt halkının bilincinde, duygusunda, düşüncesinde halkın derinliğinde yaşıyordu yaşatılıyordu. Biraz zemin fırsat bulduğunda işte büyük bir fıskırma oldu. Newroz PKK direnişiyle tarihi anlamını kazandı. Büyük bir özgürlük direnişi ve özgürlük için birlik ve zafer bayramı olma özelliği taşıdı. 50 yıldır her Newroz yeni bir adım oluyor. Özgürlük Mücadelesinde yeni bir zafer adımını atılmasını sağlıyor. Yeni bir zafer için kararlılığı ifade ediyor. Bu temelde 50 yıllık mücadele gerçekte yeni bir toplum ve halkı ortaya çıkardı. Newroz'laşan halk demek öyle sıradan bir tanımlama değildir. Yeni bir bilinç, yeni bir irade, yeni bir yaşam, yeni bir birlik, yeni bir doğuş, yeni bir varoluşu ifade ediyor. Bireyden topluma kadar genç, yaşlı, kadın, çocuk herkeste görülüyor. Newroz sevinci, coşkusu, heyecanı Kürdistan'da her zaman bir başka yaşanıyor. Yani diğer bayramlara benzemiyor. Sömürgeci, soykırımcı saldırıların, zihniyetin, siyasetin, Kürt bireyin de ve toplumun da yarattığı her şeyi yıktı diyebiliriz. Bu baskının, sömürünün, zulmün ortaya çıkardığı her türlü kötümserlik karamsarlığı, umutsuzluğu ve zayıflığı, köleliğin her biçimini yıktı. Özgür bireyi ve gerçekten de demokratik toplumu, demokratik ulusu ortaya çıkardı.

PKK düşman gerçeğinin farkında olmasaydı, bu 50 yılda belki de 50 kere tasfiye olurdu

- Newroz'laşan Kürt halkında önemli bir değişim de düşmanı ele alıştırma yaşandı. Düşman bilinci gelişti. Ancak düşman da çok farklı saldırdı Newroz'lara... Yüzlerce Newroz şehidi oldu. Kürt halkını, Kürdistan halklarını bu bağlamda ele alırsak, Kürt halkında nasıl bir düşman bilinci açığa çıktı?

Mustafa Karasu; Önder Apo'nun Apocu grubun en temel özelliklerinden biri de Kürdistan'da yarattığı düşman bilincidir. Önder Apo'nun diğer hareketleri eleştirirken, onların Kürt halkının özgürlük mücadelesini anlamayacak zihniyette, yapılanma da olduğunu söylerken, en başta da onların düşman gerçeğini tanımadığını söyledi. Onlardaki düşman bilincinin zayıf olduğunu, bu nedenle düşman bilinci zayıf olunca düşmanı doğru değerlendirmeyince, ona denk bir örgütlenme, ona denk bir zihniyet de ortaya çıkaramadıklarını, bu nedenle düşman karşısında başarısız olamayacaklarını söyledi. Önder Apo'nun Apocu grup oluştururken belki de ilk değerlendirmelerinden biri de var olan örgütlerin düşman gerçeğini doğru tanımadıklarıdır. Öte yandan Kürt egemen sınıflarının ve yine o güne kadar oluşmuş Kürt siyasal güçlerinin düşman gerçeğini doğru tanımlamalarını da eleştirdi. Kürt toplumunda düşman gerçeğinin, düşmanı anlamının zayıf olduğunu ortaya koydu. PKK'de 50'nci yılına girdi, eğer bugün 50'nci yıla girdiyse bunun en önemli nedeni düşman gerçeğinin farkında olmasındır. Eğer düşman gerçeğinin farkında olmasaydı, PKK bu 50 yılda belki 50

kere tasfiye olurdu. Bu bakımdan mücadelenin kesintisiz sürmesinde düşman gerçeğinin rolü belirleyicidir. Özellikle de Türk devlet gerçeği söz konusu olduğunda bu böyledir. Çünkü Kürtlere karşı özel bir savaş yürütülüyor. Bu özel savaş anlamadan bu düşmana karşı 1 yıl savaşmak mümkün değildir. Bu yönüyle Önder Apo'nun Kürt ve Kürdistan tarihindeki en ayırt edici özelliklerinden biri de Türk devletinin özel savaşını çözmesidir. Düşman gerçeğini çözmesidir. Önder Apo, düşman gerçeğini çözerek mücadele ilkesini sürdürdü. Türk devlet gerçeği 12 Eylül'de gerçek yüzünü gösterince, bütün boyutlarla yüzünü gösterince diğer örgütler ortadan kalktı. PKK ayakta kaldı, neden? PKK düşman gerçeğini kavradığı için ona göre bir örgüt, ona göre bir zihniyet oluşturduğu için ayakta kaldı. 12 Eylül karşısında ayakta kalan tek Kürt örgüt oldu.

Önder Apo iki şeye çok önem verdi. Bir Kürdün kendisini tanımasına, bu anlamda Kürdü çok eleştirdi. Kürdün geçmişten beri ortaya çıkan olumsuz özelliklerini hep işledi. Kürt halkını en fazla eleştirerek olumsuzlukları giderip olumlu mücadele eden bir halk haline getirmeye çalıştı. Diğer taraftan da dost düşman ayırımını çok önemli gördü. Öyle ki dostlar neredeyse düşman görülüyor. Düşman ise dost görülüyor. Yani bu düzeyde dost düşman gerçeğinin karıştığı bir Kürt gerçeği vardı. Önder Apo bunu netleştirdi. Özellikle Kürt egemen sınıflarında böyle bir dost düşman kavramını karıştırma vardı. Kürt işbirlikçiliği ise zaten karakteri gereği düşmanı dost gösteren, işte dost olması gerekenleri de düşman gören bir yaklaşım içindeydi. Bu bakımdan Önder Apo'nun Kürt halkına, Kürt insanına kazandırdığı en temel özelliklerinden biri, dostunu, düşmanını tanıması oldu. Türk devletinin kuruluşu cumhuriyetten itibaren ekonomi, kültür, siyasi, askeri, diplomatik, sağlık, kadro politikasının hepsi Kürt halkını tasfiye etme üzerinedir. Tek maddelik bir anayasa vardır. Kürdü yok etmedir.

Sait Kırmızıtoprak'ı değerlendirirken en büyük zaafı için şunu dedi; 'Kürt gerçeğini, Kürt işbirlikçi gerçeğini çok iyi görmedi. Bu nedenle başına onlar geldi' dedi. PKK'de de zaten bütün militanlar da düşman gerçeğini çok güçlü biçimde ortaya çıkardığı için ona karşı büyük mücadele var. Ayakta kalıyor. Yoksa ayakta kalamayız. Yani bu düşman gerçeğini tanımayan militan da ayakta kalamaz. Halk da ayakta kalamaz. Bu bakımdan gerçekten de PKK'nin çıkışı veya bu 50 yıllık mücadele içinde en büyük kazanımlardan biri de dostunu, düşmanını iyi tanıması ve düşmanını tanıyarak da ona karşı ayakta kalıyor oluşudur.

Önderlik yürüyüşünün en büyük başarısı, demokratik konfederal sistemdir

- Bu 50 yıllık Önderlik yürüyüşü en büyük kazanımı ne oldu?

Hêlîn Ümit; Önderlik yürüyüşünün kazandırdığı şeyler o kadar fazla ki, yani bir solukta hemen birkaç şey söyleyebilirim. Özgür, savaşan halk gerçeği, mücadele eden özgür kimlikli halk gerçeği, özgür kadın gerçeği sadece birkaç tanesidir. Bundan daha büyük, muazzam bir gelişme yoktur. Gerçek birey olabilmek, Önderlik gerçeği ve bu hareket içerisinde gerçekleştirilebiliyor. Yani bunların hepsi kapsamlı konular. Korkunç bir değişimdir. Demokratik konfederalizmin çıkışı bence 50 yılın en büyük başarısıdır.

Zaten Önderlik kendisini demokratik konfederalizm önderliği olarak ifade etti. Aslında bu süreçte açığa çıkan bütün birikimlerin ifadeneme biçimi oluyor. Ben şimdi demokratik konfederalizmi anlatacak durumda değilim. Fakat bunun bilinmesi gerekir.

Kürt halkı demokratik uluslaşmayı PKK çekirdeği etrafında gerçekleştirdi. Halkların, ezilenlerin, kadınların, devlet dışı, iktidar dışı varolma biçimi olarak özgürlük ilk defa sistem kazanıyor. Kapitalist modernite, soykırımcı sömürgecilik, devlet, polis, ordu, yani onun dışında başka bir dünyayı düşünmüyor.

İşte Önderlik bunların dışına çıkarak başka bir alanı açıyor. Bu muazzam bir gelişmedir. O anlamıyla hem Kürt halkı, hem kadınlar, hem insanlık ailesi açısından en büyük gelişme, 50 yıllık Önderlik yürüyüşünün açığa çıkardığı Demokratik Konfederalizm gerçeği oluyor. Özgürlük ilk defa bedenleşiyor, sistem kazanıyor. Özgürlük nasıl bedenleşecektir. Farklılıklara dayalı, herkesin kendi kimliğini yaşayabildiği, Xwebun olduğu, kendisi olduğu, kimlikli olduğu ve emek sömürsünün olmadığı, kadın özgürlüğüne dayalı devlet dışı toplum olabilmeyi başarabilmek, bunun sistemini kurabilmek gerçekten muazzam bir gelişmedir. Sadece maddi gelişmeler açısından değil, yaratılan duygu, düşünce, hisler, yaşananlar açısından da sonuçlar çok fazladır. İnsanlığın hafızasına kalan bunlar oluyor. Fakat onun yanında bir de yani bir demokratik ulus olarak Kürt halkı açığa çıktı. Kürt halkı demokratik uluslaşmayı PKK çekirdeğinin etrafında gerçekleştirmiştir.

Biz PKK'yle büyük bir devrimci sevinç yaşadık

- Apocu hareket dünyayı Kürdistan üzerinden değiştiren bir hareket haline geldi. Kürdistan'dan Ortadoğu'ya, dünyaya büyük bir etkide bulunan bu hareketin militanları, öncüleriniz. 50 yıllık bu yürüyüşe şahitlik ettiniz ve içinde bire bir yer alıyorsunuz. Bu bağlamda duygularınızı hissiyatlarınızı alabilir miyiz?

Duran Kalkan; Evet ben Çubuk Barajı toplantısına katılmadım. 1973 Ekim'inde Önder Apo'yu tanıdım. Daha önce Haki ve Cuma arkadaşları tanıyor. Çubuk Barajı toplantısından sonra Apocu grup var oldu. Apocular tarih sahnesine çıktı. Başlangıçta diyorlardı, 'yandım Allah çetesi', yani halkı katliama götüreceklerdi. Bazı Kürt siyasetçileri

vardı. Halkı katliama götürüp yok edecekler diyorlardı. Oysa bu 50 yıl, yeni bir halk, özgür bir halk yarattı. Kürdistan'da doğrulanan Önderlik düşüncesi, Önderlik gerçeği oldu. Örneğin başka Kürt örgütleri de vardır, KDP gibi... Onlar yaşamları boyunca dünyanın sayılı zenginlerini ortaya çıkardılar. Şimdi partinin en üst yöneticileri hangisi en büyük zengini olacak onun yarışı içindir. Bazı çevreleri para zengini yaptılar. PKK Kürtlüğü geliştirdi, özgürlüğü geliştirdi, insanlığı geliştirdi.

Bir daha da doğsak, yine imkânımız olursa Apoculara katılırdık

ihtimal vermiyorlardı. Gerçekten böyle alay ediyorlardı. Alay edenlerin hepsi tasfiye olurken, o daha ilk başta büyük iddiası olan bir gruptu. PKK'in özelliği şu; gerçekten ben bile şimdi şaşırıyorum bu iddiayı o kadar az sayı iken nasıl söylüyorduk? Bizdeki iddia yapabilmek şeyi gerçekten görülmüş bir şey değildi. 10-15 kişiyken, 'dünyayı yıkacağız, Kürdistan'ı özgürleştireceğiz' diyorduk. Bu büyük gelişmenin, duyguların onurunu yaşıyoruz. Şehit arkadaşların, Kemal'in, Hayri'nin Mazlum'un, onlar biliyorlardı, onların eylemlerinin nasıl bir sonuç yaratacağı-

Bu 50 yıl böyle bir coşku içinde geçti. Nasılda yanıldılar. Devrimin zorlukları çoktur. Bir arkadaşın erken saç beyazlar ya da dökülürse Önder Apo, 'arkadaşlar diyordu, bakın devrimin zorluklarına dayanamıyorsunuz onun için böyle oluyor. Dayanma gücünüz olsa böyle olmaz' diyordu. Yani zorlukları, acıları çoktu, ama 50 yıl dayanıldığına göre demek ki sevinci çok daha büyüktü, daha fazlaydı. Biz böyle büyük bir sevinci yaşadık. Yani bu 50 yıl öncesinden 73'ten itibaren ismini verdiğimiz arkadaşları, Önder Apo'yu ve Apocuları tanımış olmak, Önder Apo'nun ilk verdiği kararda asla pişman değilim dediği gibi bazı arkadaşlar da şehit düşerken aynı şeyi tekrarladılar. Asla pişman değiliz. 50 yıllık yaşam bize her şeyi öğretti. Gerçekten de tarih gelecek, bunun doğruluğunu gösterecek. Bir daha da doğsak, yine imkânımız olursa Apoculara katılırdık.

Değerlerin yaratılması şehitlere ait

Mustafa Karasu; Ben de 1974'ün sonunda Abbas arkadaşın, Başkanın, Cuma arkadaşın kaldığı Aşağı Ayrancı da Apocu oldum. Kendimi şanslı hissediyorum. Yani Apocu olmak gerçekten büyük bir şanstır. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Yani Apocu olmasaydık herhalde çok sıradan bir yaşam içinde olacaktık. Böyle tarihi, bir halkın özgürlük mücadelesinin içinde olmak, hatta insanlığın özgürlük mücadelesi içinde olmak gerçekten onur verici ve büyük gurur vericidir. Bu açıdan bunun getirdiği hiçbir acı, hiçbir zorluğun bizim için anlamı yok. Yani acı çektik, zorluk çektik demenin hiç anlamı yoktur. Hiç sözünün edilmemesi gerekiyor. Evet, ben de hatırlıyorum, bu grup ortaya çıktığında alay ediyorlardı. Dalga geçiyorlardı. İşte Apo yanına 10-15 kişi almış Kürdistan'ı kurtaracakmış. Yani ciddiye alınmıyordu. Bu gurubun gelişeceğine hiç

ni... Gerçekten onların da yani bu günleri hissetmesi, duymasını gerçekten insan çok isterdi. Bu yönüyle de şehitlere bağlılık tabii bizim için daha da önemli. Bu yönüyle böyle 50 yıla ulaşmak gerçekten de şehitlerin bize kazandırdıklarıdır. Hayri diyordu, 'mezarıma borçlu yazın'. Ne kadar şehit varsa o kadar düzeyde de borcumuz var. Bu bakımdan bir daha gerçekten bu partiye katılmak, bu mücadelenin bir neferi olmak onur vericidir. Bu onuru tabii ki son nefesimize kadar da sürdüreceğiz.

Özgürlüğü soluduğumuz tek alan PKK gerçeğidir

Hêlîn Ümit; Ben de şöyle söyleyeyim bir kadın olarak, kadın kimliğiyle yaşama adımı attığımızda şöyle düşünüyorum. Eğer PKK olmasaydı, böyle bir hareketin içerisinde yer almasaydım ne olurdu diye kara kara düşünüyorum. Bu yürüyüş boyunca hep şanslı gördüm. Önderliğin şöyle bir yaklaşımı vardı, onu öyle paylaşabilirim. 96-97 baharında bana şeyi sordu dedi; 'kendinizi nasıl hissediyorsunuz?' Ben o zaman daha çok yeniydim. Sonra kendisi cevap verdi. 'Şimdi dedi, bu bahar dalları gibisin değil mi?' Yani neyi söylemek istiyorum; aslında PKK içerisinde bir kadın olarak her günümüz mücadeleyle geçti, kendimizi keşfetme ile geçti, kendimizi gerçekleştirme ile geçti. Elbette bunun zorlukları, sıkıntıları oldu. Fakat bunların hepsi gerçek anlamıyla kendi potansiyelimizi, açığa çıkardığımız zorlanmalar oldu. Bu anlamıyla heval Abbas ifade etti. Ben de katılıyorum. Yani bir değil bin ömrümüz olsa herhalde yine PKK'ye veriz. Yani bu şaşmaz bir gerçektir, çünkü gerçek anlamıyla özgürlüğü soluduğumuz tek alan PKK gerçeğidir.

Lehengêkî Berdêla Artêşekê; Ahmet KESÎP-CEMŞÎD

Ahmet Kesîp 1958'an li gundê Qerehaciliyê ji dayîk dibe. Dibistana seretayî li gundê xwe, ya navîn û amadeyî jî li Îdirê dixwîne. Li cihê lê mezin bûye Kurd û Azerî hene. Nakokiya di navbera Kurd û Azerî'yan de zimanê Kurdî zindî hiştiye. Kurd koçerîn, havînan li zozan, zivistanê jî li deştê ne. Li bajaran giranî Azerî diman û tevahiya bazirganan jî Azerî bûn. Gelek caran heqaret li Kurdan dikirin û malê wan jî erzan ji wan distandin. Ev rewş bi xwe re nakokiyan tîne. Heta hêjmara Kurdan li bajaran zêde dibe, ev rewş berdewam dike. Xwendevanên Kurdan tim nav lêgerînedane. Destpêkê tevgerên rast û çep hene. Kurd tevgerên çep, Azerî jî aliyê rast MHP'ê digirin. Dema Tevgera Azadiya Kurdistan li Serhedê dest bi xebata dike Îdir jî para xwe jê digire. Ahmet Kesîp, Yusuf Adet, Ekrem Kayalar jî di nav de, grubek ciwanên Kurd li Îdirê dest xebatê dikin. Ahmet Kesîp bi taybetmendiyên xwe derdikeve pêş. Li kûderê be, divê înisîyatîf di destande be. Dema kû dixwîne, di çalekiyên li dijî faşîstan de her tim li pêşê, şerker û fermanदार e. Di eniya pêşiyê de li hemberî faşîstan şer dike, fermanê dide û dide şerkin. Wêrek e û şagirtên li dora xwe jî tesîr dike. Dema Ahmet Kesîp tevli şerekê dibe kesê herî tirsonek jî dixiste tevgerê. Lewma pirsgrêk ne tenê şer kirine, di heman demê de hevalên cem xwe kirina nava şere jî. Ew helwesta Ahmet Kesîp li ser şagirtan bandorek mezin dike û dibêjin: "Kuro hela lê binêrin Kurê Qaso'yê Mîrzeyê bavkuj Ahmet Kesîp çawa bê tirs li dijî faşîstan şer dike. Qaso'yê bavê wî jî cendermê roma reş ne ditirsiya. Ger kû em neçin ser faşîstan, wê Ahmed were dibistanê û me rezil bikê". Lewma cihê kû Ahmet Kesîp lêye, mirovê du dilbe jî beşdarî tekoşînê dikir û dixiste nava tevgerê.

Di sala 1978'an de dema dibistana amadeyî dixwîne aktif tevli xebatê dibe. Li Îdir û der dora wê Ahmet Kesîp bi tekoşîna xwe tê naskirin. Êdî tîkes nabêje Ahmedê Qaso'yê Mîrzo. Herkes navê Ahmedê Şoreşgerê Kurdistan dibêje. Ahmet Kesîp dibe ruhistanê faşîstan. Dema faşîst bizanibin Ahmet Kesîp li wire rîya revê digerin. Bi wêrekî û çalekaniya xwe li Îdirê dibe pêşengek. Roja wî bê çalekî na bihure.

Li Kurdistanê Rêveberiya Awerte

Li Kurdistanê dema rêveberiya awerte hate ragihandin, xebata bajaran jî pir zehmet dibe. Lewma PKK xebata xwe diguhere û berê xwe didin gundan. Kesên hatine naskirin li bajaran derdikevin û ber bi cihên kontrola dewletê zeyîfe ve diçin. Ahmet Kesîp diçe aliyê Qers-Dîgor û di koma Huseyin Makal'de cihê xwe digire. Sala 1979-80'an de li Qersê çar grubên çekdarî hene. Îdir, Qulp-Qagizman, Dîgor û Mêrdînik (Gole). Ev komên gerilla gund bi gund digerin propaganda şoreşê dikin. Kesên ajantîya dijmin dikin destpêkê tene şiyarkirin û ger kû dest karê xwe bernedîn tene kuştin. Yek ji wan sîxur-ajanên ji Bazarcixê Îsmet Hatunoğulları ye. Çiqasî hişyariyê didin jî dest ji ajantîya xwe bernade. Biryar digirin Îsmet Hatunoğulları bikujin.

Di sala 1980'an de cunta 12 Îlonê nû hatiye ser deshilatê. Sîxurê bi navê Hatunoğulları jî vê rewşê cesaret digre û dixwaze cihê şoreşgeran diyar bike, piştê jî radeştî dewletê bike. Ji xwe re hevalan çê dike û dibêje: "Îro fersend ya meye, ev çend gende bûne bela serê me, em vana nedin girtin wê jîyanê li me biherimîn". Koma gerilla di meha Cotmehê de bi ser mala Îsmet de digirin. Îsmet hema lez dikeve binê sewkiya jin ser runiştîye. Hacer Subaşî jî wê şevê çuye mala Îsmet û ber televîzyonê ye. "Sempatîzana Tevgera Azadiyê ye. Çima çuye mala Îsmet ew jî tiştêk dinêye". Hacer radibe diçe cem Ahmet Kesîp û dibêje: "heval tiştêkî nekin". Hacer Ahmet Kesîp nasdike. Lê Ahmet Kesîp Hacerê nasnake û difikire: "ew qîza Îsmete û hatiye min bixapîne jibo kû Îsmet xelas bibe." Lûleya tîfinga G-3 dike singê Hacerê û gulê ber dide. Hacer dikeve erdê. Dibe qîre qîra jinan û koma gerilla ji mal derdikeve, ajan jî nayê kuştin. Li vir jî xuyadibe kû Ahmet Kesîp xwedan înisîyatîfe û cih de biryara xwe pêk tîne. Lê nizane sempatîzanek PKK'ê kuştîye. Dema kû hîndibe kesa hatiye kuştin ne qîza Îsmet Hatunoğulları ye li berxwe dikeve û dibêje: "min qet texmîn ne kir kesek wisa nêzîkî rêxistinê here mala wî ajanî. Zora min diçe Îsmet ne hat kuştin û şuna wî bênamusî welatparêzek hate kuştin. Lê ez heya hebim bîrnakim. Derfetê min hebe ezê herim cem malbatê lêbîorîna xwe bixwazim". Ahmet Kesîp nikare here, lê hevalekî dinê li ser navê rêxistinê diçe lêborîne dixwaze û serxweşiyê dide malbatê.

Sala 1980'an di dema Cunta 12 Îlonê de rêxistina Serhedê têkiliyê wan bi partiye re qut dibe û du salan serê çîyan jîyan dikin. Rojên wiha zehmet hatine jiyankirin cihê azmûnê ye. Sedan qadro û sempatîzanê partiye heye. Dema zehmetî destpê dikin, li gundan jiyankirin nabe û divê li serê çîyan bîmîn. Dest jiyana rehet berdidin û hinekî zehmetiyan re rû bi rû dimînin. Ketin pir çê dibe. Ji derveyê girtinan pênc gerilla li serê çîyan dimînin. Ew kesên ku ji xwe re digotin "şoreşger" mixabin li holê wenda dibin. Yek ji wan gerilla jî Ahmet Kesîp e.

Di şer de Ahmet Kesîp birîndar dibe

Cunta nû hatiye ser deshilatê û li herderê operasyon hene. Koma gerilla li çîyayê Agirî asê dimîne. Ji derveyê Ahmet Kesîp, ti kes ne coğrafya, ne jî gel dinase. Barê Ahmet Kesîp giran dibe. Ahmet Kesîp diçe Çetîndere cihên peze Qaso'yê Mîrzo kû ji Gerilla re erzaq bîne. Dibe şev û di govê de xew nekira wê di cih de vegeriya cem hevalên xwe. Bê azmûnê û dibêje: "serê vî çîyayî çî heye emê xew bikin berbangê herin". Di heman demê da eskerên kû derketiye operasyonê tên dora Çetînderê digirin û dixwazin di berbangê de ser govê de bigirin. Xezala dayîka Ahmet Kesîp dinêre dengê seyan pir tê. Diçe Ahmet ji xewê şiyar dike û jêre dibêje: "zu ji vir herin û esker hatiye dor govê girtiye".

Ahmet Kesîp û Mehralî Yilmaz bi lez ji hundir derdikevin û direvin. Esker wan ferq dike û dide pey wan. Ahmet

Ş. Ahmet Kesîp-Cemşîd

Kesîp milê xwe de birîndar dibe, jibo xwîn ne keve ser berfê esker nizabin hatiye birîndarkirin, lepikê jî berîka xwe derfîne û dike destê xwe. Li xwarê poşa pez pire û li nêzîkî gundê Atıcı xwe dixê binê berekê vedişêre. Esker didin pey Mehralî Yilmaz êdî Ahmet Kesîp bira dikin. Wê rojê peze xalê Ahmet Kesîp Kelo, nêzîkî cihên reşayê diçêrin. Kelo rastî Ahmet tê. Hildide û dibe gova pez. Bangî Qaço'yê pismamê xwe dike. Qaço di wê heremê de kesekî navdare kû cihê şikestî dide cebirandin. Milê Ahmet dipêçin. Pezekê şerjê dikin û berduvê peze rojane didin ser birîne jibo kû kêma birîne bikîşîne û derfîne. Derman jî didin Ahmet jibo birîna wî zu pak bibe. Çar roj şûnde xebera gerilla çê dibe, Ahmet Kesîp birîndar buye.

Dema gerilla diçin Ahmet Kesîp nava cihan de dibînin li berxwe dikevin. Bavê Ahmet Kesîp Qaso'yê Mîrzo ber serê Ahmet runiştîye. Berê xwe dide gerilla û dibêje: "Ahmet lawê min ne direvî, eskeran ji piştê gule berî ne didanê. Gerek wisa bikira yek esker sax ne filîtiya. Ez Qaso'yê Mîrzo me, min mêr kuşt, li wan çîyan bi salan kaçaxî geriyam. Dewleta Romê zalim e. Gunehên wî li ti kesî nayê. Apê we şîretekê li we bike. Hûn ciwan in ezmûna we tineye. Serê çîya tî, birçî, sêrmê de bimirin lê ti caran teslîmbuna Roma reş bila di hişê we de derbas nebe". Îdrîs Okmen di heman demê de bersiv dide û dibêje: "Apê Qaso raste em ciwan in, ezmûna me ya şer nîne. Lê baweriya me xurte.

Dema em ketin ser rê me hesabê van kirin. Dibe kû zehmetî hebin tişt nake, ev çar roje Ahmet ji me qetiyaye û em şikeftê de bîrsî jî man. Roj bi roj em ê ezmûn bigirin. Hunê ezmûnên xwe bi mere bibêjin. Ew gotina te 'xwe teslîmî dewletê nekin' pir xweşa me çu. Ezê niha listekê bidim we û dermanê kû me xwestiye bînin. Lê kesekî re tiştêkî nebêjin. İnşallah birîndarbuna Ahmet neçûye guhên dewletê. Bila kesek devê xwe de tiştêkî ne revîne".

Birîndarbuna Ahmet her derê belav dikin. Kê milê wî girêdaye, lê xwedî derketiye di demekê kurt de dewlet jî dibihîse. Gerilla hinekî dereng bimînî sîxur ketine dewrê û wê Ahmet Kesîp radeştî dewletê bikin. Sîxurekî mîna Mecîd Hun dibêje: "Qaso, xwedê lawê te parastiye, wekî gule çend caran li wî keta û piştê wî de lêda, pêşîrê ra derketa. Ew dem tuyê biçuya ser cenazê wî. Tu ya min bikî em bînin teslîmî dewletê bikin. Ez wê sozê didim û nehêlim silekê jî lêxin. Pir pir çend salan razê û derkeve". Qaso dide îkna kirin. Mecîd Hun, Qaso jî dide girtin. Qaso dide pêşîya eskera û ew cihê Ahmet lê hiştiye. Lê dereng mane. Gerilla cihên xwe guhertiye. Berbanga sibê durbinê diavêjên cihê Qaso dizane. Ew nokta wan tîjî eskere û Ahmet Kesîp digerin. Di cih de civîna xwe çê dikin û biryar didin: "Yê li vir dizane Ahmet e, sîxûran Qaso îknakiriye li pey me digerin. Çîya çiqasî başbe jî lê gel nebe xêra wî çîyayî jî nîne. Em çîyayê Agirî terk bikin

biçin Qulpê (Tuzluca) û zivistanê derbas bikin. Jiber kû herêma Azeriyane zêde bala dijmin nakîşîne". Ahmet Kesîp çîyayê Agirî baş nas dike. Bi milê xwe yê birîndar ve dide pêşîya gerilla û rê nîşanî wan dide. Gerilla çîyayê Agirî terk dikin.

Du salan ji partiye bêxêber li serê çîyayê Serhedê dimînin

Şansê gerilla heye zivistan baş derbas dibe. Berf nabare. Tiştêkî bavêjin serxwe, jibo bi şev serma nekin tuneye. Rojnameyên kû jibo xwendinê anîne li navê, pişt, pêşîr û delingê xwe ve dipêçin û hinekî debar dikin. Jibo Ahmet Kesîp diçin betaniyekê ji gundiyan distînin. Dema kû baran hatiye lehiyê erd kûr kiriye û hinek cihan 2 metre zêdetire. Gerilla diçin ber avê daran qut dikin û tînin ber kendalekî kêr û daran davêjin ser. Hundiya çarberêkê çê dikin. Jibo derî telîsekî peyda dikin, pirsgrêka ardû heye. Dar tuneye. Kokê gihayên hişk kom dikin. Koka gengez hemûyan baştîre. Şev herkes lingê xwe dide çarberê, telîsekî jî diavêjin ser lingê xwe û tîna çarberê dide hemû laşê wan. Heya garmayî hebe çend seatan dikarin xew bikin. Dema çarberê çê dikin êdî Ahmet Kesîp rehet dikare xew bike. Betanî jî heye. Gerilla Ahmet Kesîp dikin nava xwe jibo serma neke. Piştî 45 rojan destê Ahmet Kesîp vedikin. Lê destê wî rast nabe. Xwar dimîne. Ezmûn jî nîne. Ji gel pirsîyar dikin. Jinek pîr dibêje: "milê wî kêrêç girtiye. Divê hûn rojê du caran, her carê yek saetê rûnê zeytûnan û bi pembo mizbidin. Dawî de li ser paçekê şîmayê-fînd lêkin û germ bikin, bidin ser cihê kêrêç girtî kû heya zenda wî baş bibe. Bi xwe jî çoyekî bide destê xwe hereket bike. Wê destê te vebe, lê herî dereng çend mehan bajo".

Nan nîne gerilla bixwûn lê jibo dermankirina hevalê Ahmet tiştê kû hatiye gotin peyda kirin. Jibo şîmayê germ bikin tûpa gazê ya biçûk tînin. Herin kîderê wê tûpê jî li ser piştê xwe digerin. Dema kû hevalek diweste yekî dinê dikeve dewsa wî û dest bi mizdanê dikin. Ahmet Kesîp heneka hezdikir û digot: "hêdî hêdî mizbidin, hûn wiha berdewam bikin, wê çermê milê min giştî rabe". Derfet kême xwarin tuneye, hevalên cem Ahmet Kesîp rojan birçî dimînin, ji ber birîndariyê konserve anîne û danê konservekê didin Ahmet Kesîp. Carna naxwe "hun cem min birçî bisekinin ez jî konservê bixwûm eva qeub nabe, heya hebe em tev bixwûn û an jî emê tev bi hev re birçî bimîn". Îdrîs Okmen bersiv dide û dibêje: "gotînen te raste. Lê tu hesabê birîndariyê nakî. Tu xwarinê nexwe birîna te jî pak nabe û her biçê wê xirabtir bibe. Kijan ji me birîndar biba meyê heman tişt bikira".

Derfetê şuştinê nîne, spî dikeve laşê gerilla. Ahmet Kesîp milê wî girêdayiye, nikare xwe bixurîne û dibêje: "heval hela zu were piştê min bixurîne, evan mîratê spiya ez xwarim, xwîn di min de nehîştin. Spî jî dizanin milê min girêdayiye û rehet rehet ketine xwîna min dimîjin". Ahmet Kesîp û hevalên xwe du salan bêxêber li serê çîyayê Serhedê dimînin. Têkilî çê dibe û di Mijdara sala 1982'an de diçe Başûrê

Kurdistan perwerdê dibîne. Hevalên Filistinê vegeyriyane Mehmet Sevgat (Bedran), Kazim Demirtaş (Aydın) perwerda leşkerî didin. Ahmet Kesîp jî ew du sal in li serê çiya çawa maye ji hevalên ji Filistinê hatine re dibeje.

Bihara 1983'an di gruba keşîfê a Serhedê de cîh digire. Femandariya Vesîm Aras (Dişçi Cafer), Ahmet Guler (Mahir) û Ahmet Kesîp (Cemşîd) diçin Serhedê û amadekariya şerê gerîla dikin. Di sala 1984'an de Ahmet Kesîp, Femandariya Vesîm Aras'de tevî komek deh gerîlayî dibe û berê xwe didin Serhedê. Ew sal îlankirina artêşa Kurdistanê ye. Ahmet Kesîp, di Yekîneya Propaganda çekdari ya Akif Yılmaz de cîh digire û li herema Qazizman û Îdirê xebata xwe dike.

Di sala 1985'an de femandariya Mehmet Ertürk (M.Elî) de komek heft kesî de li çiyayê Agirî xebata xwe dimeşîne, nava sê mehan de gelek çalekiyan lidardixin. Li Kurdistanê çalekiyên pir deng daye li çiyayê Agirî'yê hatine lidaraxistin. Dijmin jibo pêşiya şerê gerîla bigire sîxurtî û li gundan de jî sîstema nobetê datîne. Li her gundekî Kurdan di navbera malbatan de jî dubendî heye. Dewlet jibo karê xwe bimeşîne nakokiyên di nav gel de dide kûrkirin. Ev kesên derdikevin nobetê ew malbatên kû navbera wan nebaşin e. Armanca nobetê dema gerîla çune gund agahî bidin dewletê yanî îxbarî-saloxiyê bikin. Muxtarê gundan rojane agahiyan dide qereqolan. Dewleta Tirk sîxurtiyê di nava malbatên şoreşger de destpêdike. Yek ji van malbatan jî malbata Ahmet Kesîp'e.

Ahmet Kesîp li dijî îxanet û sîxurtiyê xwedî helwest bû

Dema Ahmet Kesîp birîndar dibe xalê Kelo lê xwedî derdikeve. Nava gundiyan de dibe nîqaş û tê gotin; "ger kû Kelo Ahmet Kesîp ne dîta, ne bira, lê xwedî derneketa ewê zivistanê pêde tiştê bihata serî. Helal be Kelo camêrek mezin e". Ev gotin diçe guhê dewletê. Dewlet banî Kelo dike û dibêje; "em dizanin te çawa Ahmet Kesîp bir, birîna wî kewand û sax kir, niha jî tuyê teslîmî me bike". Kelo destpêkê înkâr dike. Lê çawa Ahmet Kesîp xwedî derketiye yek bi yek jêre dibêjin û gefan li Kelo dixun. Kelo ji neçarî sîxurtiyê qebul dike. Ahmet Kesîp banî Kelo dike û jêre dibêje; "Xalo em dizanin dewletê banî te kiriye, hinek şîret li te kirine jibo tu wan re bixebitî, bibe ajan, cihê me tespit bike û piştê jî xebere bide dijmin û komê bide îmha kirin. Dewlet dixwaze te bi destê me bide kuştin. Dest ji vî karê qirêj berde". Kelo bersiv dide û dibêje; "Ahmet tu çi bawer dike ezê sund bixwûm zirara min nagêhêje te. Tu lawê xuşka minî, ezê çawa wê bêbextiyê li te bikim". Ahmet Kesîp got; "Xalo tu dîsa rast xeber nade. Tuyê zirarê ne bide min tê bide hevalên min, me got û te şiyar kir. Pêşerojê de zirara te bigêhêje me xwe kuştî bizanibe. Em te şiyar dikin. Lê tu dest karê qirêj bernedî, tu çawa nêzikî me bibî emê jî wisa nêzikî we bibin".

Dewleta Tirk ap û xalê Ahmet Kesîp dike sîxûr. Şansê gerîla nemaye, yan wê heremê berdin herin ciheke din an jî kesên bune sîxûr îmha bike. Koma gerîla biryar digirin ajanê gundê Qerehaciliyê bikujin. Gundî derketine zozanan û li gundan kêman mirov mane. Ahmet Kesîp diçe mala apê xwe Tajdo û dibêje; "Apo were civîn heye em herin civînê". Tajdo dibêje; "Ahmet ez nayem. Ez dizanim çima tu me dibe wê derê. Tê me bikujî. Min hema a li vir bikuje baştir e. Ahmet Kesîp bersiv da û got; "Apo ezê çima te bikujim. Heya niha me tiştê ji tera ne gotiye.

Çima ev tiştana tê bira te. Wisa xuyaye niyetek te xirab heye û diya re kû heya niha tu bi dijmin re dixebitî me nizanîbu. Te dixwest derbeyek mezin li me xista. Vaye tu li xwe mikur tê kû tu ajanê dewleta Tirkî yî. Em herin cem kîjan Kurdî, were em herin civîna me neye. Di cih de radibin tîne tevî civînê dibin. .

Tajdo xwe davêje erdê Ahmet Kesîp dike nake îkna nabe. Kleşînkofê dike singê Tajdo lêdide dike. Jina Tajdo Ase û lawê Tajdo Cemal êrişî Ahmet dikin û dixawazin tîfingê ji dest Ahmet bigirin û wî bikujin. Fuat Aslan (Azad) lê dide her duyan jî dike. Gerîllayên mala Kelo sekinîne lê dinêre Ahmet derengi ket nehat; Mehmet Ertürk Kelo û Turgut Tirpan dike. Asê û Cemal ne ajanin, jiber nêzikatiyên şaş tene kuştin. Ev buyer pir deng dide û hemu rojnameyên Tirkî dinivîse Ahmet Kesîp jî malbata xwe pênc kes kuştîye. Jiber kuştina wan ajanan, tirs dikeve nava ajanên herema Serhedê. Herkes ji xwe ditirse û dibêje; "Îcar dora me ye. Ji tîrsa ajan zozan û gundan ber didin, ji bo destê gerîla negêhêje wan diçin bajar. Hinek ajan ji gerîla re xebere dişînin û dibêjin; "Ger kû hun me efû bikin, em ê dest ajantiyê berdin". Gelek kesên kû qet gumana gerîla ji wan nebûn ajan derketin û piştî reva wan derket kû ajantiya dewletê dikin.

Ahmet Kesîp bi doza Kurdistanê ve pir girêdayî bû

Jiber çalekiyên gerîla operasyon pir tene kirin. Rojê Ahmet Kesîp dinêre eskerên kû derketine operasyonê vedigerin. Dide pey wan û dişopîne. Esker naçin bajar, cihêkî baş ji xwe re dibinin da ku wê şevê lê bimînin. Her der kontrol kirine, gerîla tîneye, bê tedbir û rehet hereket dikin. Di bin çend koman de cîh dibin. Ahmet Kesîp xwe nêzikî wan dike, hîna nobetçiyê xwe dernexistine lê dide. Matmayî dimînin û ev çî belaye hatiye serê wan nizanin. Ew barê danîne bi lédana Ahmet re teqandinek mezin çê dibe û agir wan digire. Hewar û qîra wan li çiyayê Agirî deng vedide. Roja dinê du helikopterê skorskî heft caran kuştî û birîndarên xwe dibin Bazîdê. Xebera komê jî jê nîne, ew dengê teqandinê çiyê û ji kuderê tê nizanin. Pir meraq dikin, gelo tiştê hatibe serê Ahmet Kesîp an na.

Ahmet Kesîp diçe hevdîna rêxistinê. Li çiyayê Agirî operasyonê mezin derdikeve. Gorî ku dewletê bihîstîye 800 gerîla li çiyayê Agirî'yê hene. Hesabê 800 gerîllayê dikin û bi hêzek mezin derdikevin operasyonê. 20'ê Tebaxa sala 1985'an, di navbera gerîla û artêşa Tirk de şer derdikeve. Di encama vî şerî de Feyad Alkan pakrewan dibe û du gerîla jî birîndar dibin. Ahmet Kesîp dema vedigere buyerê dibîhîze. Ew gerîllayê cem Ahmet Kesîp nû ye. Dema Ahmet Kesîp radizê, ev gerîla ketiye bê baweriyê û çeka xwe digire berê xwe dide qereqola dewleta Tirkan. Ahmet Kesîp dema şiyar dibe İbrahim tuneye. Çiqasî bang dike bersiv nîne û fam dike çuye cem dijmin. Di cîh de tiştê zêde vedîşere û wê heremê terk dike. İbrahim (Yunus Gül) diçe qereqolê rewşê dibêje û helikopterê suvar dibe û tê cihê Ahmet Kesîp. Dewlet dereng maye û Ahmet çuye. Ahmet Kesîp tenê maye. Derbasî aliyê Îdirê dibe, heya payîzê li wir di nava gel de xebata xwe berdewam dike. Rojê dinêre pezên ceşşan hatiye çiyayê Agirî û diçe şivan û pezên wan jî çiyayê Agirî derdine. Dewlet pê dihesa ku Ahmet ne çuye hina li çiyayê Agirî ye. Dizanin tenê ye û ti kes cem nîne. İbrahim hemu salox daye dewletê.

Cara yekem Ahmet Kesîp, şervan bi qanuna eskerî derxistin. Bereka çiyayê Agirî pênc şivanan hildide cem xwe û ji wan re dibêje; "Hunê werin bibin eskerê Kurdistanê û dewletê re eskerî nekin. Xwe hazîrbikin em ê herin cem gerîla. Birayê xwe, kurapê xwe bi giştî 5 kesan hildide diçe Başûrê Kurdistan. Jiber van nêzikatiyên Ahmet Kesîp PKK kongreya xwe ya III. de biryara qanûna eskerî digire. Ahmet Kesîp pêşengtiya vê xebatê dike. Ahmet Kesîp dibêje; "Xortên Kurda dilxwazin xizmeta welatê xwe bikin, lê destê wan ji malbatê na qete. Divê kesek ji wan re bêje 'rabin em herin' nabêjin na û tîne tevî dibin. Lê ew bixwe nayên. Em bendî wan bisekinin em nikarin gerîla mezin bikin û bibin artêş". Ev gotinên Ahmet Kesîp xweşiya gerîla diçe.

Di Kongreya III. a PKK de Ahmet Kesîp endamê komiteya navendi a PKK tê hilbijartin. Xebatên xwe li Botanê berdewam dike. 25.05.1988'an de dewleta Tirk derketiye operasyonê. Li Şemzînan herema Bênavokê di navbera gerîla û eskerê Tirk de şer derdikeve û di encama vî şerî de Ahmet Kesîp û 8 gerîla pakrewan dibin. Cenaze nedan malbatê wan. İhtimala mezin birin avêtin Newala Cehenemê (Cehenem Deresi).

Ahmet Kesîp; nefereki baweriya wî pir xurt bû. Dema pakrewan dibe, generalê Tirkan Erdal Sarızeybek diçe ser cenaze mat mayî dimîne. Lê mêze dike Ahmet Kesîp dikene. Paşê diçe psikolojan pirs dike; "me di şer de hinek terorîst kuştin. Nav wan de Ahmet Kesîp jî hebû. Mirî bu jî lê ruyê wî ken bu. Gelo ev çiyê" dibêje.

Psikolog; "insanên baweriya wan pir xurte bi ruyêkî ken dimrin. Ji mirinê natirsîn. Ev kes bi doza xwe ve pir girêdayîne" dibêje.

Doza xwe ve ewqas grêdayî bu tevî malbata wî bû asteng û bi dijmin hereket kir jî di cih de lê da kuşt. Kêman dikare wê helwestê nişan bide. Ahmet Kesîp di wî alî de li Kurdistanê nimûneye.

Wêrekîya xwe, ji bîr û baweriyê digire. Hemû tiştê xwe ji bo şoreşê feda kiriye. Tiştêkî jê bitirse nîne. Sermaya wî nîne. Tiştê heye çeka wî ye û canê wî ye. "Ez nemirim, tiştêkî bi min nayê" nafikire. Ger Wekî fikrek wisa heba tevî Teverga Azadiya Kur-

distan ne dibû. Ev rewşa wêrekîyê dide. Cihê Ahmet Kesîp lê maye hevalên xwe re buye nimûne. Kesên dudilbin jî dema Ahmet Kesîp dibînin dikevin tevgerê, dest sistiya xwe berdidin û bi coş tevdigerin.

Ahmet Kesîp hem mamostê gel, hem jî şagirtê gelê xwe bû

Herema lê mezin buye, Kurdîniya wan hertim zindiye. Kurdiya Ahmet başe. Li Îdirê devoka eşîra Gêloya pir cudaye. Ahmet Kesîp dema diçe Qersê demekê zehmetiyan dikişîne, lê dawî de jihev fam dikin. Dîlan girtin û stranên govendan pir hezdike. Jibo di govendê de strana bibêje li ser disekine û stranên geleri hîn dibe. Di sala 1980 û 82'an de jibo tekiliya gerîla bi cihanê re çêbike radyoyek wan heye. Di radyoya Rewanê de dema beşê Kurdî tê, Ahmet Kesîp diçe cem radyoyê rudinê, tekiliyê xwe ji hemû tiştan qut dike. Di radyoyê de stranên tenê gotin jiber (ezber) dike. Stranên radyoyê diqede, di cih de radibe diçe Ahmet Güler radike û dikevin dilanê. Ahmet Güler dilanê de dibe alikar. Dilê wî naxwaze dîlan bigire lê Ahmet Kesîp naşkêne û diçe beşdar dibe. Aliyê stran gotinê de ew hunerê Ahmet Güler nîne. Lewma Ahmet Kesîp tenê stranê dibêje kesekî lê vegevine nîne. Dema diçe Başûrê Kurdistan keyfa Ahmet tê û li wir gerîla pir in, rehet dikare dilanê bigire, kesê strana lê vegevin in hene. Strana her tim bi dengê bilind dibêje. Bi vê teybetmendîya xwe bi gel re zû têkilî datîne. Cihê diçe dipirse û dibêje; "govendên we çawane, were hînî min bikin, stranê jî bibêje ezê li te vegevinim ku ji bo ez hîn bibim. Armanca min ewe ku tevahiya govendên Kurda û

kilamê wan hîn bibim "Kilama jî baş dibêje. Dema destê xwe bide ber guhê xwe yek, du, sê kilam pey hev diçin û kes nikare Ahmet bide sekinandin. Kilama Gariso pir hez dike. Her dem ew kilam digot.

Mirovekî gel e. Biçukan re biçuk, mezinan re mezin e. Asta gel baş dizane, kê re çî qise bike. Hem mamostê gel, hem jî şagirtê gel e. Cihê çuye gel guhdarî kiriye. Pirsgirêkên gel çiyê? Jibo wan pirsgirêkan çareser bike tim di nav lêgerînekê de bû.

Li gundan de pişt hevdu qisedan, ti caran kêman nabe. Nexwasim jî ji bo nakokiyên di navbera xwe bi riya gerîla çareser bikin; yê hemberî xwe ajan û mirovê dewletê didin îlan kirin. Ahmet Kesîp jî bo şaşî çênebin van aliyan pir diqet kiriye. Di propaganda xwe de gel îknakirin esas girdiye.

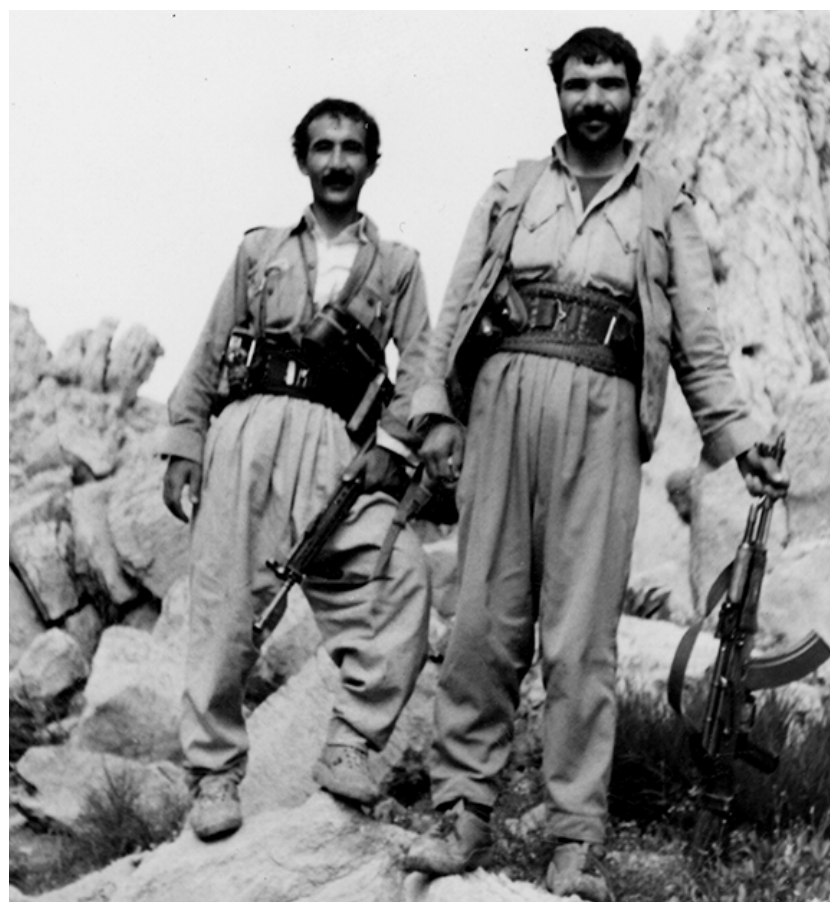
Ahmet kesîp Femandarekî mezin e. Cihêkî mîna çiyayê Agirî mezin buye. Koçerî, zarokê eşîr û çirokê serhildana Agirî guhdarî dike. Ew qehremanên serhildana Agirî ser zarokan pir tesir dike. Her zarokê dixwaze bibe Brayê Heskê Têlî. Ji dema biçuktayî de Ahmet Kesîp di bin tesîra serhildana Agirî de dimîne. Bingeha ku ji nav hatiye û ya PKK re dema ku bu yek, bîr û baweriya wî xurttir dibe. Di gerîlatiya xwe de xwedan înisîyatîfe, pêşiya herkesê ji bo xebatê xwe amade dikir. Eger zû pakrewan nebûya, ew rol û misyona wî wê bibûya femandarê ARGK. Wê Şerê Kurdistanê koordine bikira. Li gorî vê misyonê xwe perwerde dike û perwerdeya xwe îhmal nake. Hem xwe perwerde dike hem jî gerîllayên cem xwe. Ser taqîkên şer pir disekine û di ferqa wê daye. Serokatiya Stratejîk çiqasî xurtbe jî lê dema serokatiya taqîkî nebe, bersiva vala derdikeve. Ji bo wê jî rol û misyona serokatiya taqîkî baş dizanî û li gorê wê jî lêhûrbûna Ahmet Kesîp çêdibe. Li Kurdistanê divê şerê gerîla bide ber fireh kirin û cihê gerîla ne çuye ne mîne. Ji bo mezin kirina artêşê qanuna eskerî tê hişê wî û ji malbata xwe dide destpêkirin û rêxistinê re jî pêşniyar dike.

Li ser pakrewanbûna Ahmet Kesîp re 34 sal derbas buye. ARGK Femandarekî xwe yê herî mezin wenda kir. Artêşa Kurdistan mezin bû, çar perçê Kurdistan şer kirin. Kesên nû hatin beşdarî gerîla bûn navê Cemşîd li xwe kirin û rêya femandarê xwe şopandin.

Heval Ahmet Kesîp (Cemşîd) ew soz daye û wesiyetê we jî ji bo me ferman e. Kengî me Kurdistan azad kir wê deme emê bihesibînin me wesiyetê wî aniyê cîh. Em ê bihatana ser gora we mizgîniya azadiyê bidin we.

Hevalê delal cihê xwe de rehet razê ew hêza ku em ji we digirin, bi wê hêzê em ê teqez Kurdistanê azad bikin.

Rêhevalê wî yê têkoşînê Cemşîd Serhed

HAKİKAT SAVAŞININ GENÇ ARAYIŞÇISI

AZAD BOTAN

Kürdistan hakikati ihanete uğramış bir ülke trajedisidir. Toplumu soykırımcı zihniyetin insanlık dışı vahşi saldırılarına uğramıştır. Türk devletinin yalan düzeninin kanunlarında Kürt halkının dili yasaklanmış, kimliği yok sayılmış, kültürü asimile ve imhaya tabi tutulmuştur. Yani Kürdistan'da yaşam egemenler tarafından, ölüm mezarlığına dönüştürülmek istenmiştir.

Kürt halkının hakikat savaşı, nice isyan mücadeleleriyle, bu ölüm karanlığına karşı, sürekli direniş halinde olmuştur. Bu anlamıyla Kürt halkının tarihi, aynı zamanda özgürlük uğruna ölümüne direnişler tarihidir.

Bu topraklarda yaşam kutsallığını korumuşsa, bu da Kürdistan mücadele kahramanlığının hakikat savaşıyla mümkün olmuştur. Amed, Dersim, Agirî Mahabad, Halepçe ve birçok katliamların yaşandığı bu topraklar, özgürlük dağlarında hakikat savaşının kutsallığını, özgürlük aşkıyla diriltmeye devam etmektedir.

PKK hareketini de doğuran bu katliamların acı ama soylu çığlığıdır. Önder Apo "Kürdistan Sömürgeci" diye başlattığı özgürlük yürüyüşüyle, Kürdistan hakikat mücadelesi, PKK devrim hareketiyle, insanlık tarihine anlam katmaktadır. İnsanlık tarihi, bu soylu ve kadim halkının, özgür yaşam akıyla büyülenmekte ve güzelleşmektedir. Yani insanlık bu topraklarda vicdanla yüzleşmekte, ahlaki değerlerini korumaktadır. Yani bu topraklar evrenin bitmeyen, dinmeyen ve aralıksız özgürlük amacının gerçeğe dönüşmesinin ifadesiyle özdeş bir tutum içerisindedir.

Kürt halkı asimilasyona uğradı, katledildi, nice kırımlardan geçirildi. Ama özgürlük özlemini, inancını, umudunu asla yitmedi. Nice bedeller ödedi, nice güzel evladını adadı bu onurlu mücadeleye.

Kürt halkının hakikat savaşında, şehit düşen kahramanlardan biri de, Gencecik Azad Botan yoldaşıdır.

Kürdistan'da her şehadet özgür yaşama adanan candır. Ve hakikat bu ülkede iyi, doğru güzel ve onurlu bir temelde ahlaki, adil ve demokratik özünü, bu yüce kahramanların emekleriyle, fedakârlıklarıyla ve cesaretleriyle yaratmaktadır.

Bu durum şunu da göstermektedir ki, hakikatin tanımına ulaşma, ancak Azadların farkına varmayla mümkündür. Azadların farkında olmak, aynı zamanda kendini bilme erdemi de olmaktadır.

Demek ki Azadları anlatmak, yaşamın anlamının anlaşılmasının özünü bağrında taşımaktadır.

Bu doğrultuda Kimdi Azad yoldaş? Doğduğu yer? Yaşadığı hayalleri, amaçları neydi? Nasıl yaşadı? Nasıl şehadete ulaştı? Sorular anlamada bir sonuç teşkil edebilir. Ama cevaplar hep eksik kalacaktır. Ama yine de bu gencecik yoldaşı tanımak, anlamak ve onun sevgisini yüreklerle taşımak insani bir görev ve sorumluluk gereğidir.

Azad; 1993 yılında Siirt'e bağlı Eruh ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İnsanın doğduğu yer kimlik ve karakter kazanmasında belirgin bir gerçekliği özünde ihtiva etmektedir. Azad'ın yaşamı da bu mekan gerçekliğinde ilk şekillenmesini alır.

Bu bağlamda bazı yerlerin toplumsal dokusu, aynı zamanda birçok olgunun yansımasıdır da. Eruh da böylesi yerlerin başında geliyor.

Eruh; düşman saldırılarına yoğun maruz kalmış bir coğrafyadır. İlk özgürlük kurşunu, 15 Ağustos 1984 hamlesiyle, dağlarda gerillanın direniş mücadelesinin miladı olmuştur.

Eruh'un böylesi bir milada ev sahipliği yapması, beraberinde yöre halkı açısından, birçok farklı gerçekliğin yaşanmasına da yol açmıştır. Eruh'un köyleri yakılır, insanları baskı sindirme vb işkencelere maruz kalır. Türk devletinin, Kürt halkının özgürlük arayışını başlattığı bu kente yönelik saldırıları, zihnin algılama sınırlarını zorlar. Düşman Eruh'ta yaşamı düşürmek için tüm yalan, geri ve zorba uygulamalarını devreye sokar.

Azad yoldaş da böylesi bir toplum ortamında doğmuş, büyümüş ve yaşamıştır. Bu yaşamsal evreler onun açısından sarsıntılarla doludur. Bu sarsıntılarla geçen yaşam, Azad yoldaşta düşman gerçekliğini erkenden tanımaya yol açar. Düşmanı tanıma aynı zamanda arayışın başlangıcını da ifade eder. Gencecik kalbi, bu lanetli döngünün esaretinden kurtulmak için, özgürlük aşkıyla çarpmaya başlar.

**Kürdistan'da her şehadet
özgür yaşama adanan candır**

Azad yoldaş, zeki, sorgulayıcı ve asiydi. İşte bu olguların bu karakterde böylesine güçlü gerçekleşmesi ve anlam kazanması Eruh'un toplumsal gerçekliğinden bağımsız değildir.

Genç yaşına rağmen Türk devletinin Eruh'ta örmeye çalıştığı çirkin ağlara karşı, tepkisiyle korkusuzca tavır içinde olur. Azad yoldaşın bu özlü tutumu, direngen iradesi ve halkının acılarını duyumsayıp hissetmesi, büyük bir aşk olayının yaşanmasıdır.

Dağ ve Aşk... Kürdün geleneğinde birbirinden ayrılmaz iki olgudur. Dağ, Kürdün yaşamında aşktır; özgürlüktür, kendin olma mabedidir. Bu yüzden dağ, Kürt'tür, Kürt dağdır. Ax bir anlatabilse dağlar kadim halkının acılarını. Ax bir anlatabilse halkı, özgürlük sığnağının soylu, adil görkemini...

Azad yoldaş; Türk devletinin özelde Eruh'ta, genelde Kürdistan'da ördüğü kalın esaret duvarlarını yıkmanın hıncıyla ve gencecik yüreğinin coşkun sevdasıyla yönünü Çıray dağlarına verir. Bu şekilde gerilla hayatının sevdasını 2009 yılında gerçeğe dönüştürür. O artık Çıray dağlarında başladığı gerilla yürüyüşünde, özünü ve özgürlüğünü aramanın mücadelesi içinde yerini almıştır. Temel gerilla eğitimi için Çıray'dan Gabar alanına geçer. Temel eğitimini tamamladıktan sonra, Gabar'da pratik faaliyetlere katılır.

Dağlarda yeniden doğuşu yaşayan Azad yoldaş, morali, canlılığı ve eşsiz coşkusıyla, Gabar'ın güzelliğine apayın bir güzellik katmıştı. Olay ve olguları çabuk kavrayan pratik zekasıyla, gençliğinin vermiş olduğu sıcaklığı ve özgür ruhun enerjisiyle, kısa sürede yoldaşlarının kalbinde taht kurar.

Savaş acımasız, ölüm kalleşti. Güneşin ve ateşin ülkesinin düşmanları alçakça saldırılarını tüm hızıyla sürdürmekteydi.

Azad ve bir grup yoldaş, 2011 yılının Nisan ayında görev amacıyla yol aldıkları güzergahta, Güçlükönak ilçesine bağlı "Zêvê" köyünde bulunan düşman taburunun tank pususuna düşerler. Bu pusuda düşmanın tank atışları sabaha dek sürer. Bu saldırı sonucu Azad yoldaş ağır yaralanır.

Azad, yoldaş; Gülümseyerek, "Bijî Serok Apo, Şehit Namirin" sloganlarını attıktan sonra, şehitler kervanına katılarak ölümsüzleşir. Bu sloganlar Azad yoldaşın son sözleri olur.

Aslında Azad yoldaşın son sözleri, onu gayet sade ve yalın bir şekilde tanımlamaktadır. O gencecik kalbiyle, asla ikircikliğe düşmeyen inancıyla, iradesiyle ve elindeki sila-

hıyla Türk devletinin, orantısız ve vahşet düzeyinde kullandığı teknolojiye rağmen onu savaşa alt etmiştir.

Yoldaşları Azad'ı bahar çiçeklerinin yeni yeşerdiği toprağa gömdüler belki... Ama Azadlar halkının kalbinde, insanlığın vicdanında sonsuza dek yaşayacaktır. Vakitlessiz ve zor gelse de, Azad çok sevdiği Gabara sonsuzluğu uğurlandı.

Ey Gabar; Analar sana nice yiğitler verdi, eli kınalı nazlı gelinler ve çocukluğunu yaşayamayan Azadlar... Bu halk nice kahramanlar verdi sana, Adilini, Gülbaharını ve adını sayamadığımız nice isimli kahramanını.

Kanla sulandı toprağın, kanlar aktı derin ve uzun vadilerinde. Barışa hasret, emperyalizme karşı savaşı kendine onur sayan nice yiğitler düştü bağrına... Doymadın mı Gabar, ölüme ve kana. Azad'ı aldın bizden, kara gözlü genç yoldaşımızı.

Suç sende değil Gabar, suç çocuk, kadın, yaşlı demeden haince katleden alçak iktidar zihniyetinde. Suç, sende değil Gabar, Suç Uğur Kaymaz, Enes, Ata, Ceylan Önkol ve nice Kürt çocuğundan korkan ödek ve faşist Türk devletinin zihniyetinde.

Sen istemez miydin Gabar, kan yerine billur sularla yeşersin çiçeklerin? Sen istemez miydin, kan yerine, özgürlük duyumsanıp hissedilsin, güzel vadilerinde?

Bilesin ki Gabar; kâr kalmayacak, zorba, zalim ve yalan zihniyetin yanına. Uğurların, Eneslerin, Ceylanların ve Azadların kanları yerde kalmayacak.

İntikamları alınacaktır, güneşin ve ateşin ülkesinde.

Son olarak bir şiirin yanısıra, Azadların anısına dair bağlılığın sevgi ve saygısıyla bu anlatıyı tamamlarken, Azad yoldaş şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygıyla anıyorum. Ateş çemberinde

İlk anımsanan

can, kan ana....

Bağrında bir yer bırak

Belki özgürlük rüzgarıyla kanar bir çocuk.

Acı çemberinde sarıldığım

Belleğimin kutsal güzeli....

Yüreğinde yerimi saklı tut

Belki bir gün düşer yolum

Hani

En son gördüğün çocuk olmayabilirim

Ama sana koşacağım tüm çocukluğumla

Ax dayê...

Olurda toprağa gömersen

Mezar toprağımlı al avuçlarına

ve kokla....

Çünkü çocukluğumun kokusudur onurum.

Apak sütünden yaşamış bir çocuk...

Sakın ağlama, gülümse...

Gülümse ki

Sevinmesin

Ömrümü ateş çemberinde tutanlar.

Üzülme sakın

Bir zılgıt çek

Tarihin ilk kutsal anasından kalan.

Mücadele arkadaşı İskan Amed